

L ROSU

OUTILL

EXPRES

CAPITOLUL I.

VIZITATOAREA MISTERIOASĂ

Intr-o după amiază întunecată și cețoasă de Octombrie — ca să fiu mai precis era în ziua de 20 — Gerald Stapleton plecă dela clubul său, spre a se reîntoarce în locuința sa de burlac.

Trecând prin fața bisericii St. James, auzi ceasul care bătea tocmai ora șase, și câteva minute mai târziu intră în clădirea în care închiriasse un apartament la etajul II. Iși aminti că liftul era defect și că Egan omul care-l deservea, nu se afla în casă. Urcă prin urmare treptele acoperite de covoare și se bucura depe acum de confortabilul său fotoliu din fața căminului, în care spera să se odihnească vreo jumătate oră, înainte de a se duce la dineul dat de lady Dundas. Descuie ușa apartamentului, intră și era tocmai pe cale să închidă ușa cu o mână, iar cu cealaltă să întoarcă comutatorul electric, când fu oprit locului de un șomot neobișnuit, foșnetul unei rochii femeiești. Șomotul venea dela etajul superior și deși Stapleton nu era un om curios, totuși curiozitatea lui fu trezită, deoarece vizitatoarele erau foarte rare

1 casa asta, iar foșnetul acesta era cu totul altfel decât acela făcut de mrs. Jacobs, care locuia cu soțul ei la subsol. În afară de aceasta avea de lucru la etajele superioare numai de dimineață, când dereteca camerele, în timp ce apartamentele erau deservite după masă de soțul ei sau de Egan.

Gândindu-se mai târziu la clipa aceasta, Stapleton nu putea pricepe prea bine de ce se oprise în ușă spre a privi afară prin deschizătura ei. A blestemat chiar și el destul de des curiozitatea aceasta care nu-i prea era obișnuită.

Femeea care se mișca sus, se duse — ceeace se auzia foarte bine — spre scară și începu să coboare foarte încet treptele. Atunci când se apropie, Stapleton care era apărat de întunecimea în care se afla antreul său, putu s'o vadă foarte bine în lumina care domnea pe coridor.

Era o fată tânără, de aproximativ douăzeci și doi de ani, care, ținându-se cu o mână de balustrada scării, se apropia încet și ezitând, în timp ce cu cealaltă mână își ținea strânsă pe ea mantaua. În ochii ei cari priveau ținută drept înaintea se putea citi o spaimă oribilă, iar chipul ei exprima o asemenea frică și scârbă, încât lui Stapleton i se păru că ar fi o nedreptate să o observe într-o clipă când ea se credea nevăzută de nimeni.

Cu toate acestea drăgălășenia apariției și tragedia prin care trecuse și pentru care sta marturie expresia chipului și mișcările ei, făcură asemenea impresie asupra lui, încât nu fu în stare decât s'o urmărească nemișcat cu privirile atunci

când trecu la câțiva pași de el pe coridor. În timp ce i se mai părea că simte ușoara boare a parfumului ei, care se strecurase prin deschizătura îngustă a ușii, o auzi coborând treptele, străbătând hallul și eșind în cele din urmă afară în stradă.

Atunci când ultimul sgomot se pierdu, Stapleton închise încet ușa, aprinse lumina și intră în salon, unde se opri vreme de câteva minute, fără să facă nici o mișcare cufundat în gânduri, frământându-se cu privire la însemnătatea acestei întâmplări prin care trecuse.

Din toate câte le văzuse nu putea trage decât o singură concluzie, că fata aceea jucase un rol într-o tragedie care se desfășurase la etajul superior, în locuința lordului Rolleston.

Lordul Henry Rolleston, un tânăr de vreo treizeci de ani, prin urmare de aceeași vârstă cu Stapleton, era o personalitate bine cunoscută la Londra, un frate vitreg al binecunoscutului sportsman lordul Rolleston și care ca și acesta era burlac.

În timp însă ce fratele mai mare nu se interesa decât de sport și vânătoare, tânărul Rolleston era mai renumit pentru calitățile sale mondene și succesele sale la femei.

După cum Stapleton o și știa de altfel, deși îl cunoștea numai superficial, lordul nu avea faima unui om serios și era destul de ciudat că-și închiriasse un apartament într'un asemenea imobil, care era condus cu strictețe după regulile unui hotel și unde chiriașii trebuiau să-și ia angajamentul la semnarea contractului de a pune oarecari

limite vizitelor feminine. Cu toate acestea Stapleton trebuia să recunoască că lordul Rolleston era un chiriaș foarte liniștit și deși nu exista nici o prietenie între ei, își făceau totuși vizite din când în când.

În timp ce Stapleton mai sta încă foarte gânditor în fața căminului, privirile sale se opriră asupra unei cărți ce se afla pe masă și pe care i-o împrumutase cu câteva zile mai înainte lordul Rolleston. O terminase tocmai cu o seară înainte și cum promisese lordului că i-o va înapoia curând i se năzări că ar putea pretexta înapoierea cărții, ducându-se imediat la lordul Rolleston, spre a afla poate în felul acesta ce s'a întâmplat acolo.

Luă cartea și urcă scările. Când ajunse încă în capul lor constată spre marea lui uimire că ușa apartamentului lordului Rolleston era deschisă. În antreu era lumină și atunci când Stapleton sună, așteptându-se să liasă cineva în întâmpinarea lui, toate rămaseră tot atât de tăcute ca mai înainte.

Mai sună odată, bătu la ușă, îl strigă pe lord pe nume, dar nu primi nici un răspuns. Intră atunci în încăperea cea mai apropiată, care se afla exact deasupra salonului său și care avea și aici aceeași destinație. Era pustie. Focul ardea însă în cămin, un ceainic se afla pe el și pe o masă mică se aflau două cești de ceai.

Puse cartea pe o masă din apropiere, stătu o vreme pe gânduri dacă să meargă mai departe sau dacă să se înapoieze la el acasă. Lipită cu salonul, care dădea spre stradă, se mai afla o cameră mică,

ce folosea după știrea lui drept cameră de lucru pentru lordul Rolleston. Ușa dintre cele două încăperi era întredeschisă, astfel că putu să vadă că dincolo arde o lumină. Ezită o clipă, după care intră.

Prima impresie fu că lordul Rolleston a adormit la birou. Își dădu imediat seama că în cazul acesta nu este vorba de somn ci de ceva cu mult mai tragic.

Lordul Rolleston sta cu spatele spre ușă, la biroul său, iar capul îi era sprijinit de tăblița mesei. O mână atârna în jos, iar pe hârtie se prelinsese — cum văzu acum Stapleton — o șuviță de sânge, care formase ici și colo pete mai mari sau mai mici pe albul filei. Câteva sertare erau deschise și se vedea că cuprinsul lor fusese răscolit. Pe podea se aflau diferite hârtii. Încolo camera era cât se poate de ordonată și nu se puteau vedea năcăeri urme de luptă. Stând în prag și privind cercetător încăperea, observă două lucruri: pe măsuță se afla un mic revolver în imediata apropiere a lordului Henry, iar în partea dreaptă a capului acestuia, lângă ureche se afla locul de pătrundere a glonțului.

Stapleton se apropie imediat de el și-i puse ușor mâna pe umăr: trupul mai era încă, cald, dar nu mâna umăr: trupul mai era cald încă., dar nu mort.

*

Gerald Stapleton mai stătu poate încă un minut locului privind în jurul său. Pe masă, lângă capul mortului se afla o scrisoare, pe care o începuse

tocmai când fu lovit de glonteale ucigaş. După aceea Stapleton privi hârtiile depe jos şi revolverul cu care se părea că a fost comisă crima.

Işi aminti subit de fata care coborîse cu câteva minute mai înainte scara şi care avea după toate aparenţele o legătură cu cele întâmplare. Ce rol va fi jucat în tragedia aceasta, ce legătură avea cu omul acesta care se afla mort în faţa lui, în ce măsură era răspunzătoare de moartea lordului Rolleston ?

Ceasul depe cămin bătu jumătate şi-i reaminti că este momentul să treacă la acţiune.

Eşi din cameră fără să se atingă de nimic şi lăsa uşile deschise în urma sa. Un presentiment îi spunea că nu trebuie să schimbe nimic, înainte de sosirea poliţiei. După aceea îşi luă repede pălăria din apartamentul său şi fugi afară în stradă.

Găsi un poliţist la primul colţ, un individ destul de inteligent, căruia-i aduse la cunoştinţă cele întâmplare. Primul lucru pe care-l făcure, fu să anunţe un medic care locuia în vecinătate. Acesta nu era acasă, dar servitoarea spuse că va sosi dintr'o clipă în alta şi făgădui că-l va trimite imediat la adresa lăsată.

Poliţistul nu-şi pierdu prea multă vreme lângă cadavru, ci dispăru din nou, spre a telefona de jos dela intrare, Scotland Yardului. Stapleton îl întovărăşi şi atunci când revenirea după terminarea conversaţiei, îl găsi pe dr. Shea, un irlandez mic de stat şi vioi, care îşi deschisese cabinetul de curând în vecinătate.

— Mort ! strigă medicul după a scurtă cercetare.

Bineînțeles că este mort. Nici nu e de mirare cu o asemenea rană ! Și aceasta este fără îndoială arma cu care a fost comisă crima. — Și mai înainte ca polițistul să-l fi putut împiedica puse mâna pe revolver și-l ridică în sus. — O minunată armă, dar fără mare putere de pătrundere, căci în caz contrar am fi trebuit să găsim și orificiul de ieșire al proiectilului... Fără îndoială că s'a tras de foarte puțină vreme, continuă el, după ce puse arma la loc pe masă. Iși frecă mâinile și străbătu repede camera. — Vedeți, spuse el, focul a fost tras din locul acesta..., și se așează la dreapta mortului — și fără îndoială că făptașul nu poate să fi fost prea înalt. Ucigașul abea dacă a ridicat brațul spre a ținti. Lordul Rolleston a fost ucis prin surprindere. Iată că fruntea i-a căzut pe masă murdărită hârtia și cuvintele pe care tocmai le scrisese. Era gata, gata, să tragă hârtia de sub capul mortului, când polițistul interveni la rândul său.

— Vă rog foarte mult să nu vă atingeți de nimic ! spuse el sever.

— Mă rog, mă rog ! strigă dr. Shea. Nu trebuie să vă fie teamă. Mă pricep la d'alde astea și nu voi îndepărta nici un material însemnat. Aflați că și eu sunt un fel de detectiv: tot ce este în legătură cu crimele mă interesează în cel mai înalt grad. Face impresia că de data aceasta este vorba de un caz cât se poate de interesant. Ha ! Dar asta ce mai e ? — Se repezi și ridică ceva ce se afla pe jos ascuns de hârtiile risipite. E o mănușă din „peau de Suède” mărimea nr. 6, cu patru nasturi.

Iată domnule polițist ceva ce ar trebui să priviți cu mai mare atenție.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă un glas calm în spatele lor. Cei trei se întoarseră și văzură un bărbat de vârstă mijlocie care sta în prag.

Polițistul salută.

— Bună ziua mister Gray! spuse el. Mă bucur că ați sosit. Domnul acesta — și arată spre Stapleton, — mi-a spus mai adineauri când mă aflam pe stradă că a fost asasinat un bărbat. L-am încunoștințat pe d. dr. Shea care a sosit mai adineauri. I am spus să nu se atingă de nimic.

Mr. Gray, detectivul Scotland Yardului, se apropie. Hainele lui erau de culoare cenușie, iar părul și tenul lui erau deasemenea de un cenușiu vag. În general era o apariție complet neutră, iar felul lui de a vorbi și de a se mișca, era calm și ponderat. Obişnuia să strângă gura adesea într'un chip cu totul particular și să vorbească printre dinți.

Privi mai de aproape cadavrul, după care cercetă camera; iar privirile lui se opriră ceva mai multă vreme asupra mesei pe care erau risipite hârtiile și pe care se afla și revolverul. Se întoarse apoi spre Stapleton și-i spuse privindu-l țintă:

— Il cunoașteți pe domnul acesta? întrebă el și arată spre cadavru.

— Da, răspunse Stapleton, este lordul Henry Rolleston. Asta este camera sa. Eu locuiesc cu un etaj mai jos.

— Și numele dvs. este?

— Gerald Stapleton.

— Și dvs. sunteți dr. Shea ? întreabă detectivul și se întoarce spre medic. Văd că aveți o mănușă în mână. Unde ați găsit-o ?

Am găsit-o între hârtiile acestea tocmai când ați intrat dvs. Este o mănușă de damă.

— Ar fi trebuit s'o lăsați unde era, replică detectivul și buzele lui se strânseseră pentru prima dată. — Puneți-o la loc unde ați găsit-o !

Medicul dădu ascultare puțin cam rușinat.

— Și acum mister Stapleton povestiți-mi vă rog ce știți despre întreaga chestiune.

— Tot ce vă pot spune este că am venit la șase și un sfert acasă dela club și am văzut pe masă o carte pe care trebuia s'o înapoiez lordului Rolleston. Când am ajuns în dreptul apartamentului lui am constatat că ușa este deschisă și când deși am sunat n'a venit nimeni, am intrat înăuntru în salon și găsindu-l pe acesta pustiu am intrat aici. Am văzut ceeace vedeți și dvs. și am fugit afară spre a chema un polițist și un medic.

Detectivul nu răspunse nimic la această explicație scurtă și lămurită, dar se întoarce după ce stătu puțin pe gânduri spre dr. Shea.

— De cât timp a murit după părerea dvs. lordul Rolleston ? întreabă el.

De aproximativ o oră, răspunse acesta, poate ceva mai mult sau mai puțin. Fără îndoială că a fost împușcat cu revolverul acesta. Și luă revolverul de pe masă.

— Puneți-l la loc ! spuse tăios detectivul. Doresc să nu vă atingeți de nimic.

— Scuzați-mă, murmură medicul, mă temeam însă că nu-l veți băga de seamă.

Detectivul îl privi și pe chipul lui apăru umbra unui surâs.

— Sir, spuse el, meseria mea este să văd totul și dacă voi dori să-mi arătați ceva, atunci vă voi spune.

În clipa aceea se auzi o exclamație ce venea dinspre ușă și atunci când se întoarseră, văzură în cadrul ei pe un bărbat ceva mai în vârstă, îmbrăcat simplu, care privea dela unul la altul. Când văzu cadavrul lordului Rollestone, se sprijini într'un subit acces de slăbiciune de ușă și bâlbâi.

— Cine... ce... este asta ?

— Acesta este Jacobs, spuse Stapleton detectivului, care face curățenia acestui apartament împreună cu soția sa. Nu prea aude bine, mai adăugă el ceva mai încet.

Grey îl privi cercetător pe Jacobs.

— Lordul Rollestone a fost asasinat, spuse el tare.

— Asasinat ?! strigă Jacobs. Asasinat !

Detectivul dădu din cap : „A fost împușcat cu un glonte în cap, spuse el. Fără nici o îndoială cu revolverul acesta. Ne-ai putea da vreo lămurire ?

Omul se clătină nesigur : „Eu... eu..., murmură el, cu revolverul acesta spuneți ? Păi chiar lordul l-a pus pe masă”.

— Cine ?

— Lordul Rollestone. — Și apoi mai înainte ca detectivul să fi putut replica ceva, strigă : Dar doamna ?

Stapleton tresări, deși încercă să se stăpânească.

— Care doamnă? strigă detectivul.

— Doamna pe care o aștepta lordul Rolleston la ceai?

Cei patru bărbați se priviră, iar dr. Shea aruncă o uitătură satisfăcută mânușii pe care o descoperise primul.

— De unde știi că aștepta o doamnă?

— Chiar dânsul mi-a spus-o, sir.

— Când?

— Azi de dimineață.

— Poate că ar fi mai bine să trecem în camera cealaltă, spuse detectivul atunci când văzu că interogatoriul nu se va termina atât de curând. Dădu dispoziție ca trupul neînsuflețit să fie dus în dormitor, percheziționă superficial întreaga încăpere, încuiă biroul, îl trimise înapoi pe polițist la postul său și intra în salon.

— Nu vreau să vă mai rețin d-le doctor, spuse el. Veți mai fi ascultat odată atunci când se va deschide ancheta oficială. Noapte bună!

Micul doctor păru foarte deziluzionat de despărțirea aceasta și mai aruncă o privire rapidă lui Stapleton înainte de a părăsi încăperea.

CAPITOLUL II.

O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

— Vă rog să luați loc d-le Stapleton și să aveți puțină răbdare, spuse Grey și se așeză. — Trebuie să mai pun înainte de toate câteva întrebări lui

Jacobs. Spune-mi te rog mister Jacobs, se întoarce el spre bătrân, care rămăsese emoționat în ușa, la ce te refereai adineauri când ai vorbit de d-na aceea?

Jacobs păru să-și recapete stăpânirea de sine.

— Lordul Rolleston mi-a spus azi de dimineață, răspunse el, că aștepta după amiază vizita unei doamne și mi-a dat ordin să aduc ceaiul pentru două persoane la ora patru și jumătate. Mi-a spus să mai aduc pâine de graham, câteva felii prăjite și unt. Spune că va avea singur grijă de prăjituri. Am venit cu tava la ora patru și jumătate; continuă Jacobs și arată spre serviciul de ceai care se afla pe măsută, și l-am văzut pe lordul Rolleston stând în fața căminului. Lua tocmai scrisorile de pe tăviță atunci când intrai eu înăuntru, le deschise și aruncă plicurile pe foc.

— Câte scrisori erau? întrebă Grey.

— Trei sau patru, așa cred. N'aș putea să spun exact.

— Și ce s'a mai întâmplat? întrebă Grey când omul se opri.

— S'a dus în camera cealaltă, iar eu am aranjat serviciul și am pus ceainicul pe cămin. Am deschis apoi ușa și i-am spus că totul este gata.

— Ce făcea lordul Rolleston în momentul acela?

— Se afla la birou și scria. Când am intrat înăuntru nici n'a ridicat privirile, ci a spus numai: Bine Jacobs, poți pleca. Vino numai dacă sun!

— Și ai părăsit imediat apartamentul?

— Da, bineînțeles!

— Ai observat prin urmare revolverul?

— Da, se afla pe masă.

— L-ai mai văzut vreodată acolo?

— Nu, sir.

— Ești sigur?

— Absolut!

— Știai că lordul Rolleston are un revolver?

— Da. Știam că lordul Rolleston are un revolver într'un sertar al biroului său. L-am văzut odată acolo, când am găsit sertarul deschis.

— Revolverul se afla prin urmare în mod obișnuit în sertar?

— Da, sir.

— Și acum spune-mi te rog, continuă Grey, iar buzele sale se strânseseră, după părerea dumitale, care a fost cauza pentru care a scos lordul Rolleston revolverul și l-a pus pe masă?

— N'am idee, spuse Jacobs și clătină capul.

— Nu ți-a spus din ce cauză?

— Nu sir.

Detectivul rămase o clipă pe gânduri.

— Și acum mister Jacobs fii te rog atent! spuse el. Ai încuiat ușa când ai plecat?

— Da sir.

— Care ușă? Ușa camerei acestea sau și ușa apartamentului?

— Amândouă ușile sir.

— Ești sigur?

— Absolut!

— Cum se poate asta?

— Fiindcă le încuiam totdeauna, răspunse omul.

Nu pot lăsa deschisă ușa apartamentului așa ca să poată intra fiecare înăuntru.

Detectivul se mai gândi puțin.

— Dar d-ta cum intri? întrebă el.

— Vreți să spuneți cum intru în apartamente, sir? Am toate cheile. Și arată o legătură.

— Și fără cheie nu poți intra?

— Dacă ușa nu este deschisă, bineînțeles că nu.

— Și nici altcineva?

— Nu, fără cheie nu se poate.

— Câte persoane au cheile?

— Numai eu, soția mea, administratorul mister Brown și Egan.

— Cine-i Egan?

— E portar și în afară de afară de aceasta mai este și de serviciu la lift.

— Unde e acum?

— Are un concediu de câteva zile, fiindcă i s'a îmbolnăvit fiica și voia să stea la căpătâiul ei. În afară de aceasta liftul nici nu merge, căci e în reparație.

— Și unde este soția d-tale? Jos?

— Nu, s'a dus azi după amiază la sora ei din Lambeth.

— Ești prin urmare singur în toată casa?

— Da, sir.

— Și acum spune-mi te rog: ai auzit azi după amiază după ce ai părăsit apartamentul vreun sgomot suspect?

— Sgomot?

— Da, adică un foc de revolver?

Omul clătină capul : — Nu sir. Eu nici nu prea aud bine, mai adăugă el. Dar n'am auzit nimic.

— Și n'ai văzut oare pe cineva ?

— Nu, nici asta.

— Sigur că nu ? întrebă tăios detectivul.

— Sigur că nu.

Grey se gândi puțin.

— Aș dori să știu acum : știi cine este doamna pe care o aștepta lordul Rolleston la ceai ?

— Nu, sir.

— Nici nu bănuiești cine ar putea să fie ?

— Nu sir. Lordul Rolleston primea foarte rar vizite de doamne.

Detectivul îl privi pe Stapleton : — Sunteți de aceeaș părere, mister Stapleton ? întrebă el.

Stapleton dădu din cap :

— Bineînțeles, replică el. Am constatat că lordul Rolleston primea în genere foarte rar vizite.

— Bine, spuse Grey. Poți pleca. Ceva mai târziu vom mai sta noi bine înțeles de vorbă.

Omul se retrase cu o vădită ușurare.

Detectivul privi în urma lui și se întoarse spre Stapleton : „Il considerați pe Jacobs drept un om cinstit ?”

— Categorie ! sună răspunsul. Atât el cât și soția lui sunt oameni de încredere. L-ați putea bănuia oare ?

— Nu bănuiesc încă pe nimeni, răspunse Grey, dar se pare că Jacobs este singura persoană care

a fost prezentă aici în casă atunci când a fost comisă crima.

— Uitați pe domnul bolnav care locuiește la parter și pe infirmiera și servitorul său.

— Ah ! strigă Grey. Povestiți-mi vă rog ce știți despre ceilalți chiriași.

— Cu plăcere, cred însă că administratorul vă va da informații mai precise din acest punct de vedere.

— V'aș ruga cu toate acestea, să-mi spuneți ce știți despre ei. E în orice caz o economie de timp și în asemenea cazuri timpul este de cea mai mare însemnătate.

Stapleton făcu o listă de chiriași, pe care Grey o transcrise în carnetelul său. Ii mulțumi după aceea lui Stapleton și constată : Poate că ați mai putea să-mi spuneți ceva : cine este ruda cea mai apropiată a lordului Rolleston ?

— Cred că fratele său mai mare.

— Mulțumesc. Adresa lui este ușor de aflat și-i vom aduce încă azi la cunoștință cele întâmplate. Și acum, mister Stapleton, trebuie să vă pun aceeași întrebare pe care i-am pus-o și lui Jacobs : Nu aveți idee cine e doamna pe care o aștepta lordul Rolleston la ceai ?

— De fel ? Il cunoșteam numai superficial pe lordul Rolleston și după cum v'a spus și Jacobs, lordul primea foarte rar vizită de femei.

Detectivul privi țintă în sus : — Și cu toate acestea după toate aparențele a fost o doamnă aici. Lordul Rolleston a spus chiar el că o așteaptă, ceaiul este pregătit pentru două per-

soane, iar pe podea la numai câțiva pași de cadavru a fost găsită mănuașă aceasta. Este de presupus prin urmare cu oarecare certitudine, că doamna aceasta a fost aici. Nu sunteți de aceiaș părere?

— Și mie-mi pare la fel. Imi permiteți însă să mă retrag acum? Mi-am amintit tocmai că sunt așteptat la un dineu. Din cauza chestiunii acestea groaznice am uitat cu totul și tare mi-e teamă că voi întârzia în orice caz.

Detectivul se ridică. — Bineînțeles! N'ați putea oare să-mi dați încă vreo informație oarecare?

— Nu, spre marea mea părere de rău.

— Bine. Bineînțeles că veți mai fi citat. Și acum mă voi pune în legătură cu fratele lordului Rolleston și voi mai da alte câteva dispoziții.

Stapleton părăsise deacuma încăperea când fu chemat înapoi de Grey.

— Încă o întrebare, domnul meu, spuse acesta. Apartamentele din blocul acesta au chei diferite?

— Bineînțeles, răspunse Stapleton.

— Mulțumesc mister Stapleton, spuse Grey. Ne vom mai revedea!

După plecarea lui Stapleton, detectivul intră în camera în care se comisese crima, își mușcă buzele și clătină de câteva ori gânditor capul.

Lady Dundas, la care era invitat Stapleton la dineu, era văduva unui foarte bogat plantator din India și prietenă din copilărie a mamei lui Stapleton. După moartea d-nei Stapleton s'a străduit

să fie pentru Gerald o a doua mamă și-l considera pe acesta ca pe propriul ei fiu. Ținea foarte mult la el și de ani de zile unul din planurile ei preferate era să-l căsătorească cu o tânără fată din buna societate londoneză. Gerald refuzase însă până atunci cu dârzenie să dea ascultare dorințelor ei.

— Dragul meu Gerald, spuse lady Dundas atunci când Stapleton intră grăbit în salon, în care se adunase o societate puțin cam înfometată, — nu m'am așteptat la așa ceva din partea ta. Ai făcut pe musafirii mei să te aștepte jumătate oră, ai făcut ca supa să-și piardă din savoarea ei, și ai pus nervii bucătarului meu la grea încercare. Te rog să nu-ți mai pierzi vremea cu scuze. Hai acum la masă. Nici n'o meriți, mai spuse ea, privindu-l peste umăr atunci când străbătură unul alături de celălalt camera.

— Beatrice, spuse ea unei tinere fete care sta tocmai cu spatele la ei; acesta este domnul care ne-a făcut pe toți să-l așteptăm atâta vreme. Fă-i o morală strașnică! Murmură numele celor doi, dar Stapleton nu-l înțelese pe acela al doamnei căci recunoscuse încă în timpul cât se înclina în fața ei, spre marea lui surprindere, pe aceea care sta în fața lui: era tânăra fată pe care o văzuse furisându-se cu două ore mai înainte pe coridorul casei sale.

Abea după ce luară loc la masă, își recăpătă în așa măsură stăpânirea de sine, ca să îndrăznească să o privească. Era o fată palidă și foarte frumoasă, care era neobișnuit de bine îmbrăcată, așa

încât îl frapă chiar și pe el care nu prea dădea atenție toaletelor femeiești. Tot timpul mesii păstră un calm și o stăpânire de sine pe care îl-o admiră. Nu se putea citi pe chipul ei nici o nervozitate: îi părea numai că se află într'o nemai-pomenită stare de încordare, pe care socotea s'o înțelege. Pe cartea de vizită din fața locului ei citi numele de Miss Beatrice Amery și-și aminti acum că lady Dundas îi mai vorbise odată în termeni foarte călduroși de ea.

Conversația la masă se generalizase între timp. Se aflau de față vreo șaisprezece persoane, toți făcând parte din cercurile înalte ale societății londoneze. Alături de lady Dundas ședea un aristocrat mai în vârstă, căruia îi plăcea să povestească și să asculte. Se mai aflau și câteva persoane mai tinere, căci lady Dundas avea mare simpatie pentru tineret și-i invita totdeauna la dineurile ei.

Exact în fața lui Stapleton ședea o pereche mai în vârstă și oarecum nepotrivită. Bărbatul, mr. West, un burlac și bonvivant, era un cunoscut povestitor de anecdote, iar prezența sa înviora orice societate. Alături de el ședea miss Walkinshaw, care în afara ideilor ei oarecum avansate nu avea nimic care s'o îndrituiaescă să fie mândră. Intre ea și West se iscă curând o discuție vie, cu care prilej ideile lor se ciocneau violent.

Când dineul se apropie de sfârșit, Stapleton băgă de seamă, că discuția celor din fața lui luase forme cam neliniștitoare, așa că-i acordă toată atenția.

— Stimată doamnă, îl auzi el spunând pe West,

nu aveți câtuși de puțin dreptate. Din acest punct de vedere nu suntem cu nimic mai buni ca francezii, adică dela război încoace suntem tot atât de isterici, tot atât de pătimiși și nestăpâniți ca și ei. Ceeace s'a petrecut de curând la Paris este foarte posibil să se petreacă și aici. „Le crime passionnel”, adică crima pasională va deveni peste puțin un obicei englez, după cum se pare un obicei francez.

— Deși aveți poate puțină dreptate, socot că ați lăsat deoparte ceva esențial, răspunse miss Walkinshaw. Trăim în cu totul alt mediu ca la Paris. Un asemenea delict este aici un eveniment atât de rar încât ziarele de seară își sporesc tirajul atunci când publică la început informația și apoi reportagiul asupra evenimentului. Toată lumea nu mai vorbește despre nimic altceva, în tramvai, în tren, în autobuze, la restaurant. Acesta devine singurul subiect de discuție. Cu totul altfel e la Paris: oamenii de acolo sunt obișnuiți cu asemenea delict, așa că le-ar lipsi de n'ar citi reportagiile privind asemenea fapte la cină. Faptul că un bărbat își ucide iubita, că o femeie își ucide iubitul, li se pare un lucru cât se poate de natural. Francezii se agită pe tema asta, fiindcă le place să se agite pentru ceva, nu fiindcă socotesc că lucrul acesta ar fi nemaipomenit sau neobișnuit. Legea îl achită pe ucigaș sau pe ucigașe și face din ei eroi.

— Și eu susțin, spuse West, că noi nu suntem cu nimic mai buni și că vom ajunge peste puțin în aceeași situație. Morala și concepțiile noastre despre dreptate și nedreptate s'au schimbat simțitor

și se mai schimbă încă în fiecare zi. Crima, atacul banditesc, violul, sunt evenimente cotidiene și fiecare dintre noi poate veni în legătură cu ele în fiecare clipă.

În tot timpul acestei discuții, Stapleton constată că vecina lui de masă devine din ce în ce mai neliniștită. Respirația-i era accelerată și mâna ei care era pe masă strângea atât de violent furculița, încât pilea-i devenise albă la încheetura oaselor. Privea țintă fărfură, dar Stapleton observă că urmărește cu toate acestea cu cea mai mare atenție discuția.

— Există totuși o deosebire între noi și francezi, spuse miss Walkinshaw. Este de necrezut că o femeie ar putea să fie achitată la noi dacă și-ar fi ucis soțul sau prietenul. Tribunalele noastre au mult prea mult simțul răspunderii.

— Să nu credeți asta! exclamă West. Știu oare judecătorii noștri ce vor? Un proces nu este altceva decât o loterie.

— Nu pot fi de acord cu dvs., spuse miss Walkinshaw, rece.

— Vorbesc în general, continuă West, spunând numai ceea ce reprezintă azi opinia publică. Nu mai este departe vremea când se va putea cumpăra în Anglia o sentință întocmai ca o bucată de salam— sau mai bine spus ca un automobil, căci nu va fi chiar atât de eftină.

Mister West, îl întrerupse lady Dundas din capul mesii, te-aș ruga să schimbi subiectul conversației. Strici pofta de mâncare a oaspeților mei.

West se plecă și dădu ascultare dorinței expri-

mate cu o glumă drept răspuns. Stapleton respiră cu atât mai ușurat, cu cât constată că Beatrice Amery era atât de palidă, încât s'ar fi putut crede că va leșina.

Cu puțin înainte de a se ridica dela masă, un tânăr se plecă peste masă și-l întrebă :

— Spuneți-mi mister Stapleton, nu locuiți oare la Malmesbury House ?

La răspunsul lui afirmativ, o văzu pe miss Amery rămânând încremenită, ca lipsită de viață.

— Trebuie să cedez apartamentul meu, continuă celălalt, și aș dori să știu din pricina aceasta dacă nu se găsește poate un apartament liber la dumneavoastră.

— Nu ! răspunse Stapleton. Iși aminti însă mai apoi de evenimentele din acea după amiază și adăugă mecanic : Cel puțin eu nu știu de așa ceva.

Celălalt îl privi mirat.

— În fine, poate că-mi puteți spune cui să mă adresez, mai spuse el în timp ce toată lumea se ridica dela masă.

Era timpul, căci Beatrice Amery era realmente aproape leșinată. Când se ridică îi căzu mănusa din mână și atunci când Stapleton se plecă spre a i-o da, constată că era nr. 6. Și subit îi revină cuvintele medicului în minte : „O mănusă de doamnă! Din „peau de Suede”, mărimea nr. 6, patru nasturi. Iată un lucru cărui ai trebui să-i dai cea mai mare atenție d-le polițist !

Beatrice îi mulțumi și părăsi încăperea cu celelalte doamne.

CAPITOLUL III.

LOGODNICA LORDULUI ROLLESTONE

Când domniile intrară câteva minute după doamne în salon, Gerald află că miss Amery a și plecat. Lady Dundas îi aduse faptul la cunoștință cu următoarele cuvinte: „Vecina ta de masă, a preferat să plece acasă. Sărmana copilă venise și așa, cu dureri de cap și purtarea ta la masă i-a dat lovitura de grație.

Stapleton nu prea știa ce să spună în apărarea lui, dar lady Dundas trase concluzia din expresia lui necăjită că a pus la inimă cuvintele ei, astfel că vorbi ceva mai blând. „Să mai stai, după plecarea celorlalți”, spuse ea.

Gerald se înclină tăcut, iar lady Dundas se duse repede la oaspeții ei. După plecarea acestora se așeză cu chipul ostent pe sofa și-i făcu semn lui Stapleton să se apropie.

— Slavă Domnului că s'a terminat! A fost di-neul cel mai neplăcut pe care l-am dat vreodată. Ce ți-a venit să te porți atât de neprietenos cu cea mai încântătoare fată din lume, încât să-ți întoarcă spatele tot timpul mesii? Se pare că ai necazuri. Sau ești poate îndrăgostit?

Stapleton surâse: „De fel! replică el. Am trecut însă de curând prin ceva îngrozitor”.

Il privi atentă.

— Zău?

— Da. De fapt nu doream să vorbesc despre asta, dar la urma urmii toată lumea o va ști mâine. Il cunoști pe lordul Henry Rolleston, care locuiește cu un etaj mai sus ca mine?

— Da.

— A fost găsit mort acum câteva ore?

— Nu mai spune! Și de ce a murit?

— A fost omorât.

— Omorât! Dar e îngrozitor! Povestește-mi tot ce știi!

Stapleton povesti ce i se întâmplase în după amiaza aceea, dar nu pomeni nimic că a văzut-o pe miss Amery coborând treptele. Pentru el fu o ușurare să poată vorbi unei persoane atât de simpatice, iar mâna lady-ei Dundas, care o apucase pe a sa în timpul povestirii, îi era ca o mângâiere maternă, de care fusese lipsit încă din copilărie.

— Gerald, spuse ea, atunci când Stapleton își termină povestirea, retractez tot ce am spus mai înainte. Aveai dreptate să fii absent și mă mir chiar că ai mai venit. Toate acestea vor apărea mâine în ziare?

— Bineînțeles, replică el, și nu încapă îndoială că va mai trebui să depun încă odată.

— Da, cred că este inevitabil. Dar la urma urmelor vei spune și acolo, tot cât mi-ai spus și mie. Și nu se bănuiește cine poate fi asasinul?

Clătină capul: — Nu, spuse el, n'am auzit de așa ceva!

— Și i-ai povestit ceva din toate acestea lui miss Amery? exclamă ea subit emoționată.

— Bineînțeles că nu. Ești primul om căruia i-am pomenit ceva. Dece?

Lady Dundas ezită să răspundă. Beatrice și lordul Rolleston erau prieteni buni, spuse ea în cele din urmă, și de aceea am crezut în prima clipă...

— Erau prieteni buni?

— Da! ezită din nou. — Știi bine că nu-mi place să bârfesc, Gerald, dar nu-ți pot ascunde că a fost o vreme când au fost văzuți foarte des împreună. Se vorbea chiar despre asta, dar tu vii atât de puțin în societate, încât e probabil că n'ai auzit vorbindu-se niciodată.

— Ce-i drept, n'am auzit. Erau logodiți?

— Nu Era de așteptat, dar legătura începu să se răcească treptat. Cu toate acestea îmi pare foarte bine că nu i-ai spus nimic.

— Cum aș fi putut s'o fac? exclamă el. Am văzut-o pe miss Amery pentru prima oară.

— Ai dreptate! A fost o prostie din partea mea că te-am întrebat măcar! Ce impresie îți face de altfel?

Stapleton făcu o grimasă. — Știu la ce te gândești, spuse el. Dece vrei să mă căsătorești cu orice preț?

— Oh! am renunțat de mult la asta! Ești un caz fără speranță.

Stapleton nu replică nimic și se ridică spre a-și lua la revedere.

Lady Dundas îl însoți până la ușă. „Noapte bună băiatul meu, spuse ea. Nu te mai gândi la chestiu-

nea aceea înfiorătoare ! Sper că vei dormi cu toate acestea”.

Și Stapleton spera acelaș lucru, dar în drum spre casă își dădu seama că somnul său din noaptea aceea nu avea să dureze prea mult.

*

În ziua următoare Stapleton se mai afla încă într'o oarecare stare de agitație, pe care nu și-o putea domoli de fel. Se înapoie acasă dela birou, devreme și găsi în bloc ultimele rămășițe ale reporterilor, fotografilor și ale curioșilor, cari asediaseră casa, întreaga zi. Ziarele relataseră fapta cu litere groase, datorită și împrejurării că era vorba de un membru al înalte aristocrații iar faptul că asasinatul se petrecuse în mijlocul Westendului Londrei în condițiuni atât de misterioase, spori și mai mult curiozitatea generală.

Stapleton trebuia să-și lămurească mai multe lucruri. Recunoscuse, că nepomenind nici un cuvânt lui Grey de tânăra femeie, făcuse un pas care nu mai putea fi îndreptat. N'ar fi putut da nici o explicație pentru lucrul acesta, de ce a trecut sub tăcere o constatare atât de prețioasă și i-ar fi venit greu să justifice chiar și față de sine ceea ce făcuse. Un vag sentiment îl făcuse să tacă și sentimentul acesta se accentuase atunci când a cunoscut-o personal pe Beatrice Amery la lady Dundas.

Fără să se gândească devenise proteguitorul ei și acum când știa cine este, nu mai exista nici o

îndoială pentru el că trebuie să păstreze cât mai mult posibil secretul.

Își puneă întrebarea dacă fata mai fusese văzută și de altcineva afară de el în casă. Dacă portarul Egan ar fi fost ca deobiceiul la postul lui, atunci n'ar fi putut intra sau eși nimeni fără știrea lui. Așa însă — deși Jacobs primise însărcinarea să-î ție locul lui Egan — era foarte cu putință ca miss Amery să fi intrat în apartamentul lui Rolleston fără a fi văzută de cineva.

Casa mai avea o intrare pentru personalul de serviciu și furnizori, care dădea într'o stradă laterală. Era prin urmare de presupus, că în afara faptului de a nu fi fost întâlnită de vreun chiriaș, miss Amery a putut intra la lordul Rolleston fără ca cineva să fi știut ceva de vizita ei.

Stapleton trecu mintal în revistă pe chiriași.

La parter locuia un domn bătrân și bolnav, mister Robinson, care eșea numai foarte rar în zilele călduroase, altfel nepărăsind niciodată casa. La el locuia bătrânul lui servitor anume Griffith, care era ajutat în timpul zilei de o infirmieră.

La etajul întâi locuia un oarecare căpitan Butler, care se afla însă în momentul de față în călătorie. La etajul imediat superior locuia Stapleton, apoi lordul Rolleston, iar sus de tot mai erau încă două mici apartamente, dintre care unul era tocmai gol, în timp ce celălalt era ocupat de un funcționar, care nu venea deobiceiul acasă decât la ora cinci.

În afara persoanelor acestea mai aveau acces în

bloc următorii : administratorul Brown, portarul Egan și Jacobs cu soția lui.

Cumpănind toate aceste împrejurări, ajungeai fără vrere la concluzia, că Beatrice Amery a jucat un rol în dramă, și Stapleton era convins că Grey ar fi arestat-o imediat, dacă ar fi aflat de vizita ei la lordul Rollestone.

Nu mai încăpea nici o îndoială că prezența ei în această casă trebuia să fie pusă în legătură cu prietenia care exista după spusele lui lady Dundas, între ea și cel ucis. Natural că Stapleton nu putea să știe ce a determinat-o să-l viziteze pe lord tocmai în după masa aceasta, dar nici nu dorea s'o afle. Nu-și putea imagina că fata, pe al cărei chip citise o asemenea durere, putea fi o criminală, orice s'ar fi întâmplat între ea și lordul Rollestone. Pe de altă parte recunoștea că credința în nevinovăția ei se bizuia mai mult pe un vag sentiment decât pe rațiune, căci aproape toți oamenii cari ar fi știut ceea ce știa el, ar fi socotit-o fără îndoială drept făptașa prezumtivă.

Iși frământa mintea cu privire la chestiunea aceasta, când sosi Jacobs care-i aduse o carte de vizită pe care citi numele „Lord John Rollestone”.

Lordul Rollestone era cunoscut în genere în societate drept „lordul sportiv” și în ceea ce-l privea făcea tot ce-i sta în putință să onoreze acest nume. Purta de obicei haine dintr'o stofă cu carouri mari, pantaloni înguști și o pălărie cu borurile drepte, așa încât făcea impresia cu fața lui rotundă că este mai degrabă un om obișnuit să stea

cu un pai în gură la ușa grajdului decât un nobil lord. În afară de aceasta avea un fel de a se purta foarte liber și un glas foarte puternic.

— Aflu mister Stapleton, începu el, că dvs. ați fost acela care ați descoperit primul cadavrul nefericitului meu frate. Presupun că l-ați cunoscut foarte bine?

— De fel, lord Rollestone. Il cunoșteam numai superficial.

— Așa? Dar l-ați cunoscut cu toate acestea suficient de bine spre a vă duce eri după masă la el spre a-i înapoia o carte?

— Foarte exact, dar din aceasta nu se poate trage concluzia unei prietenii intime!

— Nu știu ce credeți dvs. prin prietenile intimă! sună răspunsul. Apartamentul dvs. este exact sub al său.. nu sunteți deloc urât aranjat de altfel! adăugă el privind în jurul său prin cameră. Vă împrumuta cărți și dvs. i le înapoiati personal—toate acestea mă fac să cred că l-ați cunoscut destul de bine. Doi burlaci cari locuiesc de ani de zile în aceiaș casă se cunosc în cele din urmă destul de bine. Dar cu acest prilej am ajuns la scopul vizitei mele. Aș dori să aflu dela dvs. dacă bănuți cumva pe cineva. Nu fac nici un mister din faptul că Henry și cu mine nu ne prea înțelegeam. Dar în împrejurările acestea sunt dator în calitate mea de șef al familiei să fac tot ce-mi stă în putință pentru lămurirea crimei acestea grozave. Am stat de vorbă cu oamenii dela Scotland Yard și între noi rămâne vorba, nu prea-i apreciez. Am însă-

cinat deaceea pe un detectiv care mi-a fost recomandat de prieteni cu ceretarea cazului, am socotit însă că e mai bine să vorbesc cu dvs. câteva cuvinte în chestiunea aceasta.

— Mă tem însă, spuse Stapleton, că nu vă voi putea spune prea multe și ceeace știu am comunicat lui mister Grey.

Celălalt strâmbă gura și rămase o vreme pe gânduri.

— Am auzit, spuse el în cele din urmă, cele ce i-ați comunicat lui mister Grey și nu se prea pot trage multe concluzii din ele. Dar după cum v'am mai spus, în calitate de cunoscut al fratelui meu, care a locuit ani de zile cu el în aceeaș casă, veți fi știind totuși câte ceva ce nu i-ați spus lui mister Grey și ceeace ne-ar da poate posibilitatea de a descoperi pe ucigaș sau pe ucigașă. Vedeți dvs. mister Stapleton, continuă el, atunci când acesta clătină capul, era un lucru bine știut de toți că fratele meu se pricepea cum să-și facă viața plăcută. Sunt convins că n'a trăit în încăperile acestea ca un monah. Iată, spre exemplu, abia eri a fost o femeie la el și cred că am face un mare pas înainte de am putea să stabilim care este numele acestei doamne. Poate că bănuți chiar cine este. Nu vreți să-mi dați un punct de reper? Nu este nevoie să-i pomeniți numele! mai adăugă el.

— Vă asigur, lord Rolleston, începu Stapleton, că n'am posibilitatea de a vă fi de folos în privința aceasta!

— N'aveți posibilitatea sau dorința, sir? îl întrerupse celălalt.

— Posibilitatea ! replică Stapleton rece. Vă pot confirma numai ceea ce ați aflat probabil și dela administrator și dela servitori, anume că fratele dvs. primea foarte rar vizite de femei în casa aceasta.

— Hm ! făcu lordul Rolleston.

— Imi pare foarte rău că nu mă credeți, continuă Stapleton, dar ceea ce spun este purul adevăr. Nu știu cine este doamna pe care a așteptat-o eri la ceai și nici nu vă pot da vreo informație cu privire la cercurile și persoanele pe care le frecventa în afara casei acesteea.

Lordul Rolleston dădu din umeri. — Atunci vă pot da asigurări că fratele meu știa să-și trăiască viața. Eu personal nu stau la îndoială că a fost împușcat de o femeie. Ce credeți dvs. ?

— Nu pot crede nimic ! replică el.

Lordul Rolleston își mușcă buzele.

— Imi face impresia că nu doriți să vă exprimați părerea, constată el. In orice caz nu mă pot aștepta la prea mult sprijin din partea dvs. Probabil că nu v'a fost prea simpatic.

— Vă pot asigura numai lord Rolleston, spuse Stapleton care stătuse toată vremea cu spatele sprijinit de cămin, că fratele dvs. nu mi-a fost de loc antipatic și că în genere l-am cunoscut prea puțin.

— Aș mai avea, doar o singură rugămintă, daogă lordul Rolleston. Atunci când va veni dvs. mr. Oliver Smaile, detectivul pe care l-

angajat, fiți bun și răspundeți-i la câteva întrebări așa ca să poată da de urma acelei misterioase doamne...

— Voi răspunde cu plăcere tuturor întrebărilor pe care mi le va pune mister Smaile, spuse Stapleton. Cred însă că nu va trage prea mare folos din toate acestea, deoarece am spus tot ceea ce am știut lui mister Grey.

— Asta este de altfel și părerea mea, spuse celălalt. Preferați prin urmare să tăceți. N'aveți nici un motiv să fiți jignit, mr. Stapleton! mai adăugă el. Aveți dreptate dintr'un anumit punct de vedere. Probabil că aș avea aceeași atitudine de aș fi în locul dvs. În ceea ce-l privește însă pe Smaile, puteți fi fără nici o grijă. Este omul care știe să țină un secret. Ii voi spune prin urmare că poate discuta cu dvs. în chestiunea aceasta. Și fără supărare — îmi face impresia mister Stapleton că mi-ați fi putut spune o mulțime de lucruri, de ați fi voit. Bună ziua!

„Dracu' să mă ia, mormăi lordul Rolleston coborând scara, dacă băiatul ăsta nu știe anumite lucruri”.

CAPITOLUL IV.

MISTER OLIVER SMAILE ANCHETEAZĂ

În prezența anchetei oficiale, poliția le-a atras atenția lui Stapleton, d-rului Shea și lui Jacobs să nu pomenescă nimic despre mânășă, deoarece poliția să aibă mână liberă pentru cercetările viitoare. Stapleton își făcu încăodată depozitia sa

simplă și scurtă și spre marea lui ușurare nu fu întrebat dacă n'a văzut ceva suspect înainte de a intra în apartamentul său în după amiaza aceea.

În procesul verbal era menționat că în poșta primită de lordul Rolleston în ziua aceea, și care fu găsită mai târziu pe biroul lui, se aflau două invitații la dîneu și o factură și că era tocmai pe cale să răspundă uneia din invitații atunci când fu lovit de glonteale ucigător.

În seara aceleiaș zile, Stapleton se afla cufundat în citirea unei cărți, când Jacobs — deoarece Egan nu revenise însă — îi aduse o carte de vizită pe pe care era scris numele „Oliver Smaile”.

Detectivul particular făcea o cu totul altă impresie decât colegul său dela Scotland Yard. Era un bărbat cu umeri largi și foarte vioi, cu o față rotundă, care nu trăda cu nimic perspicacitatea de care pomenise lordul Rolleston. Numai ochii săi cari erau mici, pătrunzători și neliniștiți trădau o inteligență ascunsă și sigură de sine.

— Vă vizitez în urma dorinței lordului Rolleston, spuse el intrînd. Probabil că v'a pomenit numele meu?

Stapleton răspunse afirmativ și-i oferi vizitatorului un scaun.

— Am sosit azi de dimineață la Londra și am luat parte și la ancheta publică, așa că am aflat totul ce se știe la Scotland Yard în cazul acesta până în momentul de față. Am venit în primul rînd la dvs. și deși v'am ascultat depoziția în fața instanței, totuși v'aș fi foarte îndatorat dacă ați dori să mai discutăm odată cazul împreună.

Smaile se așează într'un fotoliu comod și după ce ceru voie să aprindă o țigaretă, privi gânditor inelele de fum albastru pe care le sufla spre plafon.

Stapleton mai făcu odată scurtul său expozeu, iar detectivul îi puse câteva întrebări aparent fără însemnătate — în ceea ce privea prătenia lui cu lordul Rolleston și altele asemănătoare — după care privi din nou în tăcere plafonul. Se ridică subit depe scaunul său, se uită la Stapleton și spuse liniștit :

— Mulțumesc măster Stapleton ! Cred însă că ați mai avea să-mi spuneți o mulțime de lucruri pe care nu mi le-ați spus încă.

— Sir, izbucni furios Stapleton, eu...

— Scuzați-mă ! spuse celălalt și ridică mâna. Nu voiam să spun că-mi ascundeți ceva intenționat, ci că există probabil o mulțime de lucruri care dumneavoastră vă par neînsemnate, dar care ar putea să fie de cea mai mare însemnătate pentru mine.

— Nu sunt de aceeaș părere, spuse Stapleton. V'am spus tot ce am știut și nu-mi dau seama ce aș mai putea să adaug.

— Bineînțeles, replică Smaile, mi-ați spus tot ce știți și nu vă puteți imagina ce ați mai putea să adăugați. Cred însă că mai sunt foarte multe lucruri pe care le-aș putea afla cu ajutorul dvs. Multe nimicuri cărora nu le-ați dat nici o atenție și care la prima privire n'au nici o legătură cu crima, ar putea constitui pentru un detectiv experimentat, punctul de reper care să ducă la re-

zolvarea problemei. Mi-ați putea spune poate care erau obiceiurile lordului Rolleston, ce cercuri frecventa, cum vorbea, dacă avea humor sau dacă era ușor irascibil, dacă bea sau venea târziu noaptea acasă și tot felul de lucruri de felul acesta. Căci va trebui să recunoașteți justetea regulii, că moartea unui om este de cele mai multe ori în strânsă legătură cu felul lui de trai. Dacă am ști prin urmare ce evenimente mai însemnate au fost în ultimele luni în viața lordului Rolleston, descoperirea criminalului n'ar mai constitui probabil pentru noi nici o greutate. Deaceea am venit la dvs. care locuiți de doi ani de zile în aceeaș casă cu el, spre a-mi da o mână de ajutor cu unele lămuriri.

Stapleton dădu din umeri și se reaseză pe scaunul depe care sărise în primul moment de furie. Ii cam părea rău că a lăsat să se întrevadă indispoziția lui, deoarece își dădea seama că detectivul n'a făcut aluzie la faptul că el i-ar fi ascuns ceva.

— Intrebați-mă în cazul acesta, spuse el. Cred însă că ați obține lămuriri mai precise din partea servitorilor și intîmilor lordului Rolleston decât din partea mea.

— Mă voi adresa fără îndoială și lor, răspunse Smaile. În afară de aceasta va mai trebui să stau de vorbă și cu portarul, care mai lipsește încă din Londra, nu-i așa?

— Da, e plecat de câteva zile. Dacă ar fi fost ca de obicei de serviciu la ușă, atunci este foarte puțin probabil că ar fi putut intra cineva în casă fără să fie văzut de el și am ști depe acum cine

este criminalul. Este însă foarte posibil, ca în cazul acesta crima nici să nu se fi produs.

— Tot ce se poate, replică Smaile. În orice caz voi sta de vorbă cu el de îndată ce va reveni.

Puse apoi diferite întrebări cu privire la felul de viață al lordului Rolleston, fără a obține însă din partea lui Stapleton răspunsuri mulțumitoare, deoarece nici el nu știa realmente prea multe în privința aceasta. Totuși, se mai apropiară în urma acestei discuții, iar lui Stapleton îi făcu impresia că Smaile îi este cu mult superior ca inteligență și știință lui Grey.

— Ați mai văzut de altfel revolverul care a fost găsit pe masă și altădată? întrebă pe neașteptate Smaile.

— Nu, nici nu știam că are așa ceva.

— Și nici nu vă puteți explica ce l-ar fi putut determina să-l scoată în după amiaza aceea?

— Nu.

— Ați fi putut spune de el că era un om nervos?

— Nu prea.

— Nici n'a pomenit vreodată că este amenințat de cineva, că s'ar afla într'un pericol oarecare?

— Nu, în nici un caz n'a făcut-o față de mine. Trebuie să aveți necontenit în vedere că pentru lordul Rolleston nu eram decât o cunoștință întâmplătoare.

— Vă mulțumesc, că ați fost atât de amabil să răspundeți cu atâta răbdare întrebărilor mele, spune detectivul și se ridică. Poate că voi mai fi obligat să vă cer mai târziu unele mici lămuriri,

când voi mai progresa cu cercetările mele. De altfel, spuse el ca între altele când se află în uşă, n'aţi observat nimic ciudat în răstimpul reîntoarcerii dvs. şi vizitei pe care aţi făcut-o lordului Rolleston ?

Stapleton luă o expresie distantă.

— Nu, răspunse el. Bineînţeles că în cazul acesta aş fi spus-o.

— Nici nu mă îndoiesc, replică celălalt. Se întâmplă însă adesea ca un amănunt parecare să dispară din mintea cuiva, deşi ar putea să fie de cea mai mare însemnătate pus în legătură cu alte indicii. V'aş putea ruga să-l sunaţi pe Jacobs, ca să mă pot duce cu el în locuinţa lordului Rolleston ?

Stapleton îi îndeplini dorinţa şi când sosi Jacobs, detectivul plecă cu acesta la etajul al treilea. În timp ce urca treptele, Smaile îşi spuse :

— Cred că lordul John Rolleston avea dreptate spunându-mi că tânărul acesta pare să ştie mai mult decât vrea să spuie. Supărarea sa pentru cele ce am spus era prea cusută cu aţă albă, ca să nu-mi dau seama, că şi-a trădat prin aceasta conştiinţa, care nu-i prea este curată.

— Şi acum mister Jacobs, spuse el când intrară în apartamentul lordului Rolleston, aşa dori să-mi povesteşti încă odată tot ce ai făcut în după-amiaza aceea, când ai venit pe la patru şi jumătate cu ceaiul sus. Iată tava — şi-i întinse o tavă care se afla pe o măsuţă. — imaginează-ţi că ar fi aceea pe care ai avut-o atunci în mână. Iată, acestea ar fi scrisorile care se aflau pe ea, mai

adăugă el și aruncă câteva hârtii pe care le scoase din buzunar, pe tavă. Arată-mi acum exact unde se afla lordul Rolleston atunci când ai intrat în cameră și ai aceeași atitudine ca în după amiaza cu pricina.

— Lordul sta lângă cămin, spuse cu greutate Jacobs.

— Așa cum stau eu acum?

— Nu sir, pusese o mână pe placa de sus.

Smaile se așează așa cum i-a spus.

— Acum du-te la ușă și fă toate câte le-ai făcut atunci.

Jacobs ascultă și veni cu tava spre cămin.

— I-ai dat scrisorile lordului Rolleston?

— Și le-a luat singur depe tavă atunci când am trecut pe lângă el.

— Câte scrisori erau?

— N'aș putea să spun exact. Trei sau patru.

— Asta este foarte însemnat, mister Jacobs! Știi precis că erau mai mult de două?

— Da, sir. Pe birou au și fost găsit trei, mai târziu — știți asta.

— Desigur. Aș vrea să știu încă acum ce-ți amintești d-ta. Crezi că au putut fi șase scrisori?

— Nu sir. Nu încapă îndoială că n'au fost mai mult de trei, sau patru scrisori.

— Bine mister Jacobs. Ce-ai făcut prin urmare după ce lordul Rolleston și-a luat scrisorile depe tavă așa cum fac eu acum?

— N'aș putea repeta, sir, spuse Jacobs, deoarece nu există nici un serviciu de ceai pe tavă.

— Nu face nimic. Du-te acum unde te-ai dus și

atunci. Jacobs se îndrepta spre o masă rotundă din apropierea căminului. — Stai acum așa ca atunci când ai pus masa ! Așa a fost prin urmare ?

— Da sir. Am luat câteva prăjituri depe masa asta — le cumpărase lordul Rolleston, — străbătu odaia ducându-se și înapoiindu-se, și le-am pus pe farfuria pe care o adusesem cu mine.

— Și ce-a făcut lordul Rolleston între timp ?

— A deschis scrisorile.

— Le-a și citit ?

— Da și a aruncat plicurile în foc.

— A făcut ca de obicei ?

— Da, sir. Am văzut-o adesea. Nu lăsa nicidecum scrisorile în plicuri, ci le ținea teanc pe birou.

— Înțeleg. Tot timpul cât a citit scrisorile a stat lângă cămin ?

— Da, sir. Nu i-a trebuit prea mult pentru asta.

— Ți-a spus ceva ?

— Nu, la drept vorbind nimic.

— Cum adică ?

Omul ezită : — Vreau să spun următoarele : stam plecat tocmai peste masă așa ca acum, când l-am auzit pe lordul Rolleston exclamând ceva cu jumătate glas, dar numai pentru el. Sunt însă cam tare de ureche și tot ce se poate să mă fi înșelat.

— Și cam ce a spus după părerea d-tale ?

— Cred că ceva ca „formidabilă obrăznicie”.

Ochii lui Smaile începură subit să lucească.

— „Formidabilă obrăznicie”, spui, murmură el. Este destul de ciudat când te gândești că era vorba

de o invitație pe care tocmai o primise. N'a mai spus nimic altceva?

— Nu, sir.

— Nici n'a făcut vreun gest?

— Ba da sir. A aruncat violent scrisoarea pe placa de marmură a căminului, așa-mi pare.

— Poate așa? întrebă Smaile și imită din nou ținuta lordului Rolleston.

— Da sir. Este drept că-i întorceam tocmai spatele și în afară de aceasta aveam treabă cu serviciul de ceai, dar tot ce se poate să fi făcut așa.

Smaile stătu o vreme pe gânduri și mâna lui care mai ținea încă hârtia, alunecă peste marmură. Atinse cu acest prilej o figurină de porcelan de China, un balaur verde în gura căruia se aflau câteva fâșii de hârtie pentru aprinsul pipei și alte bilete.

Smaile o privi, scoase hârtiile din ea, care nu erau altceva decât două scrisori. Aruncându-le o privire, ochii lui începură să lucească din nou, iar privirile-i rămăseseră fixate pe scrisoarea pe care o ținea în mână. Ținu apoi scrisorile sub lampa electrică din mijlocul odăii și le mai cercetă odată grijuliu, după care se întoarse în cele din urmă din nou spre Jacobs, care mai sta încă lângă cămin.

— Mulțumesc mister Jacobs! Poți pune din nou tava la locul ei. Omul sta tocmai cu spatele întors, iar Smaile folosi prilejul spre a face să dispară în buzunar una din cele două scrisori. Se apropie apoi de cămin și puse pe cea de a doua înapoi în gura balaurului, spunând între altele lui

Jacobs : „Din păcate nu este nimic însemnat. I-ai spus lui mister Grey că lordul Rolleston a spus „formidabilă obrăznicie!” și că a aruncat scrisoarea pe marmura căminului ?

— Nu sir ! Nu prea sunt sigur de lucrul acesta.

— Ai părăsit imediat încăperea după ce ai pus serviciul de ceai ?

— Da, sir. Am pregătit ceainicul așa ca lordul Rolleston să-l poată pune direct pe flacăară atunci când îi va fi venit musafirul. După aceea am eșit afară.

— Lordul a stat tot timpul lângă cămin ?

— Nu sir ! Se dusesese de mai mult timp în camera alăturată.

— Așa ! Și ai mai făcut ceva înainte de a părăsi camera ?

— Da, am tras perdelele, am controlat focul și am bătut la ușa biroului.

— N'ai intrat ?

— Nu. Am crăpat numai ușa și am spus : My-lord, ceaiul este pregătit.

— Și ce a răspuns ?

— A spus : Bine Jacobs ! Să vii numai când te sun.

— Ce făcea când ți-a spus asta ?

— Sta la birou.

— Să mergem dincolo ! spuse Smaile și păși înaintea lui. După aceea se așeză la masa de lucru.

— Așa ședea ?

— Da sir.

— Și ce făcea ?

— Scria ceva.

— Ce a făcut apoi ?

— Eu am plecat.

Detectivul îl privi în ochi.

— Gândește-te acum mister Jacobs, spuse el. Atunci când ai părăsit camera erau toate așa cum au fost totdeauna ?

Omul rămase puțin uluit. — Cred cel puțin, răspunse el, adică...

— Ei ?

— Mai era revolverul.

— Exact ! Și unde-l ținea de altfel ?

— Intr'un sertar al biroului.

— De unde știi ?

— Fiindcă l-am văzut adesea acolo, atunci când era deschis sertarul.

— Presupun că era încărcat ? spuse Smaile indiferent.

— Nu v'aș putea spune, căci nu l-am avut niciodată în mână.

— Dece-l va fi pus însă, pe masă în după amiaza aceea ? Ce crezi ?

— Nu știu sir.

— Este totuși curios să pregătești un revolver când inviți o doamnă la ceai. Prin urmare n'a spus nimic în privința aceasta, când ai fost de față ?

— Nu, sir.

— Și altceva n'ai mai remarcat înainte de a coborî ?

— Nu, nimic sir.

— Ia acum seama, mister Jacobs ! spuse Smaile.

Înainte de a pleca ai încuiat ușa în urma duminică?

— Da, sir.

— Care ușa?

— Pe asta, sir! Și omul arată spre ușa care dădea din prima cameră spre coridor.

— Și ce ai făcut cu ușa dintre camere?

— Am lăsat-o numai sprijinită.

— Dar ușa apartamentului?

— Pe asta am tras-o după mine ca de obicei.

— Asta este de cea mai mare însemnătate mister Jacobs! Poți jura că ai tras ușa după d-ta?

— Da, o pot jura, sir.

— E prin urmare exclus să fi uitat de data aceea să încui ușa?

— Exclus, sir.

Detectivul tăcu o vreme și păru că vrea să-și reprezinte mental situația pe care i-o descrisese tocmai Jacobs.

— Și ai stat tot timpul jos, spuse pe neașteptate Smaile, până ce ai venit mai târziu sus și ai găsit aici pe mister Grey și pe ceilalți.

— Da, sir.

— În tot acest timp a mai intrat cineva în casă — vreau să spun vreun curier dela un magazin sau un servitor?

— Nimenir, sir! răspunse Jacobs după o scurtă pauză.

— Casa are două intrări nu-i așa? Una din strada principală, cealaltă pe strada laterală?

— Da, sir. Vă pot arăta intrarea de serviciu.

— Vom coborî imediat, spuse Smaile. Crezi că

ar fi putut intra cineva pe intrarea de serviciu în timp ce te aflai în apartamentul d-tale?

Jacobs ezită să răspund.

— Nu cred, sir! răspunse el.

— Se pare că nu prea ești sigur! constată Smaile.

— Vedeți dvs., sir, sunt cam tare de ureche și este posibil ca cineva să fi intrat în timp ce mă aflam în bucătărie și-mi preparam ceaiul.

— Bine, înțeleg. Spune-mi te rog: ce te-a făcut să urci în seara aceea aici sus? Ai auzit că sunt oameni aici?

— Nu sir, n'am auzit nimic! însă se făcuse șapte jumătate și voiam să strâng serviciul de ceai și să fac patul lordului Rolleston.

— Il faci în fiecare seară?

— Da sir, și pentru alți domni cari locuiesc aici.

— Încă o întrebare înainte de a coborî: ai auzit sus vreun sgomot în timp ce te aflai jos? Un foc de armă sau așa ceva?

Omul clătină capul. „Nu sir!” răspunse el. „N'am auzit nimic!”.

— Ai fost prin urmare surprins atunci când ai găsit în locuința lordului pe mister Grey, mister Stapleton și dr. Shea?

— Bineînțeles, am fost chiar foarte surprins găsindu-l mort pe lordul Rolleston. Era un domn foarte prietenos și galant.

— Crezi că avea dușmani?

— Nu sir! Nu cred. Era foarte prietenos și amabil cu toată lumea.

— Bine! Acuma voi cerceta ceva mai atent în-

treaga locuință, după care vom coborî. Soția d-tale este jos ?

— Da sir.

— Va trebui să-i pun unele întrebări. Când a intrat în seara aceea în bucătărie ?

— Abea pela ora opt, sir, ca să mi prepare ceva pentru cină.

Detectivul privi atent în jurul său prin cameră. „Din seara aceea au fost schimbate multe lucruri aici ?”

— Nu sir ! Totul este ca mai înainte. Numai hârtiile și scrisorile din sertarele biroului au fost luate, spuse Jacobs, și trase câteva sertare spre a arăta că sunt goale. Smaile dădu din cap.

— Am văzut la Scotland Yard tot conținutul sertarelor ! spuse el. Câteva din sertare erau deschise și conținutul lor risipit pe jos atunci când ai coborît pe la patru și jumătate ?

— Nu sir, totul era ca deobicei.

Smaile privi biroul și întreabă arătând spre calendarul ce se afla acolo.

— Văd aici fila din 21 Octombrie, adică o zi după crimă. Nu știi când a fost ruptă fila zilei de 20 ?

Jacobs păru cam surprins.

— Nu știu sir ! spuse el. Deabea acum bag de seamă.

— Nu ți-ai putea aminti dacă fila de 20 era aici când ai părăsit camera ?

— Bineînțeles, știu chiar că lordul Rolleston a scris ceva pe ea. De obicei eu sunt acela care ru-

peam în fiecare dimineață fila, când ștergeam praful depe birou.

Ochii lui Smaile luciră din nou.

— În fiecare dimineață ? întrebă el.

— Da sir. Lordul Rolleston își nota adesea întâlniri și alte asemenea lucruri pe fila calendarului.

— Și era ceva notat și pe fila din 20 Octombrie ?

— Da, mi se pare că-mi amintesc să fi văzut așa ceva, când am șters praful depe birou în dimineața aceea !

— Ți poți aminti despre ce era vorba ?

— Nu exact sir ! Era o notiță că va veni cineva la ceai. Cred că erau puse numai primele litere ale numelui.

— Nu-ți poți aminti literele acelea ?

— Nu sir, asta nu pot.

— Cam neplăcut, mormăi Smaile, pornind să coboare scara. Cu toate acestea am descoperit două lucruri care i-au scăpat lui Grey.

CAPITOLUL V.

O MARTORĂ PERICULOASĂ

Când veni în seara aceea acasă, Gerald Stapleton găsi pe masă o scrisoare, pe care când o văzu scoase o exclamație de nerăbdare.

Cuprindea următoarele rânduri :

„Dragă domnule Stapleton ! Vino te rog cât mai

curând posibil pe la mine ! Am să-ți comunic ceva de cea mai mare însemnătate și am neapărată nevoie de sfatul d-tale !

Prietenește
Paula La Trobe''.

Stapleton aruncă scrisoarea pe masă.

— Asta mai lipsea ! spuse el. Va fi extrem de greu să înlătur pericolul.

Miss La Trobe era paralizată parțial și trăia cu mama ei în casa ce se afla peste drum de Malmesbury House. Dela ferestrele apartamentului ei dela etajul al doilea se vedea direct în camera lui Stapleton. Tatăl ei fusese procurist de bancă sau așa ceva și la moartea lui, cele două femei nu rămăseră decât cu mijloace de existență foarte modeste.

Miss La Trobe sta tot timpul zilei la fereastră și privea la ceeace se petrecea în stradă.

Se interesa mai ales de locuitorii din Malmesbury House. În primul rând erau mai mult bărbați și pe deasupra burlaci, a căror viață și-o închipuia mai variată și mai romantică decât pe aceea a bărbaților însurați. În al doilea rând vedea atât de bine casa, încât abea dac'ar fi fost cu putință ca să vie sau să plece cineva fără să fie văzut de ea. În afară de aceasta servitoarea ei se împrietenise cu Egan, portarul dela Malmesbury House, iar ea personal îi era recunoscătoare acestuia pentru salutul milităresc — o amintire din vremea cât fusese subofițer — pe care i-l trimitea sus în fiecare dimineață.

Pe Stapleton îl cunoscuse întâmplător. Intr'o zi când acesta pleca de acasă se pomeni cu o scrisoare care căzu la picioarele lui. O ridică și constată că a căzut dela fereastră lui miss La Trobe care se afla pe sofaua ei. Sună la ușa apartamentului acesteia, dădu scrisoarea servitoarei care-i deschise, o salută pe doamna bolnavă care sta la fereastră și-și văzu de drum.

Când veni seara acasă, găsi câteva rânduri dela ea, prin care-i mulțumea pentru osteneală și-l ruga să se intereseze de o suferindă și să o viziteze odată pe ea și pe mama ei. Stapleton, căruia îi era mai mult milă de ea, dădu ascultare câteva zile mai târziu acestei rugăminți.

În ziua imediat următoare asasinării lordului Rolleston, îi veni în minte lui Stapleton că miss La Trobe trebuie să fi observat venirea și plecarea Beatricei. Căci, din moment ce ședea toată ziua la fereastră, nu vedea de ce i-ar fi scăpat tocmai evenimentul acesta. Exista totuși posibilitatea ca să nu se fi aflat întâmplător tocmai în momentul acela la obişnuitul ei post de observație. Când primi însă scrisoarea, Stapleton își dădu seama că nu mai are nimic de sperat. Citise fără nici o îndoială în ziarele de dimineață cum s'au desfășurat cercetările și acum îi cerea sfatul, ce urmare să dea observațiilor ei. Tânărul avocat nu se prea simțea în largul său în seara aceea, dar n'avea altceva de făcut decât s'o viziteze a doua zi.

Când intră la miss La Trobe o găsi pe aceasta agitată și cu o roșeață vie pe obraji ei de obicei atât de palizi.

— Ah ! mister Stapleton, strigă ea. Foarte drăguț din partea d-tale că ai venit, deși ar fi trebui să te mai interesezi de mine și mai înainte. Te-am așteptat cu cea mai mare nerăbdare zilele acestea, până ce în cele din urmă a trebuit să mă hotărâsc să-ți scriu.

— Imi pare foarte rău, spuse Stapleton și-și puse un scaun alături de sofa, am avut însă tocmai zilele acestea foarte multe de aranjat...

— Desigur, desigur ! îl întrerupse ea. Imi dau perfect de bine seama cât ai avut de lucru din pricina asasinatului acela oribil. Sărmanul lord Henry ! Nu va mai străbate cu mersul său elegant strada, uitându-se după fiecare fată drăguță. Tocmai în privința aceasta doresc să stau de vorbă cu d-ta.

— Zău ? făcu Stapleton.

— Da, trebuie să-ți comunic ceva de cea mai mare însemnătate. Nu ghicești ce ?

Stapleton putea ghici cu ușurință, preferă însă să clatine capul.

— Am văzut-o pe doamna despre care se vorbește atât de mult în afacerea aceasta criminală. Am văzut-o venind și plecând, spuse ea accentuat și se sprijini pe spătar spre a observa mai bine efectul cuvintelor ei.

— Nu zău ? Nu te înșeli ? întrebă Stapleton care nu fu mai bine inspirat.

— E sigur că nu mă înșel ! Ascultă-mă ! Era pe la ora cinci și jumătate. Stam ca de obicei pe sofa și priveam strada. Se întunecase și era o seară ploioasă, dar strada era destul de bine lu-

minată de reverberarele electrice. Văzui deodată o fată tânără, foarte bine îmbrăcată, care se opri în fața casei. Privi numărul, probabil spre a se convinge că e cel căutat, urcă apoi treptele și dispăru în interior. Nu l-am văzut pe Egan. Știam de altfel dela servitoare că este în provincie la fata lui. M'am mirat puțin, căci văd foarte rar femei intrând în casa aceasta și m'am întrebat la cine se va fi dus. La mister Stapleton nu cred, m'am gândit eu, căci știu că nu a venit încă acasă. Prin urmare nu poate fi vorba decât de mister Robinson și de lordul Rolleston, căci pe acesta din urmă îl văzusem cu jumătate de oră mai înainte venind cu un pachet în mână acasă. Am mai așteptat ce am mai așteptat, dar nu a mai apărut, până ce ai sosit d-ta mister Stapleton și ai intrat în casă. Și aproape imediat după aceea a eșit și tânăra femeie. Mă mir că nu te-ai întâlnit cu ea pe scară.

— N'am văzut pe nimeni, spuse scurt Stapleton. Miss La Trobe îl privi țintă.

— M'am gândit la asta când am citit declarația d-tale din ziar, căci ai fi pomenit altfel ceva. Am remarcat de altfel imediat că trebuie să se fi întâmplat ceva cu ea. Se clătina pe picioare și se ținea de balustrada de fier a scării. Ajunsă în stradă își recăpătă stăpânirea de sine și plecă în aceeaș direcție din care venise. Ce crezi de toate astea?

— Nu-mi prea dau nici eu bine seama ce să cred, răspunse el ezitând.

— Bine, dar nu-ți dai seama ce însemnătate pot avea toate astea? strigă agitată miss La

Trobe. Jacobs a declarat că lordul Rolleston aștepta o tânără doamnă la ceai și pe cât am aflat din ziare, nu s'a putut stabili până în momentul de față, dacă doamna aceea a venit chiar la el. Ori eu am văzut-o și nu mai încap nicio îndoială că a fost la el, tocmai în răstimpul când trebuie să se fi petrecut crima. Nu e oare de cea mai mare însemnătate ?

— Poate că da, poate că nu ! răspunse Stapleton liniștit.

— Oh ! voi juriștii ! strigă ea. În cazul acesta te-aș ruga să-mi explici de ce nu este important...

— Nu s'a dovedit încă, o întrerupse el, că doamna pe care ai văzut-o s'a dus realmente la lordul Rolleston și dacă este realmente aceea care a fost așteptată de el la ceai.

— Cine putea să fie altcineva ? exclamă ea. Nu văd pe nimeni altcineva pe care l-ar fi putut vizita în afara lordului Rolleston. Mister Robinson n'a primit în după amiaza aceea nici o vizită, după cum a stabilit servitoarea mea, iar d-ta și ceilalți nici n'ați fost acasă. Nu poate să fi fost altcineva decât doamna a cărei vizită o aștepta. În orice caz eu sunt convinsă de faptul acesta.

Stapleton își dădu seama că-și periclitizează situația dacă o contrazice prea categoric.

— Tot ce e posibil, începu el.

— Tot ce e posibil ? repetă ea. Numai așa poate fi. Ce altă explicație poți găsi ? Și acum spune-mi te rog cui trebuie să-i comunic constatările

mele. Căci nu încape nici o îndoială că trebuie să le comunic.

Stapleton o privi sumbru.

— N'aș putea spune că nu încape nici o îndoială în privința aceasta, spuse el. Ai mai povestit cuiva?

— Nu, nimănui.

— Nici mamei d-tale sau servitoarei?

-- Nu.

— Dece nu?

— Fiindcă am socotit că sunt lucruri atât de însemnate, încât trebuie să le trec sub tăcere până ce le voi fi adus la cunoștința poliției.

— Dece mi-ai povestit mie în cazul acesta?

— Ah! fiindcă țineam să cunosc înaintea de toate părerea d-tale. Și apoi d-tale ți se poate încredința un secret. Dacă i-aș fi spus lui Annie, astăzi ar fi aflat-o toți vecinii.

— Mă bucur foarte mult, căci sunt de părere că nici de azi înainte nu trebuie s'o povestești nimănui.

— Ce face? întrebă ea uimită. Să n'o spun poliției? Și dece nu?

— Din mai multe motive. În primul rând deoarece se poate să te fi înșelat că doamna a intrat realmente în casa mea, aceasta din cauza vremii întunecate și ploioase, pe când în realitate ea ar fi putut intra în casa vecină pe care a și părăsit-o. Miss La Trobe se lăsă pe spate de uimire. „Asta e culmea!” strigă ea. Privește afară, continuă ea și arată spre intrarea dela Malmesbury House care se afla exact în fața ferestrei ei. Spune-mi

d-ta dacă este cu putință să mă fi înșelat în privința ușii!

— Da dar acum e ziua, spuse el, în timp ce atunci se întunecase.

Miss La Trobe dădu din umeri. „Nu, pot spune un singur lucru și anume, că o eroare este exclusă. Stau toată ziua aici și imaginea străzii îmi este atât de cunoscută, încât nu m'aș putea înșela nici noaptea târziu.

— Bine, să admitem prin urmare, continuă Stapleton, că o doamnă necunoscută a intrat în casă. Din toate acestea nu se poate trage însă concluzia că l-a vizitat și l-a ucis pe lordul Rollestone.

— Nici n'am susținut asta, replică miss La Trobe. Susțin numai că am văzut o doamnă intrând în casă și că nu se putea duce la nimeni altcineva în afara lordului Rollestone, deoarece nu era nimeni altcineva acasă. Prin urmare, chiar dacă nu l-a ucis, poate fără îndoială să declare unele lucruri însemnate și este de datoria mea să aduc lucrul acesta la cunoștința poliției, din moment ce nu se prezintă ea singură. Nu ești de aceeași părere?

Stapleton tăcu și miss La Trobe îl privea cu o nerăbdare mereu mai mare și cu un vag sentiment de neîncredere.

— Tot ce se poate ca d-tale să-ți pară de cea mai mare însemnătate cele ce mi-ai spus, zise el în cele din urmă, este însă îndoios de ar putea să reziste și focului încrucișat al unui interogatoriu luat de un judecător de instrucție.

— Unui judecător de instrucție? exclamă ea. Păi vreau s'o comunic numai poliției.

— Da, dar lucrurile nu se vor opri aici. Deoarece nu te vei putea deplasa personal acolo, va fi trimis aici un judecător care ți va lua un interogatoriu amănunțit. Dacă în urma indicațiilor d-tale va fi arestată o femeie, atunci va trebui să compari în fața judecății și să o identifici. Ți se vor pune o mulțime de întrebări și se va încerca să se dărâme declarația pe care o vei face. Nici pentru un om sănătos nu este un lucru de nimic — și cu atât mai mult pentru d-ta. În afară de aceasta îți îei o mare răspundere: de depozitia d-tale poate să depindă viața unei femei, pe care ai văzut-o la urma urmei numai vreme de o secundă și aceasta dela etajul al doilea. Te-ai gândit la toate acestea?

După o îndelungată discuție pro și contra miss la Trobe făgădui în cele din urmă să tacă pentru moment, dar își rezerva dreptul să dea declarația la momentul care i se va părea oportun. „Dacă se va ajunge acolo, spuse ea, atunci mă voi referi la d-ta și voi spune că ți-am urmat sfatul, tăcând până atunci”.

El se declară de acord și o părăsi cu sentimentul de ușurare că a salvat-o pentru moment pe Beatrice Amery. Prevedea însă mari dificultăți pentru viitor, deoarece miss La Trobe nu va voi să-și păstreze multă vreme secretul.

CAPITOLUL VI.

BEATRICE AMERY SE LOGODEȘTE

Este o regulă că toate caracterele opuse se atrag, și această regulă fu confirmată de relațiile care se stabiliră între dr. Shea și Oliver Smaile. Micul medic avea vioiciunea și nestatornicia caracteristică irlandezilor. Smaile, cu mișcările sale încete și vorba sa cumpănită îi era diametral opus și chiar sistemul lui de a gândi era cu totul deosebit de acel al medicului. Nu trăgea năciodată concluzii pripite, vorbea puțin și când o făcea, se referea numai la chestiune. În genere prefera să-i lase pe ceilalți să vorbească, iar el să asculte.

Dr. Shea, care după cum am mai spus se interesa foarte mult de orice era în legătură cu crima, folosi prilejul de a fi fost în atât de strânsă relație cu uciderea lordului Rolleston și se năpusti focos să deslege cazul acesta misterios.

Smaile apăruse într-o seară imediat după asasinarea lordului Rolleston la locuința d-rului Shea, care era burlac și ascultă răbdător amănunțita expunere pe care i-o făcu medicul în legătură cu după amiaza aceea. Bine înțeles că acestuia nu i-a scăpat din vedere să insiste mai ales asupra mănușii pe care o descoperise el, și-și exprimă părerea că numai doamna care fusese în după amiaza aceea la lordul Rolleston putea să fie criminala.

— Chestiunea aceasta îmi pare cât se poate de

limpede, îi spuse el lui Smaile care-și întinse picioarele pe un scaun de lângă cămin și sta cu capul culcat pe spate, într'o atitudine care-i era caracteristică. S'a stabilit că lordul Rolleston aștepta o doamnă la ceai, și i-a dat dispoziție lui Jacobs să nu-l deranjeze. Deoarece nu există nici un portar, ea vine sus fără să fie văzută de cineva. Ce s'a mai întâmplat nu știm, este însă sigur că s'a ajuns la un schimb de cuvinte. Femeea vede revolverul care se află pe mäsută și-l ucide.

După aceea cotrobăie prin birou căutând scrisori sau așa ceva, cu care prilej își pierde mäsusa. In cele din urmă pleacă și lasă ușa deschisă in urma ei, fie din emoție, sau intenționat spre a induce poliția în eroare și — cam asta ar fi totul, conchise el cam subit.

— După părerea mea nu prea e așa, replică detectivul. Nu sunt deloc convins că doamna în chestiune este făptașa crimei.

— Cine altcineva? întrebă Dr. Shea.

— Asta este altă chestiune ! spuse detectivul și privi spre plafon. Ai aflat că scrisoarea a fost pusă la cutie ? întrebă el pe neașteptate.

— Care scrisoare ?

— Iți amintești, declară Smaile, că Jacobs a adus câteva scrisori, dintre care două erau invitații. Una dintre aceste invitații era din partea lady-ei Swinley, iar cealaltă dela mistress Hazeldean. Amândouă au fost găsite pe birou și lordul a fost împușcat în momentul în care scria : „dragă misterss Hazeldean, mă va bucura foarte mult să viu mâine la dineul dvs...” Scrisoarea este întreruptă

aici, iar ultimele cuvinte erau pătate de sânge, deoarece capul i-a căzut pe masă.

— Da, da! exclamă doctorul. Dar scrisoarea aceasta doar n'a putut să fie trimisă.

— Bineînțeles că nu asta! Răspunsul pe care l-a dat însă lady-ei Swinley a fost trimis însă.

— Ce spui? A scris lady-ei Swinley?

— De! Se pare că a răspuns întâi scrisorii lady-ei Swinley, înainte de a începe să scrie lui mrs. Hazelden. A scris cam asta: „Dragă Milly! (Era foarte bun prieten cu ea). Am primit tocmai scrisoarea ta și-mi pare foarte rău că nu pot veni la tine, deoarece am fixat o întâlnire pe care din păcate n'o mai pot revoca". Urmează apoi încă vreo câteva fraze, cari n'au nicio însemnătate.

— Și spui să scrisoarea aceasta a fost trimisă?

— Da a fost predată la ora șase a aceleiași zile la un oficiu poștal situat nu departe de Malmesbury House: Lady Swinley a primit-o a doua zi de dimineață la ora opt în Mayfair. Jumătate de oră mai târziu a citit în ziare că lordul Rollestone a fost ucis în ajun. Trebuie să fi scris rândurile acelea cu puțin înainte de-a fi fost ucis. Înțelegi însemnătatea celor ce-ți spun?

— Natural, natural! exclamă doctorul. Scrisoarea aceasta trebuie să fi fost predată după plecarea lui Jacobs din locuința lordului și înainte de venirea asasinului.

— Un moment! spuse Smaile. Trei persoane pot să fi predat scrisoarea.

— Trei?

— Da trei! Mai întâi Jacobs!

— Jacobs?

— Stai puțin. În al doilea rând lordul personal și în al treilea rând ....Detectivul făcu o pauză.

— Da ! Da !

— Criminalul ! spuse calm Smaile.

— Pentru numele lui D-zeu ! strigă Shea. Dece s'o fi predat criminalul ?

Detectivul dădu din umeri. Cine o poate ști ? Oamenii cari au comis o asemenea faptă, fac uneori lucruri foarte ciudate.

— Jacobs declară însă că n'a predat el scrisoarea, nu-i așa ?

— Așa-i ! Spune că nu știe nimic de scrisoarea aceea. Era cât se poate de natural ca lordul Rolleston să fi răspuns imediat scrisorii, din moment ce se referea la o invitație pentru a doua zi și să-l fi însărcinat pe Jacobs s'o puile în cutia cea mai apropiată. Cum însă Jacobs declară că nu știe nimic de toate astea și cum nu vād de ce ar minți, trebuie să fie lăsat neapărat de o parte.

Doctorul rămase o vreme pe gânduri.

— Spuneai că putea să fi fost predată și de lordul Rolleston, spuse el.

— Ai vreun motiv oarecare să presupui asta ?

— Nici unul. Cu toate acestea e natural s'o fi dus singur la cea mai apropiată cutie. Ar fi fost un drum de numai câteva minute. Pe de altă parte trebuie să ne gândim că aștepta o doamnă la ceai și risca în consecință ca ea să vie tocmai când era el plecat.

— Prin urmare numai doamna aceea poate să fi predat scrisoarea.

— Poate, răspunse Smaile. Nu vād însă de ce ar

fi făcut-o. La urma urmei nici nu ştim sigur dacă doamna aceea a fost chiar la el.

— Mister Smaile, uiţi cu totul mănuşa pe care am găsit-o alături de birou.

— N'o uit de loc dragă doctore ! Tineri cari duc însă o viaţă cum a dus-o lordul Rolleston, sunt adesea în posesia unor mănuşi de damă. Nu este cu nimic dovedit că mănuşa aceea a fost pierdută realmente în după amiaza aceea de o doamnă.

Doctorul clătină indispus capul.

— Eşti prea prudent în concluziile d-tale ! mormăi el.

— Dragă prietene „Harry Taxon”, îl ironiză Smaile, dacă te aştepţi din partea mea la intuiţiile fulgerătoare ale colegului meu Sherlock Holmes, te înşeli. Aparatul meu de gândire funcţionează mai încet. Am descoperit cu toate acestea încă un lucru de nimic care cred că te-ar interesa. Atunci când am cercetat apartamentul împreună cu Jacobs, am găsit un calendar a cărui primă filă era ziua de 21 Octombrie. Când i-am arătat-o lui Jacobs, acesta a declarat că în ziua crimei calendarul mai avea fila de 20 Octombrie şi că observase notat pe ea iniţialele unui nume, fără îndoială al doamnei pe care o aştepta lordul Rolleston la ceai.

Dr. Shea scoase o exclamaţie de uimire.

— Din nenorocire nu-şi mai poate aminti de iniţialele acelea. Mi-a mai spus că obişnuia să rupă în fiecare dimineaţă, atunci când ştergea praful depe birou, fila calendarului. Nici el, nici soţia sa şi nici oamenii Scotland Yardului n'au rupt acea filă din 20. Prin urmare a fost ruptă numai de

lordul Rolleston personal, sau de criminal și această ultimă ipoteză îmi pare mai plauzibilă.

— Toate acestea sunt cât se poate de interesante mister Smaile, spuse doctorul trăgând din țigare. Singurul lucru pe care nu mi-l pot însă explica este revolverul.

— Nu, pentru moment, revolverul nu prezintă o asemenea enigmă, fu răspunsul surprinzător.

Dr. Shea îl privi uimit. Explică-mi în cazul acesta mister Smaile, zise el, ce l-a putut determina pe lordul Rolleston să puie un revolver pe masă, pregătindu-l pentru cineva care n'avea nimic altceva mai bun de făcut decât să puie mâna pe el și să-l impuște pe lordul Rolleston. Cum îți explici asta ?

— Nu-mi pot permite să ți-o spun încă, răspunse Smaile. Cel puțin acum nu.

— Știi în cazul acesta ceva ce nu știu încă ceilalți ? exclamă dr. Shea ?

Detectivul dădu din cap.

— Și nu-mi vei spune ?

— Imi pare foarte rău dar nu este încă momentul. La revedere domnule doctor ! Îți făgăduiesc că o vei afla înaintea celor dela Scotland Yard. Asta este tot ce-ți pot spune.

Și doctorul trebui să se declare mulțumit și numai cu atâta.

*

Vâlva provocată de asasinarea lordului Rolleston dură câțva timp, iar Gerald Stapleton a fost constrâns, nu numai odată, să povestească

în fața cunoștințelor sale rolul pe care l-a jucat în cazul acesta și să spuie cine ar fi după părerea lui criminalul.

Avea oroare de toate acestea și fu cât se poate de fericit atunci când lumea începu să se calmeze cu încetul, iar invitațiile ce i se trimeteau în primele momente în speranța de a prezenta celorlalți musafiri o senzație în persoana sa, deveniră mai rare. Interesul reapăru însă subit, ca și când nu i s'ar fi îngăduit să se smulgă din cercul fermecat al acestei crime.

Iși lua tocmai micul dejun când constată printre scrisorile primite, una al cărei scris îi era bine cunoscut. Deschizând-o repede, găsi următoarele rânduri :

„Dragul meu Gerald !

Iartă-mă dacă nu ți-am scris de multă vreme, dar acum n'o mai pot amâna nici o zi, deoarece trebuie să-ți comunic o știre uimitoare. M'am logodit de puțin timp cu cea mai încântătoare femeie din lume, iar cununia noastră urmează să aibe loc peste puțin.

Am cunoscut-o acum un an, dar abea în ultima vreme am recunoscut că e femeea pe care am căutat-o de totdeauna. Ea e... dar nu ți-o pot descrie. Vei judeca tu singur. Ne vom căsători la Crăciun și contăm fără îndoială pe tine. Voi sosi zilele acestea la Londra și atunci o vei cunoaște pe Beatrice Amery.

În afară de aceasta trebuie să-mi povestești tot

ce știi despre asasinarea lordului Rollestone Tre-
bue să fi fost o aventură îngrozitoare.

Al tău devotat,

Harry''

Stapleton lăasă scrisoarea pe masă și începu să se plimbe fără să-și mai termine masa, în sus și în jos prin cameră.

Ce coincidență stranie ! Cel mai bun prieten al său să se logodească cu fata care venise în după amiaza aceea la locuința lordului Rollestone. Nu încăpea nici o îndoială că logodnicul n'avea idee de lucrul acesta.

Stapleton era legat de sir Harry Tremaine printr'o prietenie sinceră care dura încă din copilăria lor. Fuseseră colegi de școală și de facultate și se prețuiau mult unul pe altul, deși caracterele lor erau oarecum deosebite.

Harry Tremaine se trăgea dintr'o familie foarte bună și avea o moșie foarte frumoasă în vestul Angliei, pe care o moștenise încă, copil fiind împreună cu baronia.

Era singurul copil al părinților săi și oricât s'a străduit mama lui să-l facă un pierde vară printr'un răsfăț fără limită, strădanțiile ei s'au spulberat însă din cauza firii vesele și deschise a acestuia. Frumusețea sa îl făcea să aibe succese la femei și fiind pe deasupra baron și posesorul unui castel fără nici o ipotecă, mamele se întreceau între ele să-l aibe de ginere. Totuși le fusese hărăzit foarte puțin succes până atunci, căci deși Tre-

maine obișnuia să se îndrăgostească foarte repede, obiectul dragostei lui se schimba și mai repede, așa încât mamele întreprinzătoare nu avuseseră până atunci câștig de cauză. Și acum pe cât se părea era logodit pentru prima dată deabinelea și pe deasupra încă cu Beatrice Amery.

Lui Stapleton îi păru că este obligat să aducă la cunoștința prietenului și proteguitului său, vizita Beatricei în locuința lordului Rolleston, și datorită aceasta îl apăsa cu atât mai mult, cu cât era singurul om care știa de lucrul acesta.

Iși puse întrebarea ce efect ar putea să aibă comunicarea sa asupra lui Tremaine, și-și aminti cu acest prilej de o discuție care avusese loc între ei doi despre încrederea care trebuie să domnească între bărbat și femeie.

Tremaine își apăraseră ca de obicei foarte pătimăș punctul său de vedere.

— Atunci când iubesc, spunea el, îmi i-au dragostea în serios. Poți zâmbi, dar mă cunosc prea bine spuse a fi sigur de ceea ce spun. Știu la ce te gândești: crezi că pot fi entuziasmat cel mult de un chip drăguț...

— Nu s'a întâmplat oare așa până acum?

— Foarte adesea chiar, recunosc. Dar asta este departe de a dovedi că nu sunt capabil de o mare pasiune. Faptul că trebuie să admir frumusețea ori de câteori îmi ese în cale, nu înseamnă că nu sunt capabil și de sentimente mai profunde. Știu că atunci când voi întâlni femeia care-mi va fi hărăzită mie, nu va mai exista nici una care să

însemne ceva pentru mine. Mi se va putea spune atunci orice despre ea — nu voi renunța la dânsa. Voi avea mai multă încredere în ea decât în oricare alt om.

Lui Stapleton îi mai veni odată să suradă, căci credea să cunoască superficialitatea prietenului său și-l socotea incapabil de asemenea renunțare de sine, deși Harry susținea că este în stare să fie așa.

— Te poți distra foarte lesne pe seama mea, continuă Tremaine; tu n'ai decât o singură pasiune și anume cărțile și profesiunea ta, așa că nu mai ai posibilitate să te uiți și la femei. Cred că la vederea celei mai frumoase femei n'ai face decât considerații în ce măsură se apropie formele ei de acelea ale Venerei din Milo sau de ale altei personalități din antichitate.

Schimbaseră apoi discuția, dar Stapleton rămăsese bineînțeles convins, că Tremaine nu se va afla niciodată în situația despre care discutaseră. Și acum avea să fie pus în situația de a recunoaște că a fost presumțios, când va afla dela Stapleton secretul Beatricii.

După ce s'a mai gândit multă vreme la chestiunea aceasta, hotărî să nu întreprindă nimic pentru moment, mai înainte de a-i fi văzut pe cei doi și mai ales după ce o va fi cunoscut mai bine pe miss Amery.

Poate că între timp va putea afla ceva mai mult cu privire la ea dela lady Dundas.

CAPITOLUL VII.

SIR HARRY TREMAINE

După o săptămână, sir Harry Tremaine sună violent la ușa prietenului său.

— Bineînțeles că stai din nou plecat așa după cum m'am așteptat, peste cărțile tale! strigă el intrând în cameră și punând mâna pe câteva cărți care se aflau pe masa de lucru. „Așa mi te-am imaginat chiar, mai spuse el, și-l trase sub lumina lămpii spre a-l vedea mai bine. Puțin cam plictisit dar la urma urmelor nu prea nemulțumit cu viața de călugăr pe care o duci, după toate aparențele”.

— Intr'un cuvânt, diametral opusul tău, replică Stapleton. Căci nimeni n'ar putea susține de tine că ai fi plictisit de viață, că ai fi calm sau ai duce o viață de călugăr.

— Exact. Mă simt nespus de bine și cred că pot susține că sunt absolut fericit.

— Așa și trebuie să fie. Primește în orice caz felicitările mele călduroase. Am făcut cunoștință nu de mult cu miss Amery în societate și sunt convins că ai tot motivul să fii fericit.

Tremaine strânse mâna lui Stapleton. „Îți mulțumesc Gerald, spuse el. Da, sunt convins că sunt fericit. Beatrice este un înger. Bineînțeles că la început a trebuit să lupt pentru ea.

— Cum adică?

— Vezi tu, la început nu prea eram sigur dacă mă agreea. Avea atât de mulți admiratori și ade-

seori îmi făcea impresia că-i place unul sau celălalt mai mult. Poate că la început nu și-a dat nici ea singură seama cât de mult putea să ție la mine. În fine, dar totul e bun, ce sfârșește cu bine, nu-i așa ?

— Ai dreptate. Ți-ai atins ținta și nu înțeleg de ce ai fi mai neîncrezător în cazul acesta decât în altele ?

— Ești nedrept cu mine. Între flirturile de odinioară și iubirea mea pentru Beatrice este o distanță ca dela cer la pământ. Tot ce a fost înainte nu mai contează.

— Să sperăm ! răspunse râzând Stapleton.

— Poți fi convins de asta. Atunci când o vei vedea pe Beatrice, vei înțelege totul. Uită însă mereu că o și cunoști.

— E o cunoștință cu totul fugară. Avea atunci niște dureri de cap teribile așa că nu prea am stat de vorbă în timpul dineului. Lady Dundas mi-a cam făcut reproșuri că nu am întreținut-o mai bine.

— Ba, Beatrice mi-a povestit ieri de dineul acela, atunci când i-am spus că te voi vizita. Nu pot înțelege dealtfel simpatia ta și a Beatricei pentru lady Dundas. Totuși îi voi face o vizită zilele acestea. Cred că nu vede cu ochi bun nici prietenia dintre noi și nici alegerea pe care a făcut-o Beatrice.

Lucrul acesta era atât de exact, încât Stapleton preferă să nu răspundă nimic, ci să caute să abată discuția asupra unui alt subiect. Harry reveni însă peste puțin asupra primei teme și spuse :

— Trebuie să faci cât mai curând o vizită Beatricei și să faci cunoștință cu acelaș prilej cu lady Amery. Ție-ți pot spune că nu prea sunt entuziasmat de viitoarea mea soacră. În tinerețea ei a fost o mare frumusețe și mai cred că este și astăzi încă. Nu este nimic de făcut în privința aceasta. Nici mama mea nu se va împăca prea bine cu ea. Este însă entuziasmata de Beatrice și este foarte mândră că va avea o noră atât de frumoasă. În viitor vom duce o viață ceva mai mondenă decât până'n prezent și în genere va fi un suflu nou în gospodărie. Nu ești de aceeaș părere că Beatrice, ca lady Tremaine va umbri pe toate celelalte doamne ale baroniei?

Stapleton trebui să suradă. Prietenul său avea cu toată simplitatea lui multă conștiință și-i plăcea să amintească faptul că e capul unei vechi familii și proprietarul unui castel și al unei frumoase moșii.

— Trebuie să plec acum, spuse Harry. Când vrei să faci o vizită Beatricei?

— Dacă vrei și mâine.

— Bine, atunci mâine după amiază. Vino prin urmare la ceai. Își luă pălăria. A fost o chestiune grozavă aceea cu lordul Rolleston, nu-i așa?

Stapleton dădu din cap.

— Mă afluam tocmai pe vremea aceea în Scoția de nord, continuă Harry, și deaceea n'am putut afla amănunte. Cu toate acestea mi se pare foarte enigmatic cum de a putut intra cineva în casă fără să fie văzut de nimeni. Nu era oare portarul la post?

— Nu, plecase în provincie la fata lui care era bolnavă. A murit de altfel în aceeaș după amiază și el e acela care i-a închis ochii. N'ai citit relatarea anchetei oficiale?

— Nu, numai o cronică ceva mai mare referitor la chestiunea aceasta. Și unde era celălalt — nu se numește Jacobs? — care trebuia să-l înlocuiască.

— În bucătăria apartamentului său, iar soția lui era și ea plecată.

— O afacere teribilă, repetă Harry. Intocmai ca și ceilalți oameni nu-l prea puteam suferi pe lordul Rollestone. Sfârșitul acesta este totuși înfiorător. Cel mai probabil este că a fost ucis de femeia pe care a așteptat-o la cea, nu-i așa?

Stapleton dădu din umeri și tăcu.

— Care este părerea ta Gerald?

— De fapt eu nu cred așa ceva.

— Dece nu? Bănuiești pe altcineva?

— Nu văd pe cine.

Harry îl privi gânditor.

— N'ai văzut bineînțeles pe nimeni? întrebă el. Dacă-mi amintesc bine ai sosit acasă probabil după comiterea faptei.

Stapleton dădu din nou din cap. Situația lui îi era foarte penibilă și-ar fi făcut orice ca prietenul său să discute despre altceva.

Harry se duse spre ușă, dar se întoarse din nou.

— L-am văzut pe Egan când am urcat, spuse el. Omul acesta a îmbătrânit cu totul.

— Nici nu-i de mirare ! Moartea fiicei lui l-a afectat mult. Era o fată excepțional de frumoasă și el era foarte mândru de ea.

— Și a murit în aceeaș zi când s'a comis crima ?

— Da, aproape la aceeaș oră, așa mi se pare. Se spune că abea de l-ai putut smulge de lângă cadavrul fetei.

— Ce stranii sunt toate acestea ! spuse Harry clătinând capul. — Face aproape impresia că criminalul a știut că Egan este plecat și că poate intra neobservat în casă. În baza lucrurilor pe care le știu despre lordul Rolleston cred că a fost împușcat de femeea aceea.

Și cum Stapleton nu dădea nici un răspuns, Harry continuă :

— Imi face impresia că nu-ți prea face plăcere să vorbești despre chestia asta, așa-i ?

— Este realmente un subiect pe care prefer să-l evit, replică Stapleton. Amintirea acestei întâmplări are ceva chinuitor pentru mine.

— Asta este lesne de înțeles, răspunse repede Harry. Este însă ciudat că și Beatrice evită să atingă subiectul acesta.

— Beatrice ! spuse fără voie Stapleton.

— Da, Beatrice. Aseară m'a repezit direct, atunci când am voit să discut despre asta. La început n'am putut pricepe, dar mai târziu mi-a spus mama ei că l-a cunoscut foarte bine pe lordul Rolleston. De fapt lucrul acesta mi-a făcut o impresie dezagreabilă, căci știi cum gândesc eu

despre el. Bineînțeles că n'am pomenit însă nimic față de Beatrice. La revedere bătrâne!

*

Înainte de a se duce a doua zi la lady Amery, Stapleton urcă la miss La Trobe, care nu-l mai văzuse din ziua în care o vizitase și-i vorbise despre observațiile ei. Voia să știe acuma ce gândea despre doamna pe care o văzuse în seara aceea și deși la drept vorbind se temea să discute cu ea despre chestiunea aceasta, dorea totuși să știe dacă a întreprins ceva sau dacă n'a comunicat poate Scotland Yardului informațiile ei.

Temerile sale se dovediră nefundate, căci o găsi pe miss La Trobe agitată pe cu totul altă chestiune, care era cu mult mai puțin periculoasă decât ceea ce știa ea despre rolul pe care l-a jucat miss Amery în uciderea lordului Rolleston. Era vorba de posibilitatea pe care voia să i-o dea pentru Miercurea următoare una din fostele ei eleve, de a asista la un spectacol teatral, primul după atâția ani de zile de când era legată de patul de suferință. Stapleton o ascultă zâmbitor și voia să plece tocmai, atunci când ea îi spusese pe neașteptate:

— Dar văd că ești îmbrăcat de mare gală! Probabil că mergi în societate!

— Nu prea, răspunse Stapleton. Sunt invitat la ceai la viitoarea lady Tremaine.

— Ah? Miss Amery! Am citit zilele trecute informația în Morning Post. Nu s'a mai interesat de mult de mine prietenul d-tale. Te-a vizitat eri,

nu-i așa? L-am văzut intrând în casă. E frumoasă? O cunoști?

— Da, a fost odată vecina mea de masă la lady Dundas. Cred că este foarte drăguță și că el e foarte îndrăgostit de ea.

— Aș dori tare mult s'o văd și eu, oftă ea. Crezi că o va aduce odată sus la mine? Poate că l-ai ruga s'o facă.

Stapleton tresări și simți un fior în spate, gândindu-se la urmările pe care le-ar fi putut avea o vizită a lui miss Amery.

— Se vor căsători peste puțin, spuse el repede, și este lesne de înțeles că sunt foarte ocupați acum.

Miss La Trobe oftă încă odată.

— Mă tem că nu va mai veni niciodată sus la mine, spuse ea. Felicită-l în orice caz din partea mea.

Lady Amery locuia într-o casă mică depe o străduță care dădea însă într'un squar cunoscut. Aceasta avea avantajul că putea adăuga numele square-ului adresei, ceea ce făcea o impresie foarte distinsă. Înainte de război jucase un oarecare rol în societatea londoneză și se străduia disperată să-și menție acest rol, deși situația ei materială se înrăutățise mult după moartea soțului ei.

Beatrice care moștenise dela mama ei mai ales frumusețea, dar dela defunctul ei tată, inteligența, era cea mai curtată fată a societății londoneze. Datorită unei mici moșteniri care-i rămăsese dela un unchiu, era independentă de mama ei și dis-

punea totdeauna de suficiente mijloace pentru micile ei cheltueli personale. Toate acestea îngăduiau mamei și fiicei un lux modest și în casa lor erau primiți adesea oaspeți, de cele mai multe ori prieteni și prietene ale Beatricei.

La intrarea lui Stapleton, Beatrice era înconjurată de mai mulți tineri cari nu-i dădeau nici o clipă de răgaz și spre marea sa indispoziție se văzu constrâns să ia loc alături de lady Amery și să asculte flecăreala ei naivă.

Harry se milostivi totuși în cele din urmă de prietenul său, se apropie de el și reuși să abată pălăvrăgeala lady-ei Amery dela prietenul său, cu câteva glume. Lady Amery se adresă atunci viitorului ei ginere, iar Stapleton putu să-și mai tragă sufletul.

— Mai rămâi neapărat după plecarea celorlalți, spuse Tremaine. Nici n'ai putut schimba un cuvânt mai ca lumea cu Beatrice.

Stapleton fu de acord, cu atât mai mult cu cât dorea să-i vadă pe Harry și pe Beatrice unul alături de celălalt. Poate că aceasta îi va ușura să ia greaua hotărâre dacă să-i spuie ceva prietenului său în legătură cu vizita făcută de miss Amery lordului Rolleston.

După plecarea oaspeților, lady Amery se retrase pretextând că trebuie să se schimbe pentru concert, iar Stapleton rămase singur cu cei doi logodnici.

CAPITOLUL VIII

O VIZITĂ PENIBILĂ

— Nu te teme că ne stingherești Gerald, spuse Harry. Beatrice nu se duce încă să se îmbrace și mă bucur depe acum că vom putea sta liniștiți de vorbă.

— Mai stai încă măster Stapleton, spuse Beatrice. Voiam să mă scuz de mai multă vreme pentru purtarea pe care am avut-o nu de mult la lady Dundas. Eram bolnavă atunci și aproape că nici nu puteam vorbi. Probabil că ai socotit că am un fel neprietenos de a fi, lucru care nu este însă exact după părerea mea. Sau crezi poate contrariul?

— Cred diametral opusul opusului, replică Harry. Și sunt gata să-l dau imediat afară pe Gerald dacă nu se declară de aceeaș părere.

— Scuză-l te rog! îi spuse Beatrice lui Stapleton. Știți prea bine că e în felul său de a fi de a arunca vorbe tari. În fond nu este însă un om rău.

— Asta o pot confirma și eu, răspunse Stapleton. Il cunosc de douăzeci de ani și nu m'a deziluzionat niciodată. Sunt în orice caz bucuros că a încăput de data asta pe mâini bune.

— De unde știi că sunt mâini bune? întrebă Beatrice și-i întinse mâinile peste masă.

— Poate că o crede deoarece sunt atât de delicate și cu toate acestea atât de puternice, spuse Harry și-i sărută mâinile.

— Cu asprime nu prea poți obține multe dela Harry, spuse Stapleton, în schimb se poate însă cu bunătațe și amabilitate.

— Și mai ales cu dragoste ! exclamă Harry. Iubește-mă Beatrice și voi fi totdeauna sclavul tău !

— Termină Harry ! spuse Beatrice. Să discutăm mai bine despre ceea ce nu se referă la persoane. Rămâi în timpul iernii la Londra mister Stapleton ?

— Numai până la Crăciun. Intenționez apoi să fac o călătorie pe Riviera.

— Gerald duce viața unui om cult, constată Harry. Știi Beatrice că e un pictor remarcabil ?

— Zău ? întreabă ea. Imi veți arăta și mie picturile dvs. ?

-- Cred că „picturi” este un termen prea pretențios pentru lucrările mele, răspunse Stapleton. Nici eu personal n'aș dori să mă consider pictor.

— Pictează admirabil ! interveni Harry. Dar și Beatrice pictează, Gerald. Nu mă contrazice fetițo ! N'ai vrea să ne arăți ultimele tale lucrări, Gerald ? Aș vrea să văd ce ai făcut în vara trecută. Mi-a venit de altfel o idee. Vom veni la tine într'una din după amiezele viitoare, ca să-ți admirăm lucrurile de artă. Are și câteva gravuri frumoase vechi, spuse el Beatricei, și sunt sigur că te vor interesa. În afară de aceasta locuiește în acelaș imobil în care a fost asasinat lordul Rollestone. Apartamentul lui este numai cu un etaj mai jos decât acela al lordului. Prin urmare când să venim Gerald ?

Urmă o clipă de tăcere, după care Stapleton replică agitat :

— Picturile mele sunt în realitate numai lucrările unui diletant. Dar dacă miss Amery insistă, le pot aduce aici, cu condiția bineînțeleasă că mi le va arăta și dânsa pe ale d-sale.

— Nu asta nu se poate! strigă Harry. Unele dintre ele sunt pe câte știu foarte mari și nu te poți căra cu ele prin jumătate Londra. Beatrice, spune-i că i-ai face cu plăcere o vizită. Și eu am locuit vreme de câteva luni în casa aceea și cum aveam aproape aceeași locuință ca Gerald, numai că era la etajul întâi, aș dori să-ți arăt la fața locului cum eram instalat ca burlac. Și mai este apoi interesant, deoarece Gerald ne poate arăta în camera lui cum a fost găsit atunci cadavrul lordului Rolleston.

Beatrice îngălbenise puțin și Stapleton se simți și el înfiorat, când se gândi că Beatrice ar putea să fie recunoscută de miss la Trobe atunci când ar veni în vizită la el.

— M'ar bucura fără îndoială foarte mult să văd desenele lui mister Stapleton, spuse ezitând Beatrice. Nu știu însă Harry dacă fostele tale încăperi ar prezenta același interes pentru mine. Poate că ar fi realmente mai bine ca mister Stapleton să vie odată la noi la lunch, cu care prilej să aducă și câteva desene. Ce părere aveți?

— S'ar putea crede Beatrice, că ți-e frică să te duci la el, spuse Harry. Găsesc că este foarte urât din partea ta Gerald că nu vrei să ne inviți la ceai. Bineînțeleasă că poți veni la lunch oricând dorești, eu sunt însă hotărât să iau zilele acestea ceaiul la tine. Pe cât știu, d-na Jacobs se pricepe

să facă un ceai excelent. Și apoi am găsit-o într'un rând chiar pe sora ta la tine pe când luați ceaiul.

— Bineînțeles că vă pot servi un ceai la mine, răspunse Stapleton, cred însă că o vizită într-o locuință de holteiu nu poate fi prea plăcută. Nu preferați să luăm ceaiul împreună la Ritz? Poate că ar veni și lady Amery?

— Nu, nu vrem asta, declară Harry categoric, care avea o doză apreciabilă de încăpățănare. Beatrice și cu mine te vom vizita, fie că vrei fie că nu vrei să ne inviți. Te rog să iei cunoștință de asta! Și acum Beatrice fixează ziua în care vom apărea la el.

— Oh! Harry, nu ești de părere că ar fi mai bine să vie mister Stapleton la noi. Imi este foarte neplăcut...

— Dar ce dracu ați pățit amândoi? strigă Harry. Tie-ți este neplăcut, iar el este de părere că nu este agreabil la el. Te pomenești că locuința asta este vrăjită? Sau ce altceva? Se opri brusc, ca și când i s'ar fi năzărit ceva și o privi pătrunzător.

Beatrice roși și îngălbeni din nou, în timp ce Stapleton își dădu seama că trebuie să puie cu orice preț capăt acestei scene.

— Înțelegi greșit intențiile mele Harry, spuse el. Am făcut o altă propunere, nu în interesul meu ci al vostru. Sunt însă bineînțeles de acord dacă vreți să veniți la mine. Ce părere ați avea de Miercuri? — Isi amintise că miss La Trobe urma să se ducă în ziua aceea la teatru.

— Imi face impresia că nu suntem liberi, spuse Beatrice. Nu suntem oare anunțați la lady Dundas în după masa aceea?

— Nu, nu Miercuri, ci Joi. Prin urmare dacă n'ai altă scuză mai bună, Beatrice, spre a refuza această invitație care nu este făcută chiar din toată inima, atunci vom merge în ziua aceea. Deși..., se întoarse el spre Stapleton, ar trebui să-ți fie indiferentă oricare altă zi. Pe cât știu nu prea ești din casă.

— Nu, Miercuri este singura zi în care sunt liber. Întâmplător am mai multe de făcut săptămâna asta ca altădată. Sper prin urmare că veți veni Miercuri, miss Amery? Să spunem pe la ora patru și jumătate? Iși aminti puțin prea târziu că era aceeaș oră la care și-a așteptat atunci lordul Rollestone invitata. Beatrice era însă din nou stăpână pe sine.

— Bine. Atunci pe Miercuri la ora patru și jumătate mister Stapleton! spuse ea mai mult sau mai puțin calmă.

— Prin urmare ne-am înțeles pentru moment, spuse Harry și o privi din nou cu neîncredere vădită. Păru apoi că uită din nou întreaga chestiune și după ce au mai discutat o vreme de una de alta, Stapleton se ridică și-și luă la revedere.

Ajuns acasă păru să respire mai ușurat.

— Dacă s'ar realiza măcar dusul la teatru al lui miss La Trobe! gândi el și oftă. Este o întâmplare mai mult decât fericită că tocmai în ziua aceea nu

se va afla acasă. Fără îndoială că Harry bănuiește ceva. Ce o să mai iasă din toate astea ! ?

*

Când sosi acasă în Miercurea următoare într'o întunecată după amiază de Noemvrie, Stapleton aruncă o privire geamului lui miss La Trobe și se simți mult ușurat atunci când constată că este întunecat și pustiu.

Un sfert de oră mai târziu, Egan introduse pe Harry și pe miss Amery. Când strânse mâna Beatricei, o simți rece ca ghiața, iar chipul ei era acoperit de o paloare neobișnuită.

Stapleton se simți cât se poate de rău. Nu putea scăpa de obsesia imaginii aceleiași fete, care coborîse cu puține zile mai înainte pe jumătate leșinată aceeaș scară, pe care o urcase acum spre a veni la el. Pe cât își dădea seama, totul trebuia să-i amintească de întâmplările de atunci: coridorul și salonul, care aveau aceleaș proporții ca și apartamentul de mai sus și ușa care dădea spre camera ce corespundea cu biroul lordului Rolleston.

Harry părea între timp că nici nu bănuiește ce se petrece în sinea celor doi.

Se așezase picior peste picior și se complăcea în rolul gazdei, care prezintă oaspetelui său lucrurile de seamă ale casei lui.

— Nu-i așa că-i frumos instalat ? întrebă el. Burlacii aceștia răsfățați știu să prețuiască confortul. Privește fotoliile acestea, căminul, biblioteca. Și admiră te rog gravurile...

— Mai taci odată Harry ! exclamă nerăbdător

Gerald. Nu intenționez să-mi vând interiorul și chiar de ar fi așa, nu tu vei fi acela care vei conduce licitația.

Tremaine nu-i dădu cu toate acestea atenție, se învârtea neliniștit prin încăpere, privea tablourile și cercetă cărțile pe care le găsi pe mäsută.

Lui Stapleton îi făcea impresia că Beatrice îl urmărește temătoare cu privirea.

Tremaine deschise pe neașteptate ușa care dădea în camera alăturată și spuse :

— Vino încoace Beatrice! Nu este dormitorul. Aici își lucrează articolele lui de neînțeles despre artă, cărți și morală, pe care le citești în marile reviste. Aici lucrează la făurirea gloriei lui nemuritoare, făcând tablourile pe care le vei vedea peste puțin. Vino !

— Mai târziu ! răspunse Beatrice. Vreau să stau aici pentru moment. N'ai vrea oare să-mi arăți picturile d-tale, mister Stapleton ?

Mai înainte de a fi putut răspunde apăru Jacobs cu ceaiul, creînd astfel o diversune.

Beatrice turnă ceaiul și Stapleton constată că mâna ei tremura ușor atunci când îi întinse ceașca. La întrebările pe care i le puneă din când în când Harry, da răspunsuri absente. Totul era cu atât mai isbitor cu cât Harry părea să nu bage nimic de seamă. Continua să străbată camera criticând tablourile și mobila și aruncând din când în când câte un cuvânt celor doi cari rămăseseră la masă.

Stapleton își aduse picturile și primi laude. Călătorise prin întreaga Europă și prin Egipt și deși

mai avea unele scăderi din punct de vedere tehnic, îndrăzneala liniilor și originalitatea compoziției, compensau și făceau ca lucrările lui să se ridice cu mult peste medie.

Beatrice văzuse și ea unele regiuni reproducându-le în picturi. Își schimbă impresiile și Beatrice își regăsi în felul acesta puțin echilibrul deși se mai putea citi în ea o oarecare neliniște și nervozitate.

Când s'au ridicat să plece după o oră, Stapleton declară că vrea să-i întovărășească. Tovărășia lui fu primită cu mulțumiri și cei trei coborîră scara. Ajuns în fața ușii Stapleton nu putu rezista tentației de a arunca o privire spre fereastra lui miss La Trobe. Era întunecată. Vreme de o secundă i-a făcut impresia că un chip alb privea prin geam strada.

Tremaine care-i observase privirea, spuse :

— Știi cine locuiește acolo sus, Beatrice ? O sărmană paralytică cu care este bun prieten Gerald și pe care am vizitat-o și eu în câteva rânduri. Stă toată vremea pe sofaua dela fereastră și este foarte mândră să știe toate câte se întâmplă pe stradă.

— Cel mai mare interes îl dă casei în care locuiește Gerald, continuă Harry. Stă ca o pisică la pândă și observă pe fiecare care intră și iese. Se întoarce încet spre Beatrice și o privi drept în față. Miss Amery plecă privirile și-și strânse mantaua.

— Camera nu este luminată, constată Harry calm, îi place însă să stea pe întunec.

— S'a dus azi după amiază la teatru, spuse

Stapleton și-i povesti ce știa dela miss La Trobe.

— Imi închipui cât este de fericită, spuse Harry. Trebuie neapărat s'o vizităm zilele acestea. Ce părere ai Beatrice?

Fata nu dădu însă nici un răspuns, ca și când nici n'ar fi auzit întrebarea.

*

Venind după câteva ore înapoi acasă, Stapleton găsi o scrisoare a lui miss La Trobe. Avea aproape acelaș cuprins ca ultima pe care i-o scrisese, iar Stapleton înțelese, că chipu' ei fusese acela pe care-l observase la geam și că destinul nu mai putea să fie oprit de acum înainte.

CAPITOLUL IX.

MISS LA TROBE TRECE LA ACȚIUNE

Când o vizită a doua zi pe miss La Trobe, Stapleton n'o găsi atât de agitată pe cât s'ar fi așteptat, ci numai într'o dispoziție melancolică și temătoare.

— Ei cum a fost la teatru? întrebă el intrând.

— La teatru? Ah! nici n'am fost. Doamna care m'a invitat s'a îmbolnăvit, subit și totul a trebuit să fie amânat. Știu că este o copilărie din partea mea: atunci când am auzit însă că nu mai mergem am vărsat lacrimi adevărate. Puțin după aceea s'a întâmplat ceva ce m'a făcut să uit totul.

Se plecă și spuse încet: Am revăzut-o!

— Pe cine?

— Pe doamna care a intrat în casa de peste drum

atunci când a fost asasinat lordul Rolleston. Îl privi pătrunzător, dar Gerald nici nu clipi.

— A venit cu prietenul d-tale sir Harry Tremaine și a plecat apoi cu el și cu d-ta.

— Stimată miss La Trobe !

— Mă așteptam la exclamația asta, spuse ea. Vrei să susții că m'am înșelat, dar de data aceasta nu renunț la convingerile mele. Înainte de a urca treptele a ezitat întocmai ca atunci. Am recunoscut-o chiar și numai după felul în care merge. Și apoi purta aceeași blană ca în după amiaza aceea. Te poți bizui pe ochii unei femei.

Stapleton care-și dăduse seama că de data aceasta nu-i va mai putea sdruncina convingerea, se hotărî să încerce pe altă cale.

— Să presupunem la urma urmei, că ai dreptate, spuse el, și că miss Amery este realmente persoana pe care ai văzut-o atunci — presupun că știi că, e vorba de miss Amery — ce urmează să se întâmple acum după părerea d-tale?

— Orice vei propune, răspunse ea.

— Ce propun eu ? Dar ce legătură am eu cu toate astea ?

— După părerea mea ai mare legătură. După cum știu ești cel mai bun prieten al lui sir Harry și într-o oarecare măsură proteguitorul lui. Cred că ești dator să-i spui prietenului d-tale, că logodnica sa a fost văzută în după amiaza în care a fost ucis lordul Rolleston intrând în Malmesbury House și că nu este posibil să fi intrat în altă parte decât în apartamentul acestuia.

— Nu sunt chiar atât de convins că aceasta

este datoria mea, răspunse Stapleton. În orice caz sunt sigur de un lucru că eu nu-i voi spune nimic din toate acestea.

— Nu vrei să-i spui nimic?

Stapleton dădu din cap.

— Nu eu sunt acela care am văzut-o atunci pe miss Amery, ci dumneata. Și nu eu ci dumneata ești de părere că sir Harry Tremaine trebuie să afle acest lucru. Eu nu sunt paznicul lui miss Amery. Dacă a intrat atunci în casa unde locuiesc este probabil că a făcut-o fiindcă avea treabă acolo. Poate că n'a rezolvat ceva pentru ea ci pentru altcineva. În niciun caz nu țin să mă amestec în chestiunea aceasta intimă.

Miss La Trobe era foarte agitată.

— Nici eu n'aș fi dorit s'o fac la început. Știi că atunci m'am lăsat convinsă de d-ta să nu anunț poliția. Situația s'a schimbat însă acum. Dar nici de data asta nu este vorba să anunț poliția, ci să aduc numai la cunoștința prietenului d-tale ceea ce după părerea mea trebuie neapărat să afle.

— Prin urmare n'ai comunicat nimic poliției? întrebă el.

— Nu, bineînțeles că nu! Ți-am făgăduit doar să nu fac nimic fără să te încunoscțintez. Nu-mi pot da totuși seama cum de vrei să treci sub tăcere un asemenea lucru față de prietenul d-tale!

— Așa voi face! răspunse Gerald calm. Dela mine nu va afla nimic.

— Va afla atunci dela mine, spuse ea agitată.

— Cred, spuse serios Stapleton, că ai de gând

să faci o faptă rea. O învinuiești cu aceasta pe miss Amery, că a făcut ceva ce nu vrea să fie aflat.

— Sunt convins că este totuși o faptă rea și cred că și Tremaine va socoti la fel. Il cunosc bine pe Harry și știu că nu-ți va ierta dacă se va constata că ai acuzat-o pe nedrept pe miss Amery.

— Nu voi face altceva decât să-i aduc la cunoștință ceea ce am văzut. Nu-l constrânge nimeni să tragă vreo concluzie din toate astea.

— Ce te vei face însă dacă va trage instantaneu concluziile?

— Nu văd nici o eșire din situație: mie-mi face impresia că nu este ceva cum trebuie și nu e o faptă fără însemnătate ca o fată să viziteze un burlac la el acasă.

— Recunosc că nu este poate corect, dar nu este necesar să aibe neapărat o însemnătate prea mare. De-i vei comunica însă lui sir Tremaine că ai văzut-o pe miss Amery, atunci va considera-o ca o aluzie, că relațiile ei cu lordul Rolleston nu erau cu totul inocente sau că are o legătură oarecare cu crima.

Miss La Trobe tăcu o clipă, iar Stapleton spera că n'au rămas fără efect cuvintele lui. Dar miss La Trobe declară pe neașteptate, cu o intonație care nu îngăduia replică: „Îi voi spune cu toate acestea!”

Stapleton consideră că a pierdut lupta. Dădu din umeri și după ce au mai discutat despre unele lucruri fără însemnătate, se ridică spre a pleca.

— Plec acum pentru câteva zile, spuse el, și

imediat după ce voi reveni voi face o vizită surorii mele în Somerset. De acolo voi pleca probabil direct pe Riviera unde aş dori să-mi petrec iarna. Nu ne vom mai revedea probabil prin urmare înainte de revenirea mea la primăvară. Te-aşi fi împiedicat cu dragă inimă să nu te amesteci în chestiunea aceasta periculoasă, mai ales fiindcă prin aceasta ți-ai provoca numai neplăceri. Ştiu însă că împotriva încăpăţănării unei femei nu este nimic de făcut.

— Iar eu îţi reproşez, replică ea, că nu-ţi îndeplineşti datoria faţă de prietenul d-tale numai din laşitate. Nu mă voi sfiî să-i comunic lui sir Harry ceea ce socot că trebuie să afle despre logodnica sa şi ştiu că în cele din urmă îmi va fi recunoscător.

*

În ziua care urma vizitei pe care au făcut-o sir Harry Tremaine şi miss Amery lui Stapleton, Oliver Smaile şi dr. Shea şedeau fumând în cabinetul acestuia din urmă, iar discuţia se învârttea în jurul crimei încă nelămurite dela Malmesbury House.

— Nu mi-ai promis oare zilele trecute, mister Smaile, întrebă subit dr. Shea, că-mi vei spune de ce nu mai reprezintă revolverul pentru d-ta un mister prea mare? A sosit oare vremea să-mi desvălui secretul d-tale?

Smaile zâmbi. — Îţi voi îndeplini dorinţa, spuse el. Ştii însă să taci?

— Cred şi eu, spuse doctorul. Fii fără grijă.

— Chiar şi faţă de Grey et Co.?

— Față de oricine. Te poți bizui pe asta?

— Ascultă-mă atunci! Am repetat cu Jacobs scena care s'a desfășurat în după amiaza fatală între el și lordul Rolleston. După cum știi, Jacobs a adus pe tava cu serviciul de ceai și câteva scrisori, care tocmai sosiseră. Lordul Rolleston le-a deschis și a aruncat plăcurile în foc. Jacobs a pus între timp masa. Deodată l-a auzit pe lord spunând cu jumătate glas: „Formidabilă obrăznicie!” și a observat că lordul a aruncat furios pe placa de marmură a căminului scrisoarea pe care o ținea în mână.

— Zău așa? exclamă doctorul.

— Este foarte adevărat că Jacobs este cam tare de ureche, dar asta s'a petrecut în imediata apropiere a lui Rolleston și este de presupus prin urmare că a auzit bine. Constatarea sa că lordul a aruncat furios scrisoarea se bazează fără îndoială pe un adevăr. Pe cămin se afla o figurină chinezească de porțelan reprezentând un balaur verde. În gura sa deschisă se aflau mai multe hârtii și când le-am scos afară am văzut imediat că între ele se afla ceva de cea mai mare însemnătate.

Smaile își aprinse flegmatic o nouă țigare, în timp ce doctorul sărea depe un picior pe altul de nerăbdare stând sprijinit de cămin.

— Vorbește odată, pentru Dumnezeu! strigă el.

— Am scos două hârtii de acolo, continuă neclintit Smaile. Una dintre ele reprezenta o veche factură care părea să n'aibe nici o legătură cu exclamația lordului. Cealaltă era un fragment de hârtie de scrisori pe care erau scrise cu cerneală

câteva rânduri. Nu purta nici o adresă sau iscălitură, dar avea data de 19 Octombrie.

— O zi înainte de crimă ! spuse dr. Shea.

— Exact ! Nu-ți pot reda cu precizie cuprinsul scrisorii, dar era cu aproximație următorul : „My-lord ! Ești un ticălos nerușinat și nu vei scăpa de pedeapsa ticăloșiei tale. Ți voi administra o lecție, ca să-ți fie suficientă pentru întreaga viață. Așteaptă-mă odată cu scrisoarea asta !”

— Și ce părere ai de asta ? strigă dr. Shea extrem de agitat.

— Vei înțelege acuma, continuă calm detectivul, că revolverul nu mai constituie un prea mare mister pentru mine.

— Nu înțeleg încă prea bine, mormăie dr. Shea.

— Pune-te în situația lordului Rolleston ! Primește scrisoarea prin care este anunțat de un atac iminent. Nu interesează dacă a știut sau nu cine a scris scrisoarea, în orice caz știa despre ce ticăloșie este vorba. Se duce imediat în camera alăturată, scoate revolverul din sertar, îl încarcă și-l pune alături de el pe masă așa ca să-l aibe la îndemână. Dacă va încerca cineva să intre cu forța la el, are revolverul la îndemână. În cazul când atacul se va produce afară din casă, atunci va pune arma în buzunar înainte de a pleca. Poate că n'a fost intenția lui să tragă ci numai să sperie pe atacator. Nu era un individ voinic ci mai degrabă slăbănog și după cum mi s'a spus, vitejia nu era partea lui tare. În general, domnii Juaniti nu prea au această calitate. Prin urmare singura lui

soluție ca să întâmpine amenințarea era să aibe un revolver la îndemână.

— Da, spuse dr. Shea respirând adânc, toate astea schimbă fără îndoială întreaga situație.

— Nu prea știu dacă schimbă chiar situația în realitate.

— Ce face? Mai vizezi pe cineva în afara respectivului care ar putea să fie criminalul?

— În afara cui?

— În afara autorului scrisorii de amenințare. Cel puțin știm acum care a fost cauza crimei. De fapt nu știm precis care este motivul, dar am aflat de cineva care a avut tot motivul, să-l dușmănească pe lordul Rolleston și care l-a anunțat că l va ataca. Atacul a fost apoi executat.

Smaile tăcu o vreme.

— În ce fel crezi că și-a executat amenințarea?

— Păi a pătruns într'un chip oarecare în apartament, a văzut revolverul a pus mâna pe el și-a tras focul ucigaș asupra lordului Rolleston.

Detectivul surâse.

— Mă tem că enigma nu poate fi deslegată chiar cu atâta ușurință. Dacă trebuie să-i dăm crezare lui Jacobs, atunci acesta a încuiat ușa apartamentului atunci când a coborât. Prin urmare nu putea să între nimeni căruia să nu-i fi dat drumul lordul Rolleston sau care să nu fi avut el singur cheia. Putem presupune însă că lordul a dat drumul înăuntru dușmanului lui care l-a amenințat, după care s'a înapoiat la masa sa de lucru continuându-și scrisoarea pe care a început-o, așteptând răbdător ca adversarul lui să-l împuște fără

9

greutate pe la spate cu revolverul pe care i l-a pregătit chiar el ?

— Nu, bine înțeles, că asta nu se poate, răspunse dr. Shea și se scărpină în dosul urechii. Nu se poate să se fi întâmplat așa.

— Poate că Jacobs n'a încuiat cu toate acestea ușa, așa că individul a putut intra fără nici o greutate. Sau poate că lordul Rolleston a descuiat singur ușa după plecarea lui Jacobs așa ca doamna pe care o aștepta să poată intra.

— Desigur că asta ar explica cum de a intrat individul în casă, nu însă de ce a fost găsit lordul Rolleston șezând cu spatele la ușă. Se poate presupune că a adormit sau că asasinul a intrat atât de încet, încât n'a fost auzit de lordul Rolleston. Dar ambele ipoteze sunt neprobabile, deoarece un om care se așteaptă la un atac nu obișnuiește să doarmă, iar un individ care intenționează să facă o crimă și pe deasupra își mai și avertizează victima, nu vine pe furiș. Nu, nu dragă doctore, problema nu este chiar atât de simplă. După părerea mea, scrisoarea anonimă, deși explică existența revolverului, creiază o nouă complicație, care ne va mai da multă bătaie de cap.

CAPITOLUL X.

DR. SHEA, DETECTIV AMATOR

Tăcură amândoi o vreme și mai ales doctorul se chinuia să găsească o explicație apariției acestei noi figuri cu datele de până atunci.

Detectivul spuse deodată :

— Intr'un asemenea caz este uneori de folos să rememorezi toate persoanele, care ar putea să fie eventual considerate ca „făptași”. Ce părere ai ?

— Da, da, spuse doctorul.

— Să începem în cazul acesta cu locuitorii casei începând dela subsol până la ultimul etaj.

— Adică să începem cu Jacobs, care, după cum știm, locuiește la subsol.

— Bineînțeles, mai ales că s'a aflat atunci acasă.

— Să-l bănuim însă cu toată seriozitatea că ar fi putut comite crima ?

— Dragă doctore, de data aceasta nu este vorba de nici un fel bănuială. Trebuie să trecem numai în revistă persoanele care ar putea fi numai ipotetic considerate făptași. Dacă este sau nu verosimil nu interesează pentru moment. Jacobs îndeplinește condițiunile acestea, căci se afla în după amiază aceea acasă. În afară de aceasta este ultima dintre persoanele care ne sunt cunoscute care l-a mai văzut în viață pe lordul Rolleston. Avea chee la apartamentul lordului și acesta n'avea nici un motiv să se sperie la intrarea lui în cameră. Prin urmare trebuie în orice caz să-l luăm în considerație. În favoarea lui există pe de altă parte două lucruri: în primul rând nu există nici un motiv evident să fi făcut așa ceva, iar în al doilea rând face impresia unui om sincer și cinstit. Deși n'am fost de față atunci când a fost găsit cadavrul, am auzit dela d-ta, dela Grey și Staple-

ton, că uluiala sa a fost evidentă atunci când a auzit de asasinarea lordului Rolleston.

— Ce e drept, a făcut impresia asta! confirmă doctorul Shea.

— De n'ar fi prin urmare aceste două puncte, situația lui n'ar fi fost tocmai bună. În condițiile acestea îl putem considera însă până una alta ca nevinovat.

— Cu aceasta am terminat prin urmare subsolul, constată dr. Shea.

— Ce-ți veni doctore! Ai uitat cu totul pe mrs. Jacobs!

— Păi n'a fost toată după amiaza acasă.

— Asta o susține Jacobs. Trebuie în orice caz să cercetăm mai deaproape declarația ei.

— Vrei să susții poate că n'a fost la rudele ei din Lambeth?

— De fel! M'am convins că a fost realmente la Lambeth. D-ta n'aveai însă de unde să știi asta și prin urmare ai fi trebuit să te îndoești de alibiul ei.

— Ai dreptate, dar te cred pe cuvânt.

— Mulțumesc! Să mergem prin urmare mai departe.

— La parter locuiește pe cât știu...

— Un moment, d-le doctor! Mister Brown, administratorul n'are cumva un birou jos la subsol? Unde a fost în după amiaza aceea?

— Bineînțeles că n'am idee. Era în casă?

— Nu. Se afla la o altă casă din Kensington pe care o administrează tot el și a părăsit-o numai pentru cinci minute spre a pune o scrisoare la

cutie și spre a-și cumpăra un ziar de seară. Era necesar să stabilesc lucrurile acestea spre a nu mă lăsa antrenat pe o pistă falsă.

— Te înțeleg foarte bine. Prin urmare subterana nu oferă decât un singur făptaș probabil: pe Jacobs.

— Da. Am ajuns acum la paiter: aici locuiesc următoarele persoane: Robinson, servitorul său Griffith și infirmiera și în afară de aceștia, portarul Egan.

— Dar Egan nu se afla pe vremea aceea la Londra!?

— Așa s'a susținut cel puțin. Am trebuit să caut însă dovezi.

— Și ai isbutit?

— Desigur. Egan a fost informat în ziua de 18 că fiica sa care era căsătorită la Barnet și care aștepta un copil, s'a îmbolnăvit subit. A obținut permisiunea să plece acolo și a plecat în aceeaș seară încă. În ziua următoare a fost născut copilul, care a trăit numai câteva ore. Două zeci și patru de ore mai târziu a murit și mama, adică pe la amiaza zilei de 20 Octombrie, aceeaș zi în care a fost asasinat lordul Rolleston. Egan care-și iubea fiica a stat aproape necontenit la capul ei și după ce a murit a putut fi îndepărtat cu mare greutate și numai pentru scurtă vreme de lângă patul ei de suferință. După aceea și-a petrecut tot restul zilei și noaptea lângă trupul neînsufletit al ficei sale.

— În cazul acesta nu ne mai interesează. Presupun deasemenea că nu trebuie să ne ocupăm nici de mister Robinson.

— Nu, e complet paralizat și trebuie să fie dus cu scaunul pe roate atunci când e vorba să iasă din casă. Ți-a fost vreodată pacient?

— Nu, dar l-am văzut odată, când era purtat cu scaunul și sunt de părere că poate fi exclus fără nici o grijă. Ce părere ai de servitorul și infirmiera sa?

— Infirmiera este o tânără fată foarte cum se cade, răspunse Smaile, dar fiind drăguță și cum noi știm ce don Juan era lordul Rolleston, trebuie să ne ocupăm neapărat de ea. Nu am putut găsi nici un punct de reper, care să-mi fi îngăduit să trag concluzia că a vorbit vreodată cu ea și ea personal susține că nu l-a cunoscut decât din vedere. Pe de altă parte însă a fost întreaga după amiază acasă.

În ceea ce-l privește pe Griffith, acesta se trage din Walles, se află de câțiva ani în slujba lui Robinson și are referințe bune. După masă se duce de obicei puțin la plimbare și în ziua de 20 a făcut la fel. Trebuie să se ocupe de stăpânul lui mai ales în timpul nopții, așa că doarme de obicei înainte de amiază, în timp cât infirmiera îi ține locul.

Deși n'aș putea susține că-mi este foarte simpatic, totuși nu pot face pentru moment nici o legătură între el și crima comisă și nici nu există vreun argument în favoarea ipotezei că ar fi avut vreodată ceva cu lordul Rolleston.

— Știi la ce oră a plecat la plimbare în după amiaza zilei de 20? întrebă doctorul.

— Nu. N'am putut stabili cu precizie lucrul

acesta. El personal susține că era cu aproximație cinci, dar nu este în stare că dea o oră exactă. Prin urmare Griffith ar putea să fie făptașul ipotetic.

— Și ce se aude cu etajul imediat următor? întrebă doctorul.

— Acolo locuiește după cum știi căpitanul Butler care se afla pe vremea aceea la Paris.

— Te vei fi dus poate pe urmele căpitanului la Paris?

— Bineînțeles! M'am convins că n'a părăsit Parisul în ziua de 20. A fost de datoria mea să stabilesc lucrul acesta.

— Te-ai dus chiar la Paris?

— Dece nu? În ziua de azi poți lua micul dejun la Paris, să sbori la Londra, să comiți acolo o crimă și să ieși seara masa în Montmartre. Faptul de a fi fost la Paris nu mai constituie în zilele noastre un alibi.

— Ajungem prin urmare la Stapleton, spuse dr. Shea. A părăsit realmente, cum a susținut, clubul, la ora 6?

— Pe cât am putut controla, da! Nu cred că ar fi criminalul, dar purtarea lui este ciudată din unele puncte de vedere. Susține că l-a cunoscut numai superficial pe lordul Rolleston și a lăsat să se străvadă că vecinul lui nu-i prea era simpatic. Cu toate acestea l-a vizitat în după amiaza aceea, vizită la care n'a fost invitat, prima pe care a făcut-o în felul acesta, lucru pe care-l recunoaște și el de altfel. Și tocmai cu prilejul acestei vizite trebuie să găsească cadavrul! Nu e straniu? În

afară de aceasta îmi face impresia că știe mai mult despre întreaga chestiune decât a spus la anchetă.

— Cum asta ? întrebă doctorul.

— A interpretat greșit o constatare pe care o făcusem și a presupus că vreau să-l învinuesc că a ascuns ceva. Asta-mi cam dă de gândit.

— Mie mi-a fost mai simpatic, spuse Shea. Ca avocat îmi pare neobișnuit de omenos.

— Tot ce se poate. Cu toate acestea îmi face impresia că în toată chestiunea asta nu este ceva în ordine. Mai rămâne Carter care locuiește la ultimul etaj. După cum am constatat, a venit abia seara târziu acasă, așa că trebuie să fie lăsat de o parte.

Doctorul se ridică de pe scaun și-și relua poziția lui favorabilă lângă cămin.

— Nu este un lucru sigur încă; dacă crima a putut fi comisă realmente numai de un locuitor al casei. Dece nu s'ar putea ca ea să fi fost comisă și de cineva din afară.

— Bineînțeles că și asta este posibil, replică detectivul.

— Nu crezi că ar fi bine să-i trecem și pe aceștia în revistă, în măsura în care-i știm ?

— Dece nu ? Ii poți enumera ?

— Păi înainte de toate trebuie să pomenim de doamna [care a fost așteptată de lordul Rollestone la ceai.

— Cine e ?

— N'am idee. Ai aflat ceva despre ea ?

— Absolut nimic. Am încercat să stabilesc cine erau doamnele care făcea parte dintre prietenele lui din ultima vreme, dar am trebuit să renunț curând. Numărul lor este atât de mare încât este foarte greu să aleg pe vreuna din ele. Printre ele sunt doamne care au un nume în societatea bună, precum și altele care se află pe ultima treaptă socială. În afară de aceasta obișnuia să nu-și fixeze întâlnirile în casa aceasta, așa că nici Jacobs și nici Egan n'au putut să-mi dea vreo informație oarecare. Deasemenea nu prea sunt multe care provin dela femei și unele dintre ele sunt într'o mare măsură compromițătoare. Care dintre femeile acestea l-ar fi putut vizita însă în ziua de 20, nu se poate afla din ele. Cu toate acestea, Grey, cu mine și încă vreo câțiva detectivi am făcut cercetări spre a stabili unde și-au petrecut unele din acele doamne după amiaza respectivă, dar nu ne-am apropiat cu nimic de rezolvarea problemei.

— În al doilea rând trebuie să luăm fără îndoială în considerație pe omul care a scris scrisoarea de amenințare spuse dr. Sheă.

— Bineînțeles. Toate strădaniile mele de a-i afla însă numele au dat greș. Din graficele scrisului reiese că este vorba de un om nu prea cult, iar hârtia este de calitate cea mai ordinară. Plicul fiind ars n'am putut vedea ștampila poștei, așa că nu știm nici unde a fost predată scrisoarea. Luptăm împotriva vidului și cum nimeni n'a văzut criminalul atunci când a intrat în casă — dacă a

intrat — pentru mine mai este încă o enigmă, cum vom putea da de urma lui.

— Dece spui : dacă a intrat ?

— Fiindcă este foarte posibil să fi fost o faptă a unuia care locuiește în casă ca Jacobs sau Stapleton.

— Știi că blocul are două intrări ?

— Da, asta nu face decât să mai întunece puțin situația pentru noi. Ar fi fost de altfel foarte avantajos dacă în fața intrării principale ar fi fost o prăvălie sau ceva similar. Poate că în cazul acesta criminalul ar fi fost observat de unul din vânzători. Pe strada asta sunt însă numai case particulare.

— Dumnezeuule ! strigă mr. Shea. Miss La Trobe ! Detectivul îl privi calm. „Ți se întâmplă adesea asemenea lucruri ?” întrebă el ironic.

— Nu râde ! exclamă doctorul agitat. Cum de nu m'am gândit mai dinainte la ea ?

— La cine ?

— La miss La Trobe ! N'ai spus mai adineauri că am avea nevoie de cineva care să fi putut observa intrarea casei ? Ei bine, o asemenea ființă există ! Cineva care observă toate câte se întâmplă pe stradă. Am fost realmente un prost că am putut uita așa ceva.

— Nu vreau să te contrazic, constată detectivul. N'ai putea oare să-mi spui însă cine este acest observator excepțional cărui nu-i scapă nimic din cele ce se petrec pe stradă ? E o femeie ? Miss... cum ai spus că o cheamă ?

— Miss La Trobe ! strigă doctorul.

— C franțuzoaică ?

— Nu, o englezoaică, complet paralizată, așa că stă toată ziua pe o sofa din fața ferestrei ce se află exact peste drum de Malmesbury House.

— Sărmana ! Mă tem însă că nu ne va putea spune prea multe.

— Dece nu ? De unde poți ști ?

— Fiindcă ar fi dat de veste în caz contrar. Sau duce o viață atât de retrasă încât nu se interesează de nimic din cele anunțate de ziare și poate că nici n'are idee încă de crimă ?

— Dimpotrivă ! strigă doctorul. Este una dintre persoanele cele mai active ca intelect pe care am cunoscut-o vreodată și care se interesează de tot ce se petrece pe lume.

— Este clienta d-tale ?

— Da, deși n'am mai fost chemat de multă vreme la ea. De fapt nici nu-i pot da vreun ajutor, dar sunt chemat cu toate acestea, din când în când, atunci când nu se simte prea bine.

Doctorul continuă să povestească detectivului tot ce știa despre miss La Trobe și se învinui din nou că nu s'a gândit mai devreme de ea.

— Mă voi duce imediat la ea ! strigă el.

— Calm, d-le doctor ! spuse Smaile și ridică mâna. — După cum ți-am spus nu prea pun multe speranțe că vom afla ceva excepțional dela miss La Trobe. S'ar putea totuși să ne povestească ceva în legătură cu cine a intrat în după amiaza zilei de 20 Octombrie în Malmesbury House și cine a ieșit din ea. L-a văzut intrând pe Stapleton și la ce oră ? Sau poate că l-a văzut pe lordul Rolle-

stone atunci când s'a dus chiar el să predea scrisoarea? Tot ce se poate ca să fi considerat toate lucrurile acestea ca neînsemnate și în consecință să nu le mai fi spus nimănui până acum. Poate că în felul acesta ne va putea sprijini în oarecare măsură, dar mi-e tare teamă că aceasta este tot ce poate face pentru noi.

— Ești prin urmare de părere să nu mă duc imediat sus la dânsa?

— În nici un caz. Fă-i zilele acestea o vizită prietenească, dar nu te trăda dece ai venit. Discută despre una și despre alta, despre starea sănătății ei și despre vreme și m'aș prinde unu contra o mie, că va începe să vorbească singură despre o crimă. Crezi că l-a cunoscut pe lordul Rolleston?

— Cred că numai din vedere. Il cunoaște însă pe Stapleton. O vizitează adesea.

— Pentru mine nu mai încapе îndoială că va începe singură să vorbească despre crimă. În cazul în care nu s'ar întâmpla acest lucru, atunci adu-d-ta cu băgare seamă vorba asupra subiectului, și caută să afli dela ea, fără să-i trezești neîncrederea, cine a intrat sau a eșit în după amiaza aceea din casă și cam pe la ce oră. Nu trebuie să lași cu nici un preț să se vadă că vrei să afli ceva dela ea și nici nu trebuie să pomenesti numele meu sau al lui Grey în legătură cu întreaga afacere.

Doctorul făgădui și declară că o va vizita chiar a doua zi.

Smaile dădu aprobator din cap și se ridică să plece.

— Succes prin urmare doctore, spuse el, și domolește-ți tempermentul d-tale de irlandez.

— Nimeni nu ți-ar putea reproșa că n'ai fi englez, exclamă el. Este mai bine însă să fii un temperament tumultuos decât o mașină de calculat.

CAPITOLUL XI.

MISS LA TROBE DESVĂLUIE SECRETUL

Smaile fu chemat în seara următoare la telefon de dr. Shea, care-i ceru să vie cât mai curând cu putință pe la el având să-i comunice lucruri de cea mai mare însemnătate.

— Ei Sherlock, strigă acesta intrând. Ai delegat enigma?

Doctorul așteaptă ca ușa să se închidă în urma servitoarei.

— Poate, spuse el. Știm acum în orice caz cine era doamna!

— Zău așa? spuse Smaile. Ia povestește-mi.

— M'am dus azi după amiază așa după cum ne-am înțeles la miss La Trobe. Pe când mă aflam încă pe scară, am auzit pe cineva coborînd-o în mare viteză. Mai înainte de a mă fi putut da de o parte, văzui pe un tânăr excepțional de frumos venind spre mine și dându-mă aproape grămadă. În clipa următoare trecuse și dispăruse pe ușă, fără a fi schițat măcar un gest de scuză. Privirile lui erau atât de rătăcite încât mi-am spus fără voie: Omul ăsta a aflat acuma o știre care-i este mai mult decât neplăcută, sau nu sunt eu irlandez!

Am urcat prin urmare și când am intrat la miss La Trobe, am găsit-o într'o stare de plâns. Plângea șezând pe sofa, iar fața-i era roșie ca focul. Imi spuse :

„D-ta ești domnule doctor. Mă bucur c'ai venit, căci mi s'a întâmplat, acum, ceva îngrozitor. Am fost insultată ca niciodată și mi s'a cerut să prezint scuze deși n'am făcut nimic care să îndrătească acest lucru. Am povestit numai cu cele mai bune intenții cele ce am văzut și aceasta mi-a fost răsplata. Pot jura însă în fața întregii lumi că am văzut-o !

Am liniștit-o cât am putut mai bine și i-am atras atenția că orice iritație îi poate fi foarte dăunătoare. I-am povestit apoi că era cât pe ce să fiu doborât pe scară de tânărul acela și am întrebat-o dacă iritația ei are vreo legătură oare care cu omul acela.

Mi-a confirmat și mi-a spus : E sir Harry Tremaine. El este acela care m'a jignit atât de grav.

Tăcu apoi o vreme până spuse în cele din urmă : — Cred d-le doctor că trebuie să vă povestesc totul, deși Stapleton va fi foarte furios din cauza asta.

Îți poți imagina cum mi-am ascuțit auzul.

— Prin urmare există o legătură oarecare și cu mister Stapleton ? întrebai eu. Il cunosc numai superficial, dar știu că locuiește peste drum de d-ta la Malmesbury House.

— Da, răspunse ea, cred însă că este mai indicat să-ți spun toată povestea.

Și a început să-mi povestească ceeace-ți voi povesti acum :

În după amiaza zilei de 20 Octombrie, stând ca de obicei la fereastră ei a observat următoarele: o tânără doamnă s'a oprit în fața ușii dela Malmesbury House, a ezitat o vreme și a intrat în cele din urmă înăuntru.

— Ți-a spus cam pe la ce oră s'a întâmplat asta? întrebă Smaile care asculta cu încordare.

— Da, pe la cinci și jumătate.

— La cinci jumătate? Nu la patru jumătate?

— Nu, am insistat în privința aceasta. S'a mirat de acest fapt, pe cât mi-a spus, căci doamna nu prea venea des în casa aceasta. În primul moment a cezut că doamna va eși imediat, ceeace nu s'a întâmplat. Pe la șase și un sfert a apărut Stapleton care a intrat în casă. Câteva minute mai târziu a eșit doamna aceea.

— Câte minute mai târziu? întrebă Smaile.

— Imediat după el. Miss La Trobe mi-a povestit că atunci a fost de părere că s'au întâlnit pe scară, mai ales că știa că liftul nu funcționează. Doamna se clătina eșind afară și se ținea de balustrada scării. Iși recăpătă însă stăpânirea de sine și o luă pe acelaș drum pe care venise.

— Cum era îmbrăcată doamna aceea?

— Foarte bine. Miss La Trobe crede că trebuie să facă parte din societatea înaltă. Puțin după aceea a eșit mister Stapleton care s'a înapoiat cu un polițist. M'a văzut apoi pe mine și ceva mai târziu fără îndoială pe mister Grey. Au plecat apoi cu toții. Ultimul a fost Stapleton, care se îmbră-

case fără îndoială pentru dineu. Se urcă într'un taximetru care trecea tocmai pe acolo și plecă. Toate acestea îi părură foarte bizare, cum era însă foarte ostentivă să se culce. Și-a amintit de toate câte le-a văzut abea a doua zi de dimineață, când a citit în ziare reportagiul asupra crimei.

Bineînțeles că-și aminti și de doamna pe care a văzut-o, dar se hotărî să nu-și spuie pentru moment secretul, deoarece i se părea că în felul acesta era cu mult mai romantic. Abea câteva zile mai târziu când a citit în ziare relatarea anchetei oficiale și când și-a dat seama că n'a mai fost nimeni care s'o fi văzut pe doamna pe care o așteptase lordul Rolleston la ceai, a înțeles că observațiile ei sunt de cea mai mare însemnătate. Și ce crezi că a făcut atunci, mister Smaile?

— A încredințat cuiva secretul ei? întrebă Smaile?

— Exact! L-a invitat pe Stapleton la ea și i-a povestit tot ce a văzut pe stradă.

— Ah! exclamă Smaile. Și ce a spus Stapleton?

— A speriat-o! strigă dr. Shea. A încercat să o convingă că s'a înșelat, deoarece seara era întunecoasă și turbure. În afară de aceasta nu se putea vedea precis ce se întâmpla pe stradă stând la etajul doi. Și atunci când i-a spus că este cât se poate de sigură de ceea ce spune, a obiectat că doamna aceea nici nu l-a vizitat poate pe lordul Rolleston ci pe cu totul altcineva din casă...

— A spus asta?

— Da. Ca și când ar mai fi fost altcineva în afara bătrânului Robinson pe care să-l fi putut vizita. Și atunci când i-a pomenit de intenția ei de a comunica poate Scotland Yardului constatările făcute, i-a zugrăvit în culorile cele mai negre ce riscă: cum va fi chinuită de detectivi și judecători de instrucție, cum va fi supusă confruntărilor și cum va trebui să înfunte opinia publică la judecată. Nici nu este de mirat că a cedat în cele din urmă, făgăduind să tacă pentru moment. Ce părere ai de toate astea?

Detectivul renunță pentru prima dată la atitudinea lui neglijentă: „In cazul acesta dece ți-a povestit d-tale? Și ce legătură au toate acestea cu tânărul depe scară? întrebă el cu încordare.

Chipul doctorului strălucea. — Prin urmare tot te-ai aprins, amice, strigă el. Nu te așteptai la prea multe depe urma vizitei acestea?

— Recunosc că sunt surprins, spuse zâmbind detectivul. Răspunde însă la întrebările mele.

— Asta și fac! Atunci când i-a făgăduit lui Stapleton să tacă, și-a rezervat dreptul să revie ori când asupra acestei hotărîri și l-a asigurat numai că-l va înștiința când va avea de gând să-și schimbe tactica. În felul acesta a trecut câțeva vreme și este foarte posibil să nu fi spus niciodată nimic din constatările ei. Dacă nu ar fi văzut-o pe neașteptate din nou pe doamna ceea. Mi-a spus că Miercurea trecută sta din nou ca de obicei la fereastră,

când l-a văzut sosind pe neașteptate pe sir Harry Tremaine cu doamna aceea.

— Cine este sir Harry Tremaine ?

— Pe cât mi-a spus miss La Trobe este cel mai bun prieten al lui Stapleton. Il cunoaște și ea puțin, deoarece Stapleton a venit de câteva ori cu el sus la ea. Este un tânăr foarte vesel și vioi, care-i era foarte simpatic. Citice cu puțin mai înainte că s'a logodit cu miss Beatrice Amery și atunci când l-a văzut venind cu doamna aceea, a presupus imediat că este vorba de miss Amery.

— Și era exact ?

— Da, și miss La Trobe a avut dreptate cu presupunerea ei că cei doi îi făceau tocmai o vizită lui Stapleton. După o oră au eșit toți trei afară și-au plecat împreună. Miss La Trobe era grozav de agitată și i-a scris imediat lui Stapleton să vie la ea. Când acesta a apărut a doua zi la ea, miss La Trobe i-a spus că doamna pe care a văzut-o în ziua de 20 Octombrie era miss Amery. Stapleton a râs de ea, dar după cum mi-a spus, a avut totuși ferma impresie că veseliea lui era numai teatru și că în realitate era convins de spusele ei. I-a spus lui miss La Trobe că este cu neputință ca miss Amery să fie criminala și atunci când ea i-a replicat că susține numai că a văzut-o atunci, s'a infuriat în mod evident.

Cearța a mai durat așa o vreme, până ce miss La Trobe i-a cerut în cele din urmă lui Stapleton să aducă la cunoștința prietenului său vizita fă-

cută de miss Amery la Malmesbury House. El a refuzat și atunci ea i-a declarat că i-o va comunica chiar ea. Fiind o fire foarte încăpățânată, atunci când își pune ceva în cap este cu neputință să o mai abați. Stapleton a plecat furios, iar ea i-a scris o scrisoare lui Tremaine cerându-i să vie imediat la ea, deoarece are să-i comunice ceva de cea mai mare însemnătate.

Tremaine a venit azi după amiază și ea i-a spus ce a văzut în după amiaza de 20 Octombrie. Bineînțeles că sir Harry s'a înfuriat grozav, a acoperit-o cu insulte, i-a spus că este nebună, din moment ce este în stare să învinuiască o femeie cu care el sir Tremaine are de gând să se căsătorească, de asemenea fapte. Miss La Trobe i-a răspuns acelaș lucru pe care i l-a spus și lui Stapleton, anume că nu o învinuiește pe miss Amery de nici o crimă, dar că după părerea ei este în interesul atât al lui cât și al lui miss Amery, că i-a adus la cunoștință observația ei. Tremaine i-a replicat că numai în cuvintele acestea există o învinuire, deoarece nici o fată cuminte nu obișnuiește să viziteze burlaci la ei acasă și mai ales nu oameni de teapa lordului Rolleston. Și a mai spus că este ferm convins că o viitoare lady Tremaine nu ar comite niciodată un asemenea fapt.

Miss La Trobe i-a atras apoi atenția că ar fi o naivitate să se socoată personal jignit, în loc să

aibe în vedere legăturile care ar putea să existe între vizita lui miss Amery și asasinarea lordului Rolleston și că ar face mai bine să vadă limpede situația în loc să-și simtă orgoliul jignit.

Tremaine a replicat că miss Amery este plecată pentru câteva zile, dar că va veni cu ea cel mai târziu luni după amiază la miss La Trobe așa ca să se poată disculpa de învinuirea de a fi fost în ziua de 20 Octombrie în Malmesbury House. Era convins că miss La Trobe va mai trebui să-și ceară scuze pentru această calomnie. O mai jigni apoi și cu alte cuvinte, așa încât o făcu să plângă, eși repede afară din cameră și se năpusti pe scări, cu care prilej era să mă dea peste cap, așa cum am mai spus-o. Acesta ar fi raportul meu, mister Smaile !

Dr. Shea se lăsă pe spate în fotoliul său și-și frecă satisfăcut mâinile.

Smaile care ascultase cu atenție, tăcu o clipă după care constată : — În felul acesta n'ai fost în stare din păcate să-ți dovedești calitățile d-tale de criminalist d-le doctor, căci miss La Trobe te-a obligat aproape să-i ascuți depozitia.

— Este foarte adevărat. Cu toate acestea aș dori să știu ce crezi despre toate astea ! spuse doctorul.

Detectivul nu răspunse nimic.

— Și acum are de gând miss La Trobe să aducă cu toate acestea la cunoștința Scotland Yardului, constatările ei ? întrebă el brusc.

— Nu. Mi-a spus că nu va mai discuta cu nimeni în privința aceasta înainte de a sta de vorbă cu Tremaine. Era vădit că i-a părut rău că a vorbit

atât de deschis cu mine și m'a rugat mai mult decât odată să nu mai povestesc mai departe nimic. Cu toate acestea n'am putut rezista tentației d-tale. Sper că nu te vei folosi de povestirea mea, înainte de a afla ce s'a petrecut Luni după amiază la miss la Trobe.

— Nici nu știu la ce mi-ar putea folosi relatarea d-tale, spuse Smaile.

Mărturia lui miss La Trobe este interesantă, dar cu nimic convingătoare și după cum a spus și Stapleton poate fi sdruncinată de orice avocat mai îndemânat. Dacă miss Amery neagă că a fost în ziua de 20 Octombrie la Malmesbury House, atunci va fi foarte greu să fie pusă sub acuzare numai în baza mărturiei unei bolnave romantice. Era o seară foarte întunecată și turbure, și nu se poate urmări prea bine dela etajul al doilea întâmplările depe stradă. O eroare este prin urmare cât se poate de posibilă. Ar fi bineînțeles interesant de stabilit ce atitudine ia Stapleton față de această nouă întorsătură a evenimentelor și ce va spune miss Amery la acuzațiile lui mis La Trobe. Poate că-i vei mai face o vizită lui miss La Trobe după discuția de Luni, căutând să afli cum a decurs.

— I-am și spus că voi reveni și că deîndată ce voi mai afla ceva o voi înștiința.

— Plec, acum, pentru câteva zile, spuse Smaile.

N'ai mai întrebat-o însă pe miss La Trobe dacă n'a mai văzut cumva și alte persoane în după amiaza ceea?

— Da. L-a văzut devreme după masă pe lordul Rolleston, care se înapoia acasă cu un pachet în

mână și l-a mai văzut și pe Griffiths, servitorul lui mister Robinson, care a plecat la ora lui obișnuită. Avea o scrisoare în mână, pe care fără îndoială c'a pus-o la cutie.

— Pe la ce oră a fost asta?

— Miss La Trobe nu mai știa prea bine. În orice caz era înainte ca doamna aceea să fi intrat în casă, deci înainte de ora cinci și jumătate.

— Spune că știe precis asta?

— Da.

Detectivul rămase pe gânduri vreme de o secundă.

— Griffith a eșit din casă pe ușa din față?

— Da. Intrarea secundară nici nu poate fi văzută dela geamul d-șoarei La Trobe. Mi-a mai spus că Griffith utilizează mai ales intrarea principală. Locuința lui mister Robinson este imediat lângă intrare, așa, că nu vrea probabil să se mai ostenească ocolind prin strada laterală.

Smaile dădu din cap.

— La revedere doctore, spuse el. Mă voi gândi la noutățile acestea în timpul voiajului. D-ta și miss La Trobe mi-ați dat mai mult de gândit, decât bănuți poate.

— La ce dracu o fi făcut aluzie? gândi dr. Shea când se reîntoarse în camera sa. — Păcat că-și ține așa ascunse gândurile.

CAPITOLUL XII.

MISS AMERY NU SE DISCULPĂ

Stapleton se reîntorsese tocmai din scurta lui

călătorie și se afla la micul dejun, când intră sir Harry Tremaine în camera lui. Stapleton își dădu seama dela prima privire că miss La Trobe își realizase amenințarea.

Tremaine își aruncă pălăria pe un scaun și spuse sprijinindu-se cu spatele de cămin :

— S'a terminat !

— Ce s'a terminat ?

— Totul ! Beatrice și cu mine ne-am despărțit !

— Harry ! Cum este posibil așa ceva !

— Auzi doar ! Nu mai suntem logodiți ! O vei citi mâine în Morning Post. Miss La Trobe mi a povestit și mie totul.

— Și ce ai făcut ?

— Ce am făcut ? Dacă ar fi fost după mine m'aș fi repezit imediat sus la Beatrice, dar din păcate plecase tocmai pentru două zile în Hampshire, unde voia să-și petreacă sfârșitul săptămânii la o veche prietenă a ei. A trebuit să aștept prin urmare până Luni seara. Pe miss La Trobe am anunțat-o că vom veni la ea Luni și că va trebui să justifice acuzația față cu Beatrice.

— Dar miss Amery ce a spus ?

— Nu vei ghici ! exclamă celălalt furios. Intâi a devenit palidă, dar n'a răspuns nimic. Hai Beatrice ! i-am spus eu, am jos un taximetru cu care să mergem la miss La Trobe, ca să-ți ceară scuze. Ce crezi că mi-a răspuns ? M'a privit cu o lucire stranie în ochi, palidă și mi-a spus : Ce ai face

dac'aș refuza cererea ta? Tot ce se poate să n'am poftă să mă duc la miss La Trobe și nici să-i neg sau să-i confirm spusele despre mine.

Gerald! Niciodată n'am fost mai uluit. Refuzi! i-am spus eu. Beatrice! Nu poate să fie ultimul tău cuvânt. Femeea aceasta ți-a adus niște acuzații îngrozitoare, te-a bănuț că ai fost în legături mai strânse cu un om ca lordul Rolleston și tu spui că nici nu te interesează? Nu-ți dai seama ce faci. In afară de aceasta i-am spus că vom veni azi la ea. Fără îndoială că ne și așteaptă.

— Imi pare foarte rău, mi-a spus ea, hotărârea mea este luată. Nu voi discuta cu nimeni și nici cu miss La Trobe despre chestiunea aceasta.

Tremaine alergă agitat prin cameră.

— Orice i-am spus a fost zadarnic, Gerald! A rămas la punctul ei de vedere că nu vrea să meargă. I-am atras atenția că o viitoare lady Tremaine nu poate tolera asemenea acuzații, că miss La Trobe va vorbi pretutindeni de chestiunea aceasta și că va considera tăcerea Beatricei drept o recunoaștere.

— Este foarte ușor să preîntâmpin toate astea, spuse ea. Renunț să mai fiu lady Tremaine și sunt convinsă că vei găsi cu ușurință altă lady Tremaine despre care nu se vor povesti asemenea lucruri.

— Beatrice, i-am spus eu, vrei să înțelegi prin aceasta că nu mai dorești să fii soția mea?

— Da, asta doresc să spun, a replicat ea și scoțând inelul de logodnă depe deget l-a pus pe masă în fața mea.

Am conjurat-o să-și vie în fire și să vrea să priceapă și punctul meu de vedere. Am căutat s'o conving că este datoare în oarecare măsură și față de mine cu ceva și că nu poate trece cu vederea, fără să reacționeze, o asemenea acuzație. Totul a fost zadarnic. Aproape că nici nu mi-a răspuns și atunci când mi-am epuizat resursele mele oratorice, mi-a declarat foarte calmă că orice altă discuție este inutilă, deoarece hotărârea ei este definitivă. Se ridică apoi și părăsi camera. Se opri în ușă și-mi spuse: Rămâi cu bine Harry! Vei găsi fără îndoială o soție mai bună ca mine și te sfătuiesc să gândești mai bine despre ea și să pui mai puțin preț pe situația și numele tău.

După ce termină cu toate acestea, Tremaine se opri, ridică mâinile în sus și exclamă:

— Ca și cum nu m'aș fi gândit toată vremea numai la ea! În felul acesta s'a sfârșit conversația noastră și n'am mai avut altceva de făcut decât să plec.

— Dragul meu Harry! exclamă Stapleton. Este de necrezut că toate acestea să fi putut fi definitive. Spui că discuția a avut loc Luni seara, iar astăzi e Miercuri. Ai primit între timp vreo veste dela miss Amery?

— Abea eri am primit o scrisoare, în care-mi spune că pleacă din nou în Hampshire, după care

va pleca cu mama ei într'o călătorie mai îndelungată în sudul Franței. Mamei ei i-a spus numai că a stricat logodna, deoarece nu-mi mai nutrește aceleași sentimente. Mama ei n'are idee de existența lui miss La Trobe. Bătrâna doamnă este disperată și mi-a scris să consider hotărîrea Beatricii, numai un capriciu trecător și că fără îndoială se vor aranja din nou toate.

— Trebuie să dau dreptate lui lady Amery, spuse Stapleton. Fără îndoială că se va găsi o explicație mulțumitoare pentru toate.

— Nu sunt chiar atât de sigur că aş dori asta ! fu răspunsul uluitor al lui Tremaine.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Că este poate cea mai bună soluție să ne despărțim. Din moment ce Beatrice refuză să dea o explicație și nu vrea să înțeleagă punctul meu de vedere — așa încât trebuie să presupun că poate l-a vizitat totuși pe lordul Rolleston — nu văd cum ne-am mai putea înțelege vreodată. Nici nu-mi trecea prin minte să mă duc după Beatrice în Hampshire. Dealtfel ziarele vor publica mâine știrea că logodna noastră a încetat.

— Poți revoca știrea, spuse Stapleton.

— Nu, Beatrice mi-a precizat în scrisoarea ei, că a trimis personal nota la zitare și prin urmare n'o mai pot retrage eu. În afară de aceasta a declarat singură că este o hotărâre definitivă pentru ea. Legătura dintre noi s'a rupt, iar eu apar în

ochii lumii ca un îndrăgostit care a fost tratat cu refuz. Un gând foarte agreabil, nu-i așa?

Stapleton mai stătu mult pe gânduri după plecarea lui Tremaine. Înțelegea foarte bine că Beatrice nu avusese nici o altă soluție decât stricarea logodnei cu Tremaine. Deși nu știa nici el care au fost legăturile dintre ea și lordul Rolleston, un singur lucru era limpede pentru el, că pentru un om ca sir Harry ar fi fost foarte greu să înțeleagă, ori care ar fi fost situația. Poate că Beatrice i-ar fi povestit totul, dacă el nu i-ar fi cerut, cu atâta impetuozitate, socoteală. Mândria ei fusese însă jignită, așa că n'a mai avut altceva ce face decât să tacă. Nu păzea însă un secret care nu trebuia să fie spus niciodată? Ceeace se întâmplase în după amiaza aceea și la care ea a luat parte, nu era oare atât de îngrozitor încât nu trebuia să fie aflat vreodată de ceilalți oameni?

Stapleton se frământa necontenit, fără să găsească răspunsul la întrebarea lui.

Mister Smaile intră în Joia următoare în cabinetul d-rului Shea și fu primit cu mare bucurie de micul doctor.

— Strașnic, mister Smaile! strigă acesta. Foarte bine că ai revenit. Te-am chemat de câteva ori la telefon în ultimele zile. Când ai sosit la Londra?

— Azi, răspunse detectivul, și abia aștept să aflu dela d-ta ce ai mai aflat între timp. Ai fost pe la miss La Trobe ?

— Da, de două ori. Marți înainte de amiază și azi după amiază. Sir Harry Tremaine și miss Amery nu au trecut încă pe la ea și după părerea mea nici nu este vreo speranță să vie. I-a așteptat zadarnic Luni seara. Intre timp, Tremaine i-a făcut o vizită lui Stapleton, după cum a constatat miss La Trobe. I-a făcut impresie că era foarte abătut.

— Prin urmare asta ar fi tot ce s'a întâmplat ?

— De fel ! Face impresia că nu prea dai atenție rubricii mondene din Morning Post.

— Trebuie să recunosc că nu fac parte dintre cititorii asidui ai rubricii acestea.

Doctorul puse mâna pe ziarul ce se afla pe birou și-l întinse detectivului care citi cu glas tare :

„Căsătoria dintre sir Harry Tremaine, Tremaine Court, Devonshire și miss Beatrice Amery nu va mai avea loc”.

Detectivul dădu înapoi ziarul, își aprinse gânditor o țigare și privi țintă vreme de mai multe minute focul din vatră.

— Ce părere ai despre asta mister Smaile ? întreba doctorul care începuse să-și piardă răbdarea.

— Nu văd decât două posibilități, răspunse Smaile. Fie că miss Amery a refuzat să dea vreo explicație oarecare relativ la vizita pe care a făcut-o lordului Rolleston, sau răspunsul pe care

l-a dat lui sir Tremaine a dus la aceleaș conșe-
cințe.

— Și care sunt concluziile pe care le tragi? întrebă dr. Shea. Prin urmare ești de acord că miss Amery a fost în după amiaza aceea la Malmesbury House?

— N'am negat niciodată lucrul acesta, ci am atras numai atenția, că miss La Trobe va putea să dovedească cu greu spusele ei, dacă miss Amery ar fi dorit să nege vizita. Pe cât se pare n'a negat-o, ceeace înseamnă că a fost. Dar nu mai mult ca atâta, adăugă el atunci când dr. Shea îl întrerupse cu o exclamație, și dela vizita aceasta la asasinarea lordului Rolleston mai este cale lungă.

— Cu toate acestea există o legătură între ambele fapte?

— Tot ce se poate.

— Ar fi în orice caz straniu să nu existe nici o legătură.

— Toate coincidențele sunt stranii. Trebuie neapărat să ne străduim să lămurim legătura care poate să existe între aceste două fapte.

— În ce mă privește pe mine sunt de părere, că având în vedere toate acestea lucruri, miss Amery este foarte împovărată!

— Ultima dată ai fost însă de părere că asasinul ar fi autorul scrisorii anonime.

— Mi-am schimbat părerea, spuse săcâit doctorul. Atunci când am auzit vorbindu-se de scrisoare a trebuit să mă gândesc în primul rând la autorul

ei. Era dealtfel și cel mai plauzibil lucru înainte de a fi aflat de vizita d-șoarei Amery. Acum îmi face însă impresia că vinovata este miss Amery.

— Există însă argumente serioase împotriva a-mândorura, răspunse detectivul. Dece scria lordul Rolleston cât se poate de liniștit un răspuns la o invitație la dineu și nu se interesa de ceeace făcea omul care-l amenințase sau doamna pe care o invitase la ceai, ba le-a mai pregătit chiar și revolverul așa ca să-l poată împușca mai comod.

— Ești prin urmare de părere că crima n'a fost comisă nici de miss Amery și nici de autorul scrisorii ?

Smaile dădu din cap, fără să răspundă direct. „Dacă miss La Trobe ar fi avut darul să privească prin zidurile dela Malmesbury House, spuse el, am ști astăzi ce s'a întâmplat. În cazul acesta trebuie însă să ne mărginim numai la presupuneri.

Urmă un răstimp de liniște. Doctorul spuse apoi:

— Cu toate acestea este mai probabil ca miss Amery să fie făptașa. Atunci când este vorba de mai multe persoane, trebuie să te oprești asupra aceleia care după toate aparențele este mai vinovată.

— Poate că d-ta personal să fii mulțumit de o asemenea ipoteză, răspunse detectivul. Eu vreau însă mai mult decât simple ipoteze. Nu se susține o acuzare numai cu asemenea argumente. Trebuie să ai mai multă certitudine. Rămase iarăși pe gânduri. — Crezi, spuse el deodată, că miss Amery, după ce l-a împușcat pe lordul Rolleston și a

fugit, pierzându-și mînușa și lăsând ușa deschisă, a mai avut suficient calm să puie la cutie scrisoarea pentru lady Swinley ?

Doctorul nu găsi nici un răspuns. „Scrisoarea asta rămîne un mister”.

— Și cu toate acestea în scrisoarea asta, sau mai bine spus în faptul că a fost pusă la cutie, se află poate rezolvarea enigmei.

— Cum asta ? întrebă doctorul.

Detectivul surâse și nu răspunse nimic.

— Asta este îngrozitor la d-ta ! strigă dr. Shea furios. Indăci o cale, dar refuzi să conduci omul până la capăt.

— Țsta este felul meu de a fi ! replică tăios detectivul.

— Dacă făptașul nu este nici miss Amery și nici autorul scrisorii, spuse dr. Shea, atunci nu mai pot fi puși în discuție decât Stapleton, Jacobs, Griffith sau infirmiera lui mister Robinson. Dar până în prezent nu există nici o explicație a vizitei lui miss Amery.

— Va fi prin urmare problema cea mai urgentă pe care o am de rezolvat, spuse detectivul. Mă voi ocupa acum ceva mai mult cu trecutul ei și să sperăm că vom afla lămurirea enigmei. La revedere doctore, spuse el ridicându-se. Ți mulțumesc pentru descoperirea lui miss La Trobe ! Viziteaz-o mai des și mai discută cu ea lucruri în legătură cu chiriașii dela Malmesbury House. Fii însă prudent și nu te trăda că ești în legătură cu un de-

78
 tectiv. Și dă-mi de veste dacă afli ceva interesant.

— Anunță-mă și d-ta dacă ai lucruri noi!

Detectivul dădu din cap „îți făgăduiesc!” spuse el. Discuții cu un om atât de înțelegător ca d-ta fac să-mi vină totdeauna idei noi.

CAPITOLUL XIII.

O ÎNTÂLNIRE PE RIVIERA

Intr'o însorită dimineață de Februarie, Stapleton se plimba pe culmea unei coline depe Riviera italiană, de unde se deschidea în fața ochilor un splendid peisagiu al mării care lucea purpuriu.

Gerald își petrecuse Crăciunul în casa cumnatului său din Somerset și după o oprire de câteva zile în sudul Franței, se îndreptase grăbit spre locul liniștit unde sosise cu o zi mai înainte.

Trăsese pentru moment într'un mic han din apropierea gării, deoarece sosise prea târziu. Avea însă intenția să se mute într'un hotel mai mare situat la o altitudine mai ridicată.

Șoseaua pe care se plimba făcea o cotitură, dar când se afla la numai câteva sute de metri de ținta lui se opri cu o exclamație de nemulțumire.

În locul pe care și-l alesese el spre a picta, găsi o pictoriță în fața șevaletului, lucrând un ulei. Planurile lui pentru ziua aceea păreau eșuate, căci locul era îngust și nu prea era dispus să lucreze în apropierea unui străin, luându-se în aparență la întrecere cu el.

Se apropie cu toate acestea căci voia să admire măcar peisagiul și-i pieri aproape glasul de uimire, atunci când descoperi sub borurile de culoare deschisă ale pălăriei chipul drăgălaș al Beatricei Amery.

— Mister Stapleton ! exclamă ea și obrajii i se îmbujorată ușor. De unde ai mai răsărit ?

— Exact acelaș lucru voiam eu să vă întreb, răspunse el zâmbind și-i strânse mâna. N'aveam idee că vă aflați în Italia. Când am sosit acum câteva zile la Cannes am găsit numele d-tale în lista vizitatorilor.

— N'am stat acolo decât o săptămână, căci mamei nu i-a plăcut, așa că am sosit aici unde ne simțim foarte bine. Probabil că d-ta te afli numai în trecere ?

— Nu prea, replică Stapleton. Am sosit abia ieri seară și am de gând să stau aici o vreme. Localitatea aceasta mi-a plăcut încă de anul trecut, atunci când mă aflam în drum spre casă venind din Italia. Cum nu m'am putut opri însă atunci am revenit acum.

— Nu găsești că este puțin cam monoton pe aici ? întrebă ea.

— Nu când sunt ocupat cu asemenea lucruri, spuse ea, că nu prea este reușită. Nu pictez apoi cred că nici un om n'ar trebui să se plictisească în fața unui asemenea peisagiu. Arată spre marea care se afla la picioarele lor și spre munții cari mărgineau orizontul. — Ne-am ales de altfel

acelaş loc. Bineînţeles însă că d-ta ai prioritate. Imi dai voie să văd cum stai cu lucrul?

Ea dădu din cap şi se dădu câţiva paşi înapoi spre a-şi putea privi mai bine lucrarea. „Mă tem, spuse ea, că nu prea este reuşită. Nu prea pictez de multă vreme şi se pare că este o problemă cu mult prea grea pentru mine spre a reda toate nuanţele acestea de culoare.

Stapleton privi atent pictura. „Găsesc dimpotrivă că este foarte bună, constată el.

— Ah ! şi acum ai venit aici ca să pictezi ? Vrei să iei locul meu ? Am lucrat destul pentru astăzi şi locul acesta este cel mai bun. Era gata să-şi strângă lucrurile, dar el o împiedică în ultima clipă.

— Cum poţi gândi aşa ceva miss Amery, spuse el cu reproş, că te-aş isgoni de aici ? Mai sunt încă vreo duzină de locuri tot atât de bune prin apropiere, iar d-ta ai ajuns cu lucrarea într'un punct în care nu trebuie cu nici un preţ să te opreşti. Şi cum ea se opri nehotărâtă o clipă, el o întrebă : Unde locuiţi împreună cu mama dvs. ? Aş dori să-i prezint omagiile mele.

— La „Beau Site”, răspunse ea. Şi lui i se păru că citeşte în glasul-i o oarecare reticenţă. — Eşti foarte amabil, dar mă tem că nu vom sta prea mult nici aici.

— În cazul acesta ne vom vedea totuşi, căci mă mut chiar astăzi dela hanul de lângă gară în

hotelul dvs. Am locuit și anul trecut la Beau Site care mi-a plăcut pentru situația lui frumoasă.

Miss Amery roși puțin.

— Da poziția este foarte frumoasă, spuse ea scurt și aruncă o privire clădirii, care se vede pe la mijlocul colinei dintr'un grup de copaci.

— Trebuie însă să vă vedeți acum de lucru, spuse el. La revedere pentru moment! Își scoase pălăria și se reîntoarse pe șoseaua pe care venise.

Urcând mai apoi o mică potecă, văzu sub el șoseaua și constată că miss Amery lucrează din nou cu sârguință la tabloul ei.

Dece fusese oare atât de distantă cu el, miss Amery?

Deși arăta încântătoare în rochița ei de culoare deschisă, cu toate acestea nu-i scăpase că arăta cu mult mai îmbătrânită, mai serioasă și mai îngrijorată decât o văzuse la Londra. Era vădit că toate prin câte trecuse, nu dispăruseră fără să lase nici o urmă asupra ei. Dece era însă mai puțin prietenoasă și mai rece cu el decât la Londra? Bineînțeles că era prietenul lui Harry și era de presupus că știa de refuzul ei de a lămuri vizita făcută la Malmesbury House. Orice fată ar fi fost iritată văzând că apare pe neașteptate un martor al unor împrejurări stingheritoare pentru ea.

Cu toate acestea Stapleton care fusese totdeauna un observator atent, avea sentimentul că purtarea aceasta a lui miss Amery mai ascunde ceva. În atitudinea ei era mai multă frică decât reticență. Din cuvintele ei se putea citi cu ușurință câtă

plăcere i-ar fi făcut să știe că el pleacă din nou și atunci când află că el are de gând să stea mai mult, vorbi imediat de faptul că ea și mama ei nu vor mai rămâne multă vreme în localitate. Mai târziu folosi primul prilej spre a înceta discuția și fu vădit ușurată atunci când el își luă la revedere.

Toate acestea îi trecură lui Stapleton prin minte, atunci când șezând din nou în fața șevaletului, se străduia să dea toată atenția lucrului său. Renunță însă curând și întinzându-se pe o stâncă se frământa, spre a afla ce mister ascunde asasinarea lordului Rolleston și ce rol jucase în întreaga dramă fata aceea, care coborîse în după amiaza fatală, tremurând și palidă scara casei lui.

Beatrice Amery revenise între timp la hotel și o găsi pe mama ei pe terasă.

— Te-ai înapoiat Beatrice? îi strigă mama ei. Merita oare să faci un drum atât de lung, spre a lucra numai un sfert de oră? întrebă ea. Nu mai ai pic de liniște în ultima vreme.

Cum Beatrice nu-i dădea nici un răspuns, mama ei o privi mai atentă. „De ce nu rămâi mai bine în grădină în loc să te cațeri pe colina aceea?”

— Mama, n'ai vrea oare să plecăm în altă parte? spuse Beatrice fără nici o legătură.

— Ce spui? Să plecăm în altă localitate? De-abea eri ai spus că-ți place mult aici tocmai fiind

că este atât de liniștit și izolat și că ai vrea să stai cât mai multă vreme aici! În ceea ce mă privește pe mine nu sunt contra căci n'am mai pomenit niciodată o localitate mai plicticoasă și zău că nici nu înțeleg ce căutăm aici.

— Tocmai de aceea îți propun să plecăm.

— Acesta este un argument pe care l-aș putea invoca eu și nu tu, spuse lady Amery accentuând cu tărie. Ai dorit o localitate liniștită și din pricina ta am plecat dela Cannes aici, deoarece susțineai că acolo îți amintești neconținut de evenimentele dela Londra.

Beatrice făcu o mișcare de săcăială.

— Oh! spuse mama ei. Știu că nu ți face plăcere să auzi asta, dar din moment ce nu pot discuta asta decât cu tine, va trebui să accepți. Nu înțeleg de ce l-ai isgonit pe omul acela admirabil. Avea tot ce se poate cere unui om. E frumos, bogat, purtări frumoase. În afară de aceasta este îndrăgostit până peste urechi de tine și pe neașteptate declari că nu mai vrei să te căsătorești cu el și nu poți da nici cea mai slabă explicație capriciului tău. Să nu-ți vie o disperare...

— Mamă! o întrerupse Beatrice, m'am întâlnit mai adineauri cu mister Stapleton, cel mai bun prieten al lui Harry...

— Cu Gerald Stapleton! Omul acela atât de simpatice și liniștit, cu care m'am întreținut atât de agreabil atunci când au fost la noi?

— Da, el. Se va muta aici la hotel. Va fi peni-

bil pentru toți și deaceea socot că cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să plecăm.

— Penibil ? Dece ? Nu te înțeleg Beatrice ! Mă aștept dimpotrivă ca sosirea lui să constituie o variație plăcută pentru toți. Știe să converseze atât de plăcut și apoi face parte din aceleaș cercuri cu noi, nu ca oamenii aceștia oribili cari locuiesc aici la hotel.

— Nu-ți dai seama mamă că prezența lui Stapleton este tot atât de dezagreabilă pentru noi ca și prezența însăși a lui Harry ? întrebă Beatrice.

— N'aș avea nimic împotrivă să fie Harry aici, răspunse mama ei, din nefericire însă se află în Egipt. N'ai vrea oare să plecăm și noi într'acolo ?

Beatrice făcu numai un gest disperat cu mâna.

— Oh ! știu acum dece vrei să fugi. Am mai trecut odată la Cannes prin aceeaș situație. Numai fiindcă ai fost întrebată între altele de lady Oldacre dece ai refuzat un om atât de încântător, ai insistat să plecăm a doua zi. Nu Beatrice, de data aceasta nu-ți vei mai satisface capriciile. N'am poftă că fug de mister Stapleton. Este mult mai probabil să fugă el atunci când va constata ce localitate plictisitoare este aceasta.

— A venit aici ca să picteze. Deoarece a stat anul trecut numai scurtă vreme în localitate, vrea să stea mai mult de data aceasta, răspunse Beatrice.

— Așa ? Pictează ? In cazul acesta vei avea un

tovarăș minunat. Mie mi-a plăcut foarte mult și Harry îl prețuia și el foarte mult..

Păru că se gândește la ceva...

Beatrice își dădu seama că ar fi fost fără nici o speranță să mai insiste cu privire la plecare. Din moment ce mama ei era hotărâtă să rămâie, nu mai exista nicio speranță să îi se schimbe cu ușurință intențiile.

— Mă voi duce sus să mă spăl, spuse ea. Mai sunt încă plină de vopsele pe degete.

— Poate că ai putea să iei câteva ore de pictură cu mister Stapleton, spuse lady Amery. Henry a spus odată că este un mare artist.

— Mamă, nu-ți face nici o speranță în privința aceasta, murmură Beatrice urcând scările.

Atunci când cele două doamne coborîră în sala restaurantului, îl văzură pe Stapleton șezând singur la o masă, care nu era prea departe de cea a lor.

Lady Amery îl salută foarte prietenos. Beatrice se duse însă tăcută la locul ei și nu-i hărăzi decât o ușoară înclinare a capului.

După masă, Stapleton se apropie de ele, lucru care era cu atât mai ușor deoarece era singur, și gestul lui nu putea fi socotit ca lipsit de tact.

Lady Amery îl încurcă imediat pe Stapleton în-

tr'o discuție fără sfârșit, despre călătorii și chestiuni hoteliere, discuție la care Beatrice nu participă deloc. Dânsa se ridică pe neașteptate și se scuză pentru câteva minute susținând că vrea să admire peisagiul la lumina lunii depe terasa hotelului.

Stapleton bănuie că vrea să rămâie singură și nu se oferă să o întovărășească. Beatrice pleacă și după ce mai ascultă vreme de jumătate de oră flecăreala mamei, Stapleton se ridică și el, susținând că mai are câteva scrisori de făcut.

Beatrice trebui însă să recunoască în sinea ei tactul și felul lui liniștit de a fi, simțind că prezența lui în hotel nu-i va cauza nici o plăcere, în timp ce mama ei era entuziasmată că a găsit în persoana lui un ascultător simpatic.

Pentru Gerald Stapleton începu din ziua aceea o epocă ciudată. Își petrecea o bună parte din zi împreună cu Beatrice Amery. Făceau împreună excursii, pictau și jucau tennis. Prietenia lor făcea progrese dar nu trecea niciodată de o anumită limită. Erau zile în care Stapleton credea că încrederea ei în el era suficient de mare, așa ca să poată sta de vorbă despre orice cu el. Evenimentele din Londra nu erau atinse niciodată între ei pe baza unei înțelegeri mutuale. În felul acesta trecură zile întregi fără să se producă nimic nou. Un singur lucru devenea însă mereu mai limpede în mintea lui Stapleton și anume că era pe cale să se îndrăgostească de Beatrice și că misterul vi-

zitei ei la lordul Rolleston începea să-l apese mereu mai greu pe zi ce trecea.

Intre timp se produsese unele evenimente și la Londra.

CAPITOLUL XIV.

POLIȚIA PE URMELE BEATRICEI

Deoarece trecuse cam multă vreme și autoritățile nu descoperise încă pe criminal, ziarele începură să atace poliția acuzând-o de incapacitate.

Intre timp se formaseră două teorii, care aveau tot atât de mulți adepți. După unii era necesar să se stabilească numai identitatea doamnei care îl vizitase pe lordul Henry spre a se rezolva enigma. După alții criminalul trebuia căutat între iubiții sau soții acelor femei care acordaseră favorurile lor lordului Rolleston. Făptașul își pricurase, după părerea acestora, cheia la apartamentul lordului cu ajutorul unuia din servitori. Prin aceasta se socotea că s'a găsit răspunsul satisfăcător pentru faptul că scrisoarea lady-ei Swinley fusese trimisă chiar în ziua aceea.

Au fost bănuți succesiv toți angajații din casă, până ce lipsa de rezultate pozitive făcu să dispară treptat și interesul arătat de cercurile acestea.

Puțini erau aceia cari nu renunțaseră la deslegarea acestui caz. Printre aceștia din urmă era și fratele asasinului, lordul John Rolleston. La început se bizuia exclusiv pe capacitatea lui Oliver

Smaile pentru care intra și în foc, atunci însă când succesele așteptate nu se iviră, iar lămurirea crimei nu făcea nici un progres, începu să alibe din nou încredere în Scotland Yard și în reprezentantul acestuia mister Grey, care-și câștigase simpatia lordului numai prin aceea că credea cu tărie în vinovăția vizitatoarei celui ucis.

Interesul lordului pentru deslegarea crimei începu însă să slăbească, căci un Noembrie călduros îngăduia un sezon de vânătoare favorabil și lucrurile acestea se aflau totdeauna pe primul plan al preocupărilor sale. În cele din urmă, zilele friguroase din jurul Crăciunului, când câinii trebuiau să fie neapărat ținuți în cotețe, dădu prilej dorinței sale de a fi descoperit asasinul fratelui său, să se manifesteze din nou. Sosi direct la Londra și avu mai multe conferințe cu funcționarii Scotland Yardului și mister Oliver Smaile.

Detectivul particular era puțin cam enervat de insistența arătată de clientul său — dacă se poate vorbi de enervare avându-se în vedere caracterul său flegmatic — și spuse mai mult decât odată prietenului său dr. Shea, că n'ar avea nimic împotrivă, dacă ar mai ceda puțin gerul așa ca să se poată reîncepe vânătoarea pe terenurile lordului Rolleston. Relațiunile dintre detectiv și lord erau oarecum încordate. Cu toate acestea Smaile continua să ție numai pentru el cele două descoperiri făcute fără ajutorul Scotland Yardului și a nume scrisoarea de amenințare și numele doamnei

care făcuse vizita în după amiaza fatală. Il cunoștea prea bine pe lordul John spre a nu-și da seama că acesta ar povesti deîndată oricui descoperirea făcută și că nu era în stare să țină nici cel mai neînsemnat secret, afară numai poate de un „câștigător” sigur pentru cursele de cai.

Curând după Crăciun se află că Grey, care pusese fără îndoială, la inimă reproșurile lordului, ajunsese și el la unele rezultate.

Fiind totdeauna bine informat asupra celor ce se petreceau la Malmesbury House, apăruse pe la începutul lui Ianuarie acolo și nu fu deloc uimit nemaigăsindu-l pe Egan în postul lui de portar. Fostul subofițer era din ce în ce mai abătut după moartea fiicei sale, așa că în cele din urmă suferi un șoc nervos. Pentru moment se afla într'un sanatoriu catolic din nordul Londrei.

Locul lui fusese luat de Griffith, al cărui stăpân, mister Robinson, murise pe la mijlocul lui Decembrie.

Grey îl mai interogă odată pe Griffith, dacă n'a mai observat pe cineva care să-i fi atras atenția în după amiaza aceea.

Griffith negă, dar făcu o observație care nu rămăsese fără urmări.

— Singura persoană, dela care ați putea să aflați ceea ce doriți, spuse el, este miss La Trobe, care locuiește în casa de peste drum. Dânsa știe toate câte se petrec pe strada asta.

În urma acestor spuse, Grey nu avu altceva

mai grabnic de făcut decât să se anunțe la miss La Trobe. Bineînțeles că ea îl cunoștea, căci îl văzuse intrând de câteva ori mai până atunci în casa de peste drum și aflase că este faimosul detectiv Grey dela Scotland Yard. Ori omul acesta se anunțase acum la ea, așa că nu mică i-a fost iritația. El ar fi fost acela care ar fi aflat în mod normal primul de constatările pe care le făcuse ea, de n'ar fi fost atunci Stapleton care a obligat-o să tacă. Căci nici după discuția pe care o avusese cu Tremaine nu s'a putut hotărî să anunțe poliția și amânase neîncetat ziua în care ar fi trebuit s'o facă neapărat. Autoritățile veniseră acum la ea și aceasta îi lua puțin din stingherirea pe care-o simțea vorbind.

Grey află în felul acesta amănuntele întregii afaceri, motivele care au determinat-o la început să nu vorbească, numele lui miss Amery și mai ales rolul pe care-l jucase în toate acestea Stapleton.

Ceeace află despre Stapleton fu pentru el o mare satisfacție. Era convins că și mister Smaile, că Stapleton îi ascundea ceva și-și mai aminti foarte bine cum a tresărit tânărul avocat, atunci când Jacobs a pomenit la interogatoriu de tânăra doamnă pe care o aștepta lordul Rolleston la ceai.

Bănuiala sa fu și mai vie atunci când află dela miss La Trobe că aceasta a fost împiedicată să facă depozitia pe care intenționa s'o facă, că între el și miss Amery exista o prietenie de mai lungă durată și că — ceeace era mai caracteristic în toate

acestea — logodna cu Tremaine fusese desfăcută. Pentru prima dată de când se ocupa cu acest caz își dădea seama că făcuse un însemnat pas înainte.

Cu toate acestea nu arătă lui miss La Trobe impresia pe care i-o făcuse declarația ei. Se prefăcu, din contra, că povestirea ei nu e de prea mare însemnătate, dar îi puse în vedere să nu mai povestească nimănui de toate acestea. Află însă spre marea sa părere de rău că miss La Trobe mai povestise și lui Stapleton, Tremaine și dr. Shea. Grey n'avea păreri prea bune de medicul irlandez și-l socotea un flecar pe care nu te poți bizui și față de care era indicat să iei toate măsurile de prevedere. Era hotărât în orice caz să-l viziteze și să-l previe dacă nu cumva era deja prea târziu să nu mai povestească cele aflate. O părăsi apoi pe miss La Trobe care era oarecum agitată nu fără a-i fi pus în vedere că o va mai vizita. Bolnava privi oftând pe urma lui și deși se temea să-i aducă la cunoștință lui Stapleton vizita aceasta a lui Grey, se consola măcar la gândul că n'ar fi putut să treacă sub tăcere nimic față de un funcționar al Scotland Yardului care venise să-i ia un interogatoriu.

*

Când primii câteva zile mai târziu vizita lordului Rolleston, Grey nu-și putu ascunde bucuria că activitatea sa din ultimele zile fusese încununată de oarecare succes.

Lordul fu totuși foarte nemulțumit de această constatare.

— Detectivii Scotland Yardului ar putea să se lase mai bine de meserie, strigă el. Lucrați de trei luni de zile la un caz și n'ați făcut nici un pas înainte. Nenorocitul meu frate a fost ucis pe la spate stând la masa lui de lucru și astăzi sunt trei luni de atunci, iar făptașul nu este arestat, ba mai mult nu există nici chiar un punct de reper spre a se ști cine este criminalul! Probabil că considerați crima aceasta ca o afacere cu totul secundară, iar asasinatele vor fi peste puțin tot atât de dese în orașul acesta ca și accidente de automobil. Tot ce aflu dela d-ta este că cercetările sunt în curs. Asta este toată știința dvs.?

— Nu obişnuim să comunicăm niciodată lucrurile pe care le știm, răspunse demn detectivul.

— Acesta e un fel de a vorbi! Dacă, ați fi aflat realmente ceva, fără îndoială că ar fi știut o și ziarele după numai două ore. Să mă spânzurați pe mine dacă sunteți în stare să țineți secret cel mai mic succes al vostru! Dealtfel nici nu este vorba să comunicați opiniei publice ce știți. Spuneți-mi numai mie care sunt cea mai apropiată rudă a celui ucis și care am dreptul să știu. Dar nu încape nici o îndoială că n'ați aflat nimic însemnat!

— In locul d-tale n'ași fi atât de sigur!

— De d-ta depinde să mă convingi de contrariu. Faptul însă că eziți atâta cu cele ce ai să-mi comunici mă convinge că nu știți nimic.

Grey îl privi o clipă și făcu gura punga.

— Vă veți convinge peste puțin că știu cu mult mai multe decât acum câteva zile.

— Probabil că ați descoperit cea de a doua mână a doamnei ?

— Nu asta, ci pe doamna însăși !

— Spune-o altuia ! Cine e ?

Grey clătină capul.

— Nu-i putem da încă numele în vileag, spuse el, iar buzele i se subțiară și mai mult.

— Dragă domnule Grey ! Nu vei crede poate că mă duc direct să-l spun cunoștințelor mele ? Știu și eu să păstrez un secret. Acela care are de aface cu cai, este obișnuit cu asemenea lucruri.

— Vă cred, spuse Grey. Dar de data aceasta nu este vorba de o indicație pentru Derbyul viitor. Poate fi vorba de viață și de moarte !

— A mai fost odată vorba de viață și de moarte ! strigă lordul Rolleston. — Atunci când sârmanul meu frate a fost asasinat ! Dacă refuzi să-mi spui numele, atunci o faci numai fiindcă nu-l știi.

— Nu există nici o piedică să vă aduc la cunoștință numele mylord, răspunse Grey. Trebuie să mă asigur însă că nu-l veți spune mai departe. Doamna în chestiune este pusă acum sub supraveghere și este de cea mai mare însemnătate să nu bănuiască ceva.

— Vorbești de o doamnă ? Nu este cumva vorba de o fată de rând, sau poate chiar de o femeie cu faimă îndoielnică ?

— Nu. Este vorba de miss Amery ?

— Miss Amery ! Miss Amery ! N'am auzit nici odată despre ea. Am cunoscut cu ani de zile mai

înainte pe un ofițer de cavalerie care se numea Jack Amery.

— Tatăl lui miss Amery a fost funcționar superior în ministerul coloniilor. Dela moartea lui, dânsa locuiește împreună cu mama ei. Se spune că lordul Rolleston făcea parte în ultima vreme dintre adoratorii ei cei mai asidui.

— Fratele meu adora totdeauna mai multe doamne deodată, spuse lordul John Rolleston. În afară de aceasta nu m'am interesat niciodată cu ce se ocupa. De când ai aflat de chestiunea asta?

— Numai de câteva zile.

— Și cum ai aflat-o?

— N'aș vrea să insist asupra laturii acestea. Totuși nu există nici o îndoială că miss Amery este aceea care l-a vizitat în după amiaza fatală pe lordul Henry.

*

Deabea ajuns acasă, lordul John Rolleston se repezi la telefon și-l chemă la el pe Oliver Smaile.

— Te felicit, mister Smaile! îi strigă el atunci când acesta intră în cameră după o jumătate de oră. Scotland Yardul te-a bătut cu două lungimi.

— Zău așa?

— Pe cuvântul meu! Vin tocmai dela Grey care mi-a spus că cunoaște numele doamnei.

— Surprinzător!

— Și rușinos pentru d-ta.

— Dece? Eu știu numele doamnei acelea de câteva săptămâni.

— Ce face ? exclamă lordul John. Vrei să susții poate că-i știi numele de atâta vreme ?

— Desigur !

— Asta este culmea, zău așa ? Vii aproape zilnic pe la mine și-mi spui că n'ai nimica nou și pe neașteptate susții că știi numele persoanei acestea de săptămâni de zile.

— Totuși așa este ! Face parte dintre obiceiurile mele să nu spun imediat ce am descoperit, și numai în cazul când am descoperit ceva de cea mai mare însemnătate o aduc la cunoștința clientului meu.

— Și ești de părere că numele doamnei acelea nu este însemnat ?

— Fără îndoială, știți prea bine că am fost totdeauna de părere că doamna care l-a vizitat atunci pe lordul Rolleston n'are nici o legătură cu crimă. Pe de altă parte sunt de acord că lucrul nostru este cu mult ușurat știind despre cine este vorba.

Lordul Rolleston îl privi țintă pe detectiv.

— Dacă știi cine este, spuse el, spune-mi atunci prima și ultima literă a numelui ei. I-am făgăduit lui Grey să nu-l pomenesc față de nimeni.

— Prima literă este A iar ultima este Y, răspunse Smaile. Prin urmare Grey a reușit și el să dea de urma ei ? spuse el atunci când citi pe fața lordului Rolleston că spusese literile exacte.

— Ce faci pentru moment în afacerea ce ne interesează ? întrebă lordul Rolleston care era impresionat de știința lui Smaile.

— Nimic, răspunse Smaile. Caut numai câteva puncte de reper.

— O supraveghezi pe miss Amery ?

Smaile clătină capul.

— Grey spune că o ține sub supraveghere, constată lordul.

Celălalt ridică umerii. — Știu unde se află pentru moment, spuse el, și asta îmi este suficient. Nu pune însă prea mari speranțe lord Rolleston pe vinovăția acestei doamne.

— Nu renunț la punctul meu de vedere mister Smaile ! Cred că ea este ucigașa sau cel puțin autoarea morală și știu precis cine este acela care a comis crima.

— Eu sunt convins că comiteți o periculoasă eroare !

— În cazul acesta se 'nșeală și Grey, care are aceleași convingeri.

— Să nu ne certăm, lord Rolleston, ci să așteptăm. Dacă-mi îngăduiți să vă dau un sfat, atunci nu povestiți nimănui că miss Amery are vreo legătură oarecare cu crima.

— Nu sunt prost ! răspunse lordul. Cu toate acestea cred că Grey are dreptate, iar d-ta greșești.

Smaile dădu din nou din umeri.

— Vom vedea, spuse el.

*

Plecând dela lordul Rolleston, Smaile se duse direct la dr. Shea. Il găsi pe medic oarecum agitat.

11

— Știi cine a fost la mine ? îi strigă el.

— Probabil că Grey ! răspunse Smaile.

— Respectele mele ! Ai darul clarviziunii exclamă Shea. Te pomenești că te-ai întâlnit cu el ?

Smaile clătină capul.— A voit să afle ceva dela d-ta ? întrebă el.

— Nu, asta nu. A fost însă la miss La Trobe și aceasta i-a spus totul. La mine a fost numai spre a mă preveni să nu vorbesc de afacerea aceasta. I-am spus că nu era nevoie să se ostenească căci nu este obiceiul meu să desvălui secrete.

— Cine l-a dus la miss La Trobe ? Probabil că vreunul dintre omenii din Malmesbury House.

— Chiar Griffith, care este astăzi portar în locul lui Egan.

— Așa ? Dacă-ți amintești era unul dintre aceia pe care-i consideram criminali ipotetici.

— Il bănuiești prin urmare pe Griffith ?

— N'am spus așa ceva. Mă gândesc la multe, dar nu știu încă nimic.

— N'ai idee ce are de gând să facă Grey ?

— Pentru moment o ține pe miss Amery sub supraveghere, asta este totul.

— Așa ? Și unde se află ea pentru moment ?

— Pe Riviera Italiană.

— Ai aflat-o dela Grey sau dela lordul Rolleston, mister Smaile ?

— Nici dela unul, nici dela celălalt. Știu bine unde se află cele mai însemnate personaje ale acestei afaceri, dar nici nu-mi trece prin minte să-i țin sub supraveghere continuă.

CAPITOLUL XV.

MISTERIOSUL MISTER JOHNES

Gerald Stapleton și Beatrice Amery se aflau între timp pe Riviera italiană fără să bănuiască cele ce se petreceau în Anglia și se străduiau să uite evenimentele ultimelor luni. Beatrice părea că nu reușește căci era cuprinsă mereu de stări de melancolie adâncă. Stapleton păru însă să constate că stările acestea reveneau mereu mai rar.

Și lady Amery se împăcase cu localitatea, deoarece făcuse cunoștință cu o doamnă englezoaică mai în vârstă, care se arăta dispusă să-i asculte pălăvrăgelile despre oameni și lucruri. Mai era fără îndoială supărată de fiica ei pentru ruperea logodnei, dar începuse să se împace și cu această deoarece cunoștea voința dârză a Beatricei. Când apăru și Stapleton și constată o prietenie născândă între cei doi, se acomodă curând cu noua situație și visa ca Stapleton să-i fie noul ginere. Este drept că acesta era cu mult în urma lui Tremaine ca bogăție, situație și frumusețe, dar la urma urmei se putea mulțumi și cu el.

Stapleton ar fi dat mult să deslege enigma întruchipată de Beatrice. Cu cât trecea mai multă vreme, iar patima lui pentru frumoasa fată creștea, cu atât mai aprinsă-i era dorința să-i privească în suflet numi pentru o clipă și să afle secretul care era închis în el.

Cele ce se petreceau în cercurile în care trăiau amândoi, le aflară din scrisorile pe care le primea regulat lady Amery, dar toate acestea îi interesau foarte puțin. Vizita se schimbau mereu și numai puțini dintre ei erau mai statornici. Era însă indivizi cu care n'aveau nimic comun.

Discutau uneori despre oamenii aceștia și se amuzau de ciudățeniile și caraghioslăcurile lor. Cum însă între ei și cei mai răsăriți dintre ceilalți vizitatori nu existau decât relații superficiale, trebuiau să se mărginească să-și ție unul altuia de urât și se simțeau foarte bine.

Printre oaspeții noi sosiți se afla însă și un domn, care li se părea foarte ciudat. Era slab și palid, iar hainele lui nu păreau să fie croite de un meșter de seamă. Se numea Arthur Jones și era din Londra. Cum în hotel nu se prea aflau mulți englezi, nu păru deloc ciudat că s'a prezentat compatrioților săi, fiind văzut apoi aproape în permanență în societatea lor. Făcea curte fiicelor unui colonel și-și consacra o bună parte din zi d-șoarei Dimsdale, o doamnă mai în vârstă care se împrietenise cu lady Amery. Era adesea bucuros să-l întovărășească pe Stapleton în timpul plimbărilor, lucru care nu prea fu pe placul acestuia din urmă. Și Beatrice trebuia să îndure ca mister Jones să apară subit undeva, uluind-o cu discuții despre vreme și alte lucruri tot atât de însemnate.

Nimeni nu știa care-i este de fapt meseria. El personal susținea că are afaceri în Italia și că aș-

teaptă în localitatea aceasta câteva scrisori din partea unor firme italiene, cu care avea legături de afaceri. De lucrul acesta depindea câtă vreme va sta la hotel. Din păcate nu putea accelera discuțiile care abia începuseră. Se aștepta însă să fie ? rechemat la Londra dintr'o zi pe alta.

— Dar cu d-ta ce este pe aici Stapleton ? spuse el cu felul de a fi al unor anumite persoane care după foarte scurtă vreme uită să mai întrebuințeze și cuvântul „domnule”. Ce planuri ai ? Ai de gând să pleci mai departe spre sud ?

— N'am nici un fel de plan, răspunse acesta încercând să treacă cu vederea intimitatea nepoliticoasă a acestui individ. Cea mai mare frumusețe a unui concediu, mister Jones, este să faci ceeace-ți trece prin minte.

— Și pentru moment ești foarte atras de localitatea aceasta, nu-i așa ? Înțeleg foarte bine că nu-ți vine să pleci.

Stapleton care se afla în fața șevaletului său nu departe de hotel, nici nu-i răspunse.

— Trebuie să fie foarte plăcut să poți face asemenea tablouri, continuă celălalt. Din păcate n'am acest dar. În schimb sunt mare amator de muzică.

Stapleton tăcu și de data aceasta, în timp ce celălalt continuă :

— În afara d-tale nu mai sunt alți pictori în hotel. Nu ești de părere că și miss Amery pictează foarte bine ?

— Foarte bine ! răspunse Stapleton.

— Trebuie să fie foarte plăcut continuă mister Jones, scuturând scrumul țigaretei, să găsești pe cineva care să aibe aceleași inclinații ca tine. Ai avut noroc. Sau poate că ai cunoscut-o pe miss Amery de mai înainte ?

— Da, dela Londra.

— Ah ! Și lady Amery este o persoană foarte agreabilă. Ce a fost soțul dânsii ?

— Nu știu !

— Probabil că o fată atât de frumoasă ca miss Amery se va căsători în curând. Mi se pare că am auzit că a fost logodită cu sir Harry Tremaine. Așa-i ?

— Așa cred.

— Logodna a fost stricată pe neașteptate. Probabil că nu s'au înțeles. Sau poate că sentimentele lui miss Amery au suferit o schimbare. Pe cât am auzit Tremaine este foarte bogat. Il cunoști ?

— Da, spuse Stapleton preocupat de o pată de culoare depe pictura sa.

— Un om de treabă ?

— Desigur.

— Ce păcat că a pierdut o logodnică atât de dragălașă ! Probabil că lady Amery se va reîntoarce peste puțin la Londra, unde cunoaște mai pe toată lumea.

Stapleton nu răspunse.

— Nu vreau să te deranjez, spuse subit mister Jones. Voi purta altfel vina dacă nu va reuși tabloul. Zău că este frumos ! strigă el și privi lu-

crarea neterminată dela oarecare distanță. La revedere !

— Ce om îngrozitor ! gândi Stapleton văzându-l pe mister Jones cum dispare în spatele unui grup de arbori.

*

Deoarece vremea se mai încălzise, Stapleton ședea cu miss Amery în aceeaș seară pe terasa hotelului, în timp ce mister Jones juca pichet, ținând locul avocatului, cu lady Amery.

— Pare să fie un om foarte blând, aproape tot atât de blând ca d-ta, spuse Beatrice. Zău că ești o victimă dacă joci atât de des pichet cu mama.

— De fel. Sunt un mare amator de pichet, răspunse Stapleton.

— Nu-mi vine să cred — în orice caz este un joc pe care-l urăsc. Și nici mister Jones nu pare să fie entuziasmat de el, căci joacă strașnic de prost, iar mama câștigă aproape toate partidele.

— Ce părere ai de acest mister Jones, spuse pe neașteptate Gerald.

— Nu prea bună, răspunse Beatrice. Dar d-ta ?

— Imi face impresia unui individ care este foarte greu de mistuit. Ce o fi făcând oare pe aici ?

— Nu așteptă niște scrisori ? Mi-a povestit că este vorba de fondarea unei fabrici pe aici pe aproape.

— Asta mi-a povestit-o și mie dar nu prea știu dacă trebuie s'o cred.

— Dece să fi mințit ?

— Nu știu. Imi face numai impresia că hotelul acesta nu este locul indicat pentru tranșarea unor afaceri.

— Ai dreptate? Și-apoi de ce-mi pune întrebări atât de curioase?

— Zău? Și d-tale? Ce te-a întrebat de fapt?

— Spre exemplu unde-ți petreci de obicei mai toată vremea și cu cine vii în contact.

— Ciudat.

— Da și mi-a mai spus că după părerea lui locuești pe St. James Street și că te-a văzut mai de multe ori pe acolo.

— Cu nu locuești în St. James Street, ci la Malmesbury House, răspunse ezitând Beatrice.

Stapleton gândea cu încordare.

— Ți-a mai pus și alte întrebări? spuse el în cele din urmă.

— Nu, a spus numai așa.. așa.. iar eu am spus : am fost odată invitată la un ceai la dânsul.

În clipa aceasta se deschise ușa salonului, iar mister Jones apărură pe terasă.

— Mama d-tale este o jucătoare mult prea bună pentru mine, îi spuse el lui miss Amery. N'am nici un sort de izbândă față de dânsa.

Privi scrutător pe amândoi.

— Asta este noaptea potrivită pentru o discuție intimă, spuse el.

— Găsiți? replică miss Amery. Mie-mi face impresia că este puțin cam rece așa că voi intra. Se ridică și dispărură după ușa.

— Să sperăm că nu v'am stingherit ! spuse mister Jones.

— De fel ! spuse Stapleton. Miss Amery are însă dreptate. S'a făcut cam rece. Noapte bună !

Stapleton dormi foarte prost în noaptea aceea. Era ceva care-l chinuia fără să-și dea seama despre ce este vorba. Oare Beatrice i-ar fi vorbit chiar despre toate în noaptea aceasta, fără intervenția acestui îngrozitor mister Jones ?

Și ce rost să fi avut întrebările acelea pe care i le pusese fetiț aș a zisul comerciant ?

În dimineața următoare află dela lady Amery că Beatrice este bolnavă și că deși se pare că nu este nimic grav, totuși nu are voie să părăsească camera. Discuția întreruptă n'a mai putut să fie prin urmare continuată, dar în aceeaș seară primi două scrisori care-i dădură mult de gândit.

Prima era din partea lui Harry Tremaine și venea dela Cairo. Fusese adresată clubului lui Stapleton și de acolo îi fusese trimisă în Italia. Era o informație succintă că se logodise cu o oarecare miss Harrington iar despre expediția de vânătoare în Sudan, nu era nici pomeneală. În scrisoare nu era nici o invitație la nuntă. Lucrul era scuzabil, căci după spusele lui Harry cununia urma să aibă loc peste puțină vreme la Cairo.

Stapleton se întreba cum va primi Beatrice noua situație ? Avea să treacă cu ușurință peste ea ca peste o întâmplare neînsemnată Sau poate că îmbolnăvirea subită de care aflase de dimineață avea

vreo legătură cu știrea logodnei lui Harry? Se frământă gândind în tot felul, recunoscând lipsa de seriozitate a gândurilor sale. O iubea însă pe Beatrice cu atâta patimă încât nici nu se mai recunoștea.

Deabea acum își aminti că nici n'a deschis cea de a doua scrisoare. Se grăbi s'o facă și constată că era dela lady Dundas.

Incepea cu reproșul că n'a dat de atât de multă vreme nici o veste și că socotea că este o nedreptate din partea lui că nu-i spune unde se află.

— Știu că te afli probabil pe undeva prin Italia sau prin Franța, dar cum nu știu localitatea unde te-ai oprit pentru moment, trebuie să trimit rândurile acestea la clubul tău. E timpul să termini cu rătăcirile tale și să te stabilești într'un fel sau altul.

Ii mai relata apoi ultimele cancanuri londoneze, după care continua :

— „Trebuie neapărat să-ți comunic că se vorbește pe aici pretutindeni că Beatrice Amery l-a vizitat pe lordul Rolleston puțin înainte ca acesta să fie asasinat. Părea atât de neverosimil, încât n'am voit la început nici să aud de așa ceva. Am aflat însă apoi acelaș lucru din altă sursă așa că am început să mă îndoiesc. Dacă lucrurile se a-deveresc atunci multe vor fi mai lesne de priceput. Nici azi nu se știe încă dece a rupt logodna ei cu Harry Tremaine. Și dacă-mi amintesc de felul în care arătă în seara în care a fost asasinat lordul Rolleston, nu mai știu nici eu ce să cred...”.

Scrisoarea continua pe acelaș calapod. Stapleton renunță s'o mai citească. Ținea încă hârtia în mână, atunci când se pomeni pe neașteptate alături de el cu mister Jones.

— Ah ! ai primit tocmai o scrisoare Stapleton ! Imi dai voie să iau și eu loc ? Și mai înainte ca Stapleton să fi putu răspunde ceva, se așează. Dar Stapleton nu era în stare să-l suporte în momentele acestea. Se scuză spunând că a primit o scrisoare însemnată la care trebuie să dea răspuns imediat și plecă grabnic.

Jones privi ironic pe urma lui.

— Ce să fi cuprins scrisoarea aceea ? murmură el. In orice caz nu poate să fi fost vorba de o informație plăcută...

CAPITOLUL XVI.

SCRISOAREA DE AMENINȚARE

Intre timp se produsese o ciudată schimbare în firea d-rului Shea. Devenise mai gânditor și mai distrat ca niciodată atunci când își vizita clienții și se surprinsese singur de mai multe ori vorbind cu glas tare, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci.

Schimbarea aceasta nu era prilejuită cum s'ar crede poate de griji profesionale. Practica sa de medic era aceeaș ca mai înainte, iar numărul clienților lui sporise mai degrabă. Pe de altă parte îi

intrase însă în cap, că nimeni altcineva decât el nu este mai indicat să rezolve crima această misterioasă.

Dacă Oliver Smaile ar fi fost la Londra, fără îndoială că s'ar fi consultat mai întâi cu el. Cum detectivul era plecat însă de mai multă vreme în călătorie, se văzu constrâns să se bizuie numai pe forțele sale și era de altfel hotărât să facă acest lucru.

Stimulația pornise dela miss La Trobe. Ii făcuse o nouă vizită într'una din zile și-au discutat despre una și alta. Dela fereastră ei îl văzură pe portarul Griffith care sta la intrarea Malmesbury House-ului.

— Crede-mă te rog că sărmanul Egan îmi lipsește mult de tot, spuse ea. Era un om foarte prietenos și obișnuia să mă salute militărește în fie care dimineață, când mă vedea la fereastră. Imi plăcea cu mult mai mult decât acest Griffith, care este cam posac în felul său.

— Da, pare să fie un om foarte lăcătuît, constată dr. Shea.

— E ceva care nu-mi place în firea lui, deși n'aș putea spune ce Egan era cu totul alt om. A fost o grea lovitură pentru el să-și piardă fiica. Ai cunoscut-o?

Doctorul clătină capul.

— Natural că nu! Se căsătorise tocmai atunci când ai sosit d-ta. Sunt convins că ai fi admirat-o la fel cu toată lumea.

— Era frumoasă ?

— Era cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Orice bărbat o vedea pe stradă se întoarcea după ea.

— Zău așa ? întrebă dr. Shea. În cazul acesta este păcat că n'am văzut-o. Și moartea ei l-a impresionat atât de mult pe tatăl ei ? Se poate presupune oare că un fost soldat să se distrugă trupește și sufletește dintr'o asemenea cauză ? Drept este că n'am văzut-o pe fata aceea.

— Și d-ta te-ai fi entuziasmat d-le doctor, dacă ai fi văzut-o. Chiar și mister Stapleton care este atât de rece îi vorbea totdeauna când o întâlnea în fața casei și o vedea. Și mai ales lordul Rolleston. Făcea totdeauna ochi mari când o vedea !

— Lordul Rolleston ! exclamă dr. Shea. Făcea și el parte dintre admiratorii ei ?

— Bineînțeles, ți-am spus doar că toți bărbații o admirau și bineînțeles că lordul Rolleston ar fi fost ultimul pe care să nu-l impresioneze.

— Nu zău ? Și ce spunea tatăl ei de toate astea ?

— Nu trebuie să mă înțelegi greșit, d-le doctor. Fata era cât se poate de cuminte și foarte bine crescută. Mama ei a murit atunci când ea mai era încă un copil și-i datora tot felul ei de a fi, tatălui ei. Mi se pare că era croitoreasă la o mare casă de mode. Seara sta adesea de vorbă cu tatăl ei în fața intrării, cu care prilej o puteam vedea foarte bine.

Atenția d-rului Shea era încordată, ca totdeauna

când auzea pomenindu-se numele lordului Rollestone.

— Și era căsătorită ?

— Da ! S'a căsătorit cu un tânăr foarte drăguț care era lucrător la o fabrică din apropierea Londrei. Un băiat voinic și energic, care mi-a făcut totdeauna impresia că nu se lasă călcat pe bățatură.

— Ah ! spuse din ce în ce mai interesant dr. Shea. Și ce părere avea de atențiile pe care le avea lordul Rollestone și ceilalți bărbați pentru tânăra fată ?

— Cred că nu știa de ele. O întovărășea foarte rar până aici, iar fata era foarte distantă în prezența lui, pe cât am putut să observ.

— Și ce atitudine avea atunci când nu era el de față ?

— Ah ! avea tatăl ei grijă să nu se poarte prea liber. Nu vreau prin aceasta să aduc vreo acuzație oarecare fetei. Dar cum știa că este frumoasă era cochetă, ceeace era și natural.

— Și s'a căsătorit prin urmare cu tânărul acela ? Cum îl chema ?

— Blake. Thomas Blake. Au plecat împreună și este foarte ciudat că n'a mai revenit niciodată pe aici, deși locuiește în imediata apropiere a Londrei.

— A murit la Barnet după cum știi și deoarece tatăl ei a vegheat-o în ultimele ei clipe, n'a fost portar, iar asasinul lordului Rollestone a putut intra fără să fie văzut în casă și s'o părăsească în

acelaş fel. Miss La Trobe nu răspunse nimic şi privi ţintă strada.

— Mă întreb dacă asasinul va fi vreodată descoperit? întrebă ea pe neaşteptate.

— Cine-o poate şti! răspunse doctorul. Dar detectivul acela a mai fost pe la d-ta?

— Nu, nu încă. Nu ştiu dacă am făcut bine că i-am spus totul.

— Ce ai fi putut face? Venise în numele autorităţii şi trebuia să-i spui câte le ştiai. Ai mai auzit vorbindu-se în ultima vreme de Stapleton?

— Nu. Nu m-a scris nici un rând. Mă tem că nu m'a ertat încă. Doctorul plecă după ce mai discută cu miss La Trobe unele chestii personale ale acesteia. Când eşi în stradă aruncă o privire grabnică lui Griffith care se mai afla încă în uşa dela Malmesbury House, şi trebui să-i dea dreptate lui miss La Trobe, căci îi făcea o impresie cât se poate de puţin simpatcă.

*

După vreo două săptămâni, medicul irlandez fu anunţat în timp ce sta şi fuma în faţa vetrei, că mister Oliver Smaile doreşte să-i vorbească.

Sări bucuros în picioare şi-l salută călduros pe prietenul lui, care intră cu felul lui flegmatic şi indiferent în cameră.

— Vezi dragă doctore, că m'am înapoiat şi sunt foarte doritor să aud noutăţile d-tale.

— Ai primit prin urmare scrisoarea mea?

— Eri seară, când sosisem tocmai la Paris. Ai

rezolvat marea problemă ? Detectivul își aprinse o țigare și se așază într'un fotoliu comod, spunând : „Să te auzim doctore !”

Dr. Shea începu prin a-i raporta cele ce îi fusese povestite de miss La Trobe despre Egan și fiica acestuia.

— Mi-am încordat îndată toată atenția atunci când am auzit că lordul Rolleston a făcut curte fiicei acesteia de portar și am fost cu atât mai atent, atunci când miss La Trobe mi-a spus ce om energic este soțul acelei femei. M'am gândit imediat dacă nu se poate ca scrisoarea aceea de amenințare să fie scrisă de el, oeeace l-ar fi determinat pe lordul Rolleston să-și pregătească revolverul. Ce părere ai de ideea asta mister Smaile ?

— Nu e grozavă, răspunse Smaile, dar sunt convins că nu te-ai oprit numai aici.

— Exact ! Sunt prieten cu un medic care locuiește la Barnet și care mă invitase în repetate rânduri să-l vizitez. Intr'o amiază când am avut ceva mai puțin de lucru, am folosit prilejul și m'am dus acolo. O cunoștea foarte bine de mistress Blake și o asistase în ultimele ei clipe. A fost precum știi o naștere prematură, iar copilul a murit imediat. Mama a murit mai târziu cu douăzeci și patru de ore, în ziua de 20 Octombrie fără să-și mai fi venit în fire. Amănunte medicale ale cazului nu prezintă fără îndoială nici un interes pentru d-ta, vreau cu toate acestea să-ți spun că nu exista nici o posibilitate de salvare. La patul

sărmanei se afla tatăl ei, în timp ce soțul era la fabrică. Cei doi nu locuiau în casa lor, ci la un unchiu, un frate mai mare al lui Egan, care avea o căsuță afară în apropierea ogoarelor. Probabil că nu găsiseră nimic pe gustul lor la Barnet. Presupun însă că toate acestea îți sunt cunoscute deoarece te-ai mai interesat de Egan.

— Exact, dar nu face nimic. Povestește-mi tot ce ai constatat !

— Blake a venit acasă în seara când s'a născut copilul, continuă doctorul, prin urmare la 19 Octombrie și a petrecut toată noaptea alături de soția sa. În seara următoare n'a mai venit însă și nici alte trei zile în șir. A apărut cu puțin înainte de înmormântare cu capul bandajat și un braț legat de gât povestind că a fost doborât de motocicletă. Doctorul se afla tocmai în casă la reîntoarcerea lui și mi-a spus că omul acela a leșinat aproape aflând de moartea soției lui, așa că a trebuit să fie îngrijit. Dela prietenul meu am aflat însă la ce fabrică lucra Blake pe vremea aceea.

— Și voind să duci la capăt misiunea, te-ai dus pe cât bănuiesc la fabrică?

— Exact ! L-am rugat pe prietenul meu să-mi dea o recomandatie pentru inginerul șef și m'am dus imediat la fabrică.

— I-ai spus prietenului d-tale dece te interesai de Blake ?

— Nu, i-am spus numai că am venit spre a-l vizita. Am putut aduce însă fără greutate vorba des-

pre asasinarea lordului Rolleston, deoarece ştia că am fost de faţă la descoperirea cadavrului şi l-am făcut să creadă că-l cunosc pe Egan dela Malmesbury House.

— Dar inginerului ce i-ai spus ?

— I-am spus că am nevoie de o informaţie despre Blake şi dacă mi-l poate recomanda ca lucrător. Mi l-a lăudat mult şi mi-a spus că este şef de echipă şi alttele de soiul acesta. Bineînţeles că nu i-am pomenit nimic de crimă, dar i-am pomenit ceva de un accident pe care-l suferise Blake cu câteva luni de zile mai înainte. Inginerul mi-a confirmat şi a trimis după condica de prezenţă din care reeşea că Blake n'a venit la lucru în ziua de 20 Octombrie, ci abia în ziua de 24 când a apărut cu capul bandajat şi braţul legat. A lipsit prin urmare în ziua de 20, ziua în care a fost ucis lordul Rolleston şi a apărut din nou abea la înmormântare.

Doctorul făcu o pauză şi privi triumfător pe detectiv.

— Şi care sunt concluziile d-tale ?

— O clipă numai mister Smaile ! Mai am să-ţi spun ceva. L-am întrebat pe inginer dacă Blake are scriere frumoasă, iar el mi-a arătat un fel de raport săptămânal scris de acesta în calitate de şef de echipă.

— Bravo şi ai luat cu d-ta raportul ?

— Bineînţeles. Iată-l ! Deschise un sertar şi scoase o hârtie.

Smaile o cercetă atent.

— E un scris banal, constată doctorul. Unele litere au o formă foarte energică.

— Exact !

— Dar d-ta ai adus scrisoarea anonimă, mister Smaile, așa cum te-am rugat în scrisoarea mea ?

Detectivul scoase drept orice răspuns un carnet de notițe din buzunar, îl deschise și trase afară o filă de hârtie. O puse alături de biletul adus de doctor pe masă.

Deabea și-a aruncat privirile asupra celor două manuscrise și dr. Shea scoase un strigăt triumfător.

— Este acelaș scris ! strigă el.

Detectivul compară ambele manuscrise și spuse în felul său calm :

— Și eu aș spune că sunt datorite uneia și aceleiași persoane. Nu vom fi însă siguri decât atunci când vom asculta părerea unui expert.

— Ah ! Ce expert ! strigă doctorul. Mă las ucis pe loc dacă scrisoarea asta nu este scrisă de Blake !

— Spui asta fiindcă știi că viața d-tale nu este în pericol din pricina mea, spuse râzând detectivul.

— Nu va strica în nici un caz să ascultăm și părerea unui expert. Cu totul altceva este la ce concluzie ajungem stabilind identitatea acestor scrisuri.

— E limpede mister Smaile !

— Limpede ?

— Bineînțeles ! Nimeni altcineva în afara lui Thomas Blake nu poate fi asasinul lordului Rolleston !

— Prin urmare aceasta este părerea d-tale? Din-spre parte-mi renunț să iau orice atitudine înaintea de a ști precis ce-a făcut Thomas Blake în decursul celor trei sau patru zile și în ce fel s'a ales cu rănila acelea.

— În privința aceasta nu poate să existe nici o îndoială.

— Prin urmare, după părerea d-tale în ce fel s'a tăiat așa?

— Bineînțeles că într-o luptă cu lordul Rolleston.

— Dragă doctore uiți cu totul că lordul Rolleston a fost găsit șezând la masa sa de lucru?

— Ba da, desigur, replică doctorul. Nu sunt toate suficient de lămurite în crima aceasta. Sunt însă convins că vom afla o lămurire mulțumitoare și pentru acesta fapt.

— Nu, nu se judecă așa dragă doctore. Faptul că Blake a scris scrisoarea de amenințare lordului Rolleston și că a avut poate chiar și motiv să-l ucidă, nu face însă dovada că l-a și ucis.

— Eu cred însă că lanțul argumentelor este perfect. Am auzit că lordul făcuse curte frumoasei fiice a portarului și având în vedere caracterul lordului ne putem lesne imagina care au fost rezultatele acestui flirt. În orice caz, viitorul ei soț avea toate motivele să-l considere drept un ticălos. Dovada aceasta o face scrisoarea pe care i-a trimis-o și prin care-l amenință cu ceva groaznic. Lordul fiind găsit cu câteva ore mai târziu asasinat,

ce concluzie este mai lesne de tras, decât că Blake și-a adus la îndeplinire amenințarea? În afară de aceasta mai trebuie să se aibe în vedere că tocmai în zilele acelea nu a fost nici acasă și nici la fabrică n'a lucrat, iar în cele din urmă a mai apărut și cu diferite răni. Mi-e tare teamă că Thomas Blake nu va fi în stare să lămurească felul în care s'a rănit.

— Toate astea sunt bune, răspunse detectivul, dar atâta vreme cât nu știm ce a făcut în zilele acelea, nu putem susține nimic cu tărie. Misiunea mea cea mai urgentă va fi să stabilesc tocmai acest lucru. Până una alta nu constată decât dificultăți pentru cazul în care Blake ar fi ucigașul.

— Ce dificultăți?

— În primul rând se pune întrebarea cum de a putut Blake să pătrundă în locuința lordului Rolleston? Apoi de ce sta lordul întors fără nici o grijă cu spatele la el, deși știa că omul acesta constituie o amenințare pentru viața lui? Și apoi cum de s'a ales acesta din urmă cu răni?

— Sunt convins că toate contradicțiile acestea se vor rezolva, mister Smaile spuse doctorul. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putință. Acum este rândul d-tale. Recunosc că d-tale-ți este hărăzită partea mai grea dar sunt convins că vei reuși să rezolvi această enigmă, după cum sunt convins că Blake este criminalul.

— Păi ai renunțat cu totul la vechea d-tale convingere că criminala ar fi miss Amery?

— Ah ! cu toate acestea am terminat definitiv, spuse doctorul făcând un gest disprețuitor cu mâna.

— Oamenii dela Scotland Yard mai sunt convinși încă și astăzi de lucru acesta, îi atrase Smaile atenția.

— Bine, dar Grey nu știe ceea ce știm noi !

— Nu și tocmai din pricina aceasta ar trebui să-i aduc și lui la cunoștință existența scrisorii de amenințare.

— Dece? Să-l lăsăm să mai orbecăile în întunec.

— Da, dar din pricina aceasta s'ar putea ivi unele nenorociri, dacă-l vom lăsa să-și aducă planurile la îndeplinire.

— La ce te referi mister Smaile ?

— Grey este convins mai mult ca oricând, că miss Amery este asasina și consideră ca un argument în plus în favoarea acuzării faptul că Stapleton și miss Beatrice s'au întâlnit pe Riviera Italiană, locuind de câteva săptămâni la acelaș hotel.

— Zău așa ? afară de aceasta, subreta lui miss Amery a declarat, că stăpâna ei avea cu un an mai înainte o pereche de mănuși, care erau de aceeași mărime și aceeaș culoare ca și mănușa găsită alături de cadavrul lordului Rolleston. Și culmea este că-și amintește că miss Amery a pierdut atunci una din mănuși.

--- Drace ! exclamă doctorul.

— Te pomenești că revii la teoria d-tale ? îl tachină detectivul.

27

— Nu, dar este foarte interesant. Ce va face prin urmare Grey?

— Este hotărât s'o aresteze de îndată ce se va înapoia cu mama ei la Londra. Deaceea nu vreau să-i spun încă nimic cu privire la scrisoarea de amenințare. Ar fi cu totul altceva dacă ar intenționa s'o aresteze momentan. În cazul acesta n'aș putea să asist fără să intervin ca o nevinovată să fie expusă unor asemenea suferințe.

— Susții prin urmare categoric nevinovăția ei?

— Hotărât. Și sper să pot să dovedesc această nevinovăție în fața întregii lumi.

CAPITOLUL XVII.

PE CALEA ADEVĂRULUI

Prin mintea lui Stapleton trecu fulgerător că trebuie să treacă la acțiune. Acuma, din moment ce se hotărâse definitiv că sir Harry Tremaine renunțase la Beatrice Amery, nu mai avea nici un motiv să mai aibă reticente. Iși dădu și el seama, din scrisoarea lui lady Dundas, de pericolul în care se afla Beatrice. Vizita ei la lordul Henry Rolleston fu aflată încetul cu încetul și de alte persoane decât de miss La Trobe, Harry și el însuși și nu mai încăpea nici o îndoială că faptul era cunoscut și de cei doi detectivi cari-l urmăreau pe criminal.

Afacerile care-l determinau pe mister Jones să

stea pe Riviera erau desvăluite: era un detectiv a cărui misiune era s'o supravegheze pe miss Amery.

Având în vedere aceste împrejurări, Stapleton se hotărî să facă un pas decisiv. Voia să-i destăinuiească Beatricii că o iubea. Nu prea avea însă mare speranță că dragostea lui avea să fie primită. Nu crezuse niciodată că este în stare să cucerească o femeie și gândul că nu se va putea măsura nici odată cu Harry Tremaine nu-i putea eși din minte.

Era hotărât în orice caz să-i atragă atenția asupra pericolului care o amenința și de care aparent nici n'avea idee, oferindu-i totodată sfatul și sprijinul său. Poate că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să preîntâmpine acțiunea autorităților și să declare din proprie inițiativă rostul vizitei ei în după amiaza fatală la lordul Rolleston. Înainte de toate trebuia, însă, să-i declare dragostea lui și să se asigure de simpatia ei.

Răbdarea sa fu pusă la grea încercare, căci Beatrice nu părăsi vreme de două zile camera și ca atare nu exista putința unei explicații. În cea de-a treia zi află atunci când se interesează de ea, că a și plecat cu uneltele de pictură.

Amintindu-și că înainte de boala ei spusese că ar dori să picteze un grup de stânci ce se afla mai sus de hotel, se îndreptă într'acolo.

Bănuelile lui erau justificate. O văzu pictând cu înfrigurare în fața șevaletului și atunci când îl văzu îi făcu un semn prietenos cu penelul.

— Aș fi ținut foarte mult să te previn înainte de a veni aici, spuse ea, iar Stapleton putu să constate cu bucurie că obrajii ei se coloraseră din nou, iar glasul îi suna vesel și nestingherit. — Se pare însă că tocmai astăzi te-ai sculat mai târziu. Dece nu ți-ai adus uneltele? mai întreabă ea atunci când el se așează lângă dânsa pe jos.

— Intenționat nu le-am adus! replică el, căci nu știam dacă te voi întâlni. Cum te simți?

— Mulțumesc, binișor. Ce ai făcut ieri?

— Am fost toată ziua pe colină fără să pictez însă.

— Citeai ceva interesant?

— Nu, nici asta. Primisem.. câteva scrisori, la care voiam să mă gândesc.

Ea ridică privirile dela lucrul ei.

— Sper că n'ai primit știri rele?

— Nu.. cred că „știri rele” este prea mult spus.

— Se pare că nici d-ta nu ești sigur, spuse ea surâzând.

— Ba da! Am primit totodată știri mai bune și mai rele. Am primit dealtfel o scrisoare dela un prieten comun.

— Dela cine poate să fie? întreabă ea. Oh! știu, dela Harry!

— Da, spuse el puțin cam ezitând. Ai mai aflat ceva despre el în ultimele zile?

— Eu? Nu! De unde?

Fata îl privi uimită văzându-l încurcat, dar cu atenție.

— Ce ți-o fi scris? continuă ea. Nu cumva vrea să se căsătorească?

— Da, asta este intenția lui, răspunse Stapleton și încercă să citească pe fața ei efectele cuvintelor sale.

— Mă bucur sincer! exclamă ea și pe chip îi apăru o expresie de mulțumire. — Nici n'ar fi putut să facă ceva mai bun. Cine este ea? și roși puțin.

— O oarecare miss Harrington.

— Ce face? Dora Harrington? Se dădu pe spate și izbucniră în râs — Asta-i bună!

— O cunoști?

— Foarte bine chiar! Este o făptură încântătoare și delicată, cu un păr blond foarte frumos și ochi mari albaștri. Il pot felicita sincer pentru logodna sa. Va fi o excelentă soție pentru el.

Stapleton simți o ușurare. Se bucura prin urmare că Harry o lăsase cu desăvârșire.

— Dece ai spus că nu este o știre prea bună? întrebă ea pe neașteptate.

— Nu știam..., răspunse el ezitând.

— Oh! strigă ea. Credeai poate că logodna lui Harry mă va dura? Deveni subit serioasă. Am mai voit să stau de vorbă despre chestia asta cu d-ta de mai multă vreme, dar n'am găsit până în clipa de față cuvintele potrivite. Presupun că Harry a venit la d-ta după ce ne-am despărțit și ți-a povestit totul?

Stapleton înclină capul,

— L-am iubit pe Harry atunci când ne-am logodit, și el pe mine la fel, începu ea. Când am cunoscut însă și alte laturi ale caracterului său, m'am îndoit dacă dragostea lui pentru mine era realmente așa cum o credeam eu și cum aveam dreptul să i-o cer. Ceva mai târziu când am venit la Londra îndoelile mele s'au mai accentuat și mi-am dat seama că am făcut o greșală și că mai devreme sau mai târziu se va ajunge la o explicație penibilă. Am plecat pentru câteva zile în provincie spre a mă gândi în liniște și atunci când m'am reîntors eram hotărâtă să stric logodna cu Harry. M'a scutit însă de osteneală, căci m'a vizitat imediat după reîntoarcerea mea povestindu-mi ce fel de șvonuri circulau pe seama mea și cerându-mi să le spulber imediat. Mi-am dat seama că pot folosi prilejul și-am refuzat explicațiile cerute. Intreaga sa purtare m'a făcut să-mi dau și mai bine seama că o ruptură între noi era inevitabilă. I-am spus prin urmare că toate s'au terminat definitiv între noi și luai asupra mea vina de a fi procedat greșit. El trebuia să se simtă justificat și poate că a fost mai bine așa.

Tăcu o vreme după care continuă :

— Înțelegi acum de ce am fost veselă că și-a găsit o altă soție și sper că va fi fericit cu ea.

— Ți mulțumesc că mi-ai spus toate acestea, replică Stapleton, dar și eu am să-ți spun ceva. Știi probabil despre ce este vorba. Te iubesc Beatrice și nu văd care ar mai fi motivul să tac.

Ea îngălbeni și se ridică depe scaun. Și Stapleton sări în picioare.

— Dece ai spus asta? murmură ea.

— Nu mai puteam să tac, răspunse el cu tărie. Știu că nu mă iubești așa cum te iubesc eu. Vreau să-mi spui însă dacă pot spera să mă iubești vreodată.

Ea privi într-o parte și el băgă de seamă că are lacrimi în ochi.

— Beatrice! strigă el și voi s'o atragă la pieptul lui. Spune-mi că mă iubești!

Ea se desprinse însă repede din îmbrățișarea lui.

— Nu se poate, spuse ea. Intre noi există o piedică.

— Știu la ce te referi, spuse Stapleton. Dar știu numai că te iubesc și nu mă interesează altceva nimic.

— Este aceeași piedică care a fost între mine și Harry.

— Miss La Trobe mi-a spus că ai fost în ziua asasinării lordului Rolleston la acesta acasă. Asta o crezi?

— Asta și învinuirea, care există în ea. Nici un bărbat n'ar renunța la explicația dacă am fost la lordul Rolleston și care a fost sensul vizitei mele.

— Cu toate acestea nu-ți cer nici o explicație. Am atâta încredere în tine încât n'am nevoie să aud nimic, decât că ești gata să fii soția mea. Și dacă nu-mi poți răspunde imediat, atunci te rog să-mi îngădui să repet ceva mai târziu întrebarea.

— Ah ! știu că ești un om bun și că pot avea încredere în tine. Deaceea îți voi spune ceeace nu i-am spus lui Harry: am fost în după amiaza aceea la lordul Rolleston ! spuse ea și întoarse capul privind țintă marea.

— O știam, răspunse el blând și-i cuprinse umerii, căci te-am văzut coborând scara.

— Gerald ! strigă ea și-l privi drept în față. M'ai văzut ?

— Da, răspunse el, mă aflam în spatele ușii și priveam prin deschizătură. Ai trecut atât de aproape de mine încât aș fi putut să te ating cu mâna. Mi-am dat seama după expresia feții tale că trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor, am luat o carte pe care mi-o împrumutase lordul Rolleston și m'am dus sus spre a controla.

Fata-l privi uluită, cu o expresie care-i trăda tot ceeace voia el să afle.

— Ah ! Gerald, ai știut asta tot timpul, murmură el, și cu toate acestea mă iubești și ai încredere în mine !

El o strânse ușor la piept și de data aceasta ea nu se mai opuse.

— Dragul meu, murmură ea. Apoi îl întrebă : I-ai mai spus cuiva că m'ai întâlnit pe scară ?

— Nimănui, răspunse el, și nici n'o voi spune.

— Acum va trebui însă să ascuți povestirea mea, spuse Beatrice.

— Nu o cer, răspunse el. Dacă crezi însă că prin aceasta ne vom apropia mai mult, îți voi fi recunoscător.

Ea îi apucă zâmbind încrezător mâna și-și începu povestirea :

CAPITOLUL XVIII.

POVESTIREA BEATRICEI AMERY

— Eram încă foarte tânără și intrată nu de mult în societatea londoneză când m'am întâlnit pentru prima dată cu lordul Rolleston. Astăzi, fetele au văzut lumea și au văzut tot soiul de oameni atunci când sunt introduse în societatea dela Londra. Până la optsprezece ani nu văzusem însă aproape nimic și toate cunoștințele mele se rezumau la acele persoane care-mi fuseseră prezentate de mama mea. L-am cunoscut pe lordul Henry la un bal și m'am simțit foarte măgulită că a dansat de două ori cu mine, căci mi se spusese că nu se ocupa niciodată de fete tinere și că făcea deobicei curte numai doamnelor măritate. Era de altfel un om drăguț cu purtări fără reproș și se vedea lesne că este foarte răsfățat de femei. Toate acestea mă impresionară și după ce l-am mai întâlnit și la alte festivități și serate ale sezonului, a venit des la noi, așa că am terminat prin a ne împrieteni.

În toamna următoare am fost invitată de o familie prietenă la o vânătoare în provincie, iar lordul Rolleston se afla și el printre invitați. Și atunci...

Glasul îi devenise foarte încet, se gâtui și privi țintă în jos.

Stapleton îi mângâie mâna și spuse :

— Povestește numai ce vrei să povestești.

— Nu vreau să mai am secrete față de tine, răspunse cu tărie Beatrice. Lordul Rolleston mă curta mereu mai insistent și nu se mai deslipea de lângă mine și așa s'a întâmplat să-l consider drept mai multe decât era în realitate. Toate s'au petrecut ca în vis și nici eu nu-mi mai dau seama ce a fost. Avea pe vremea aceea o influență aproape hipnotică asupra mea și se folosea de ea fără scrupule. Totul se termină însă brusc. Ne-am înapoiat la Londra și lordul Rolleston a plecat într'o călătorie mai îndelungată pe Mediterana. Mă asigurase mai înainte să mă consider logodnica sa și că se va căsători cu mine atunci când se va înapoia din călătorie.

Ne scriam regulat și am făcut prostia să scriu în scrisorile acelea o mulțime de lucruri pe care aș fi trebuit mai degrabă să le păstrez în străfundurile sufletului meu. Mă simțeam însă atât de singură acasă, neavând pe nimeni cu cine să vorbesc, așa încât scrisorile au fost singura mea salvare. Deabia azi îmi dau bineînțeles seama cât de prostește am procedat.

Lordul Rolleston s'a înapoiat în primăvară și ne-am întâlnit curând după revenirea sa. Aveam să am însă o gravă deziluzie. Lordului Rolleston nici nu-i trecea prin minte să se logodească oficial cu mine, ci mi-a spus aproape fățiș că era îndrăgostit de altă femeie. Incercă să mă convingă că

și din partea mea a fost numai o iluzie și că cel mai bun lucru ar fi să ne despărțim imediat. Am plâns câteva nopți, dar m'am împăcat în cele din urmă cu soarta mea. Mi-am dat seama că n'aș fi putut fi niciodată fericită cu el și că n'aveam nici un motiv să-l regret.

Mult mai târziu mi-am amintit că mai are scrisorile mele și că trebuia să fac tot posibilul să re-intru în stăpânirea lor. I-am scris deaceea și l-am rugat să mi le trimită, dar n'am primit nici un răspuns. I-am scris o dată, și atunci mi-a răspuns că le-a rătăcit și nu le poate găsi. Spunea că trebuie să plece și că la reîntoarcere va face tot posibilul să mi le trimită. Au trecut câteva luni și tot n'am primit scrisorile. Se apropia toamna, iar în Septembrie m'am logodit cu sir Harry Tremaine. Am socotit că mai trebuie să fac o încercare. I-am scris prin urmare o ultimă scrisoare, i-am adus la cunoștință logodna mea și i-am spus că datoria lui de gentleman îl obligă să-mi restituie scrisorile. La aceasta am primit o scrisoare de felicitare ironică, în care-mi făcea tot felul de complimente în felul său ușuratec, vorbind despre orele fericite pe care le-am petrecut împreună și declarând că Harry este demn de invidiat să aibe o asemenea fată de nevastă. După aceea s'a declarat gata să-mi înapoeze personal scrisorile și mi-a propus să iau în ziua următoare ceaiul la el acasă.

Îți poți închipui că nu mi-a făcut plăcere de loc să vin la el și i-am cerut să mi le trimită. A re-

fuzat și sfârșitul a fost că am acceptat să viu în ziua de 20 Octombrie să iau ceaiul la el, numai spre a-mi recăpăta scrisorile.

Am întârziat făcând tot felul de cumpărături pentru mama și când am ajuns la el era deja cinci și jumătate. Ușa era deschisă și am urcat la etajul al treilea fără să fi văzut pe cineva. Am găsit ușa apartamentului pe care se putea citi numele său, dată de perete și am văzut lumină în hall. Am sunat dar n'a venit nimeni. Am crezut la un moment dat că a plecat numai pentru câteva minute spre a pune o scrisoare la cutie și am așteptat. Văzând însă că nu vine nimeni, am devenit nerăbdătoare și cum voiam să capăt scrisorile cu orice preț mi-am luat inima'n dinți și am intrat înăuntru. Am găsit goală prima cameră, iar ușa care dădea spre birou era numai sprijinită. Am deschis-o după câteva ezitări și am văzut — ceea ce am văzut și ceilalți mai târziu.

Primul meu imbold a fost să fug și să es cât mai repede din casa aceea. Mi-am amintit însă de scrisori. M'am apropiat uitându-mă pe birou, dar am văzut acolo numai câteva scrisori care nu erau ale mele. Nici în cameră nu se vedea urmă de ele. Mi-a trecut atunci prin minte că s'ar putea să fie într'un sertar al mesei. Am deschis unul după altul toate sertarele, dar n'am găsit nicăieri scrisorile... Cu acel prilej mi-au căzut privirile asupra calendarului depe masă. Pe fila de 20 Octombrie citii cuvintele: „B. A. vine la ora patru și ju-

mătate la ceai". Am rupt mecanic fila și am băgat-o în buzunar. După aceea am căutat mai departe scrisorile în ultimul sertar de jos. Le-am cercetat cu bruma de putere pe care am mai avut-o și am constatat că sunt toat. Le-am pus în geantă și am fugit din cameră. În casă n'am văzut pe nimeni așa că am crezut că vizita mea nu va fi aflată niciodată. Intreaga scenă pe care o trăisem era atât de îngrozitoare, încât atunci când m'am privit acasă în oglindă m'am mirat că părul nu mi-a înălbît. Neștiind cum să-i explic mamei mele că sunt bolnavă și nu mă mai duc la Lady Dundas, când numai cu o oră mai înainte părăsissem veselă casa, mă hotărîi să mă duc cu toate acestea acolo. Restul îl știi. Scrisorile le-am ars în aceeaș seară înainte de a mă culca.

Tăcu, în timp ce Stapleton îi strângea mîna.

— Spune-mi Gerald, de ce nu i-ai spus nimic detectivului că m'ai văzut?

Zâmbi: — N'aș putea să-ți spun de ce. Imi dădeam însă seama instinctiv că nu tu ești criminala și cum am tăcut la primul interogatoriu nu mai mă puteam contrazice mai târziu, chiar dacă aș fi voit s'o mai spun. Nu mi-a trecut însă niciodată prin minte s'o fac, adăugă el.

Șezură tăcuți vreme îndelungată.

— Trebuie să-ți mai spun ceva Beatrice, spuse el deodată, ceva ce trebuie să aflu, așa că să hotărîm ce avem de făcut. Vizita ta la lordul Rollestone este știută azi de societatea londoneză și nu încapă îndoială că o știe și poliția.

— De unde știi ?

— Dintr'o scrisoare a lady-ei Dundas, pe care am primit-o acum câteva zile. Și apoi sunt convins că acest Jones este un detectiv al Scotland Yard-ului care trebuie să ne supravegheze.

Beatrice gândi cu încordare.

— Știu ce am atunci de făcut, spuse ea. Plecăm imediat la Londra și voi declara poliției tot ce știu despre după amiaza aceea.

— Mama ta va fi însă de acord cu o plecare atât de grabnică ?

— Cred că da, răspunse Beatrice, deabea eri s'a plâns că este plicticos aici și m'a rugat să ne înapoiem la Londra.

— Vom pleca atunci împreună mâine, spuse Stapleton și sper dragă Beatrice că va trece mult și toate acestea vor fi uitate, iar pentru noi vor începe vremuri mai fericite.

CAPITOLUL XIX,

CINE A UCIS ?

Lady Amery nu obiectă nimic împotriva plecării acestora grabnice și mai degrabă decât ar fi crezut, se aflau toți trei în drum spre Anglia. Beatrice și Gerald se înțeleseseră să nu spuie deocamdată nimic mamei acestora de logodna lor.

Mister Jones luă dealtfel acelaș tren cu ei și

traversă canalul cu acelaș vapor. Nici Beatrice și nici Stapleton nu se minunară de acest lucru și fură cât se poate de mulțumiți că nu li se vâra sub piele în timpul călătoriei, ba din contra, se străduia să-și îndeplinească dela distanță misiunea. Puțin după sosirea lor la Londra dispăru și nu-l mai revăzură.

Stapleton telegrafiase încă înainte de plecarea lor lui Grey și Smaile, spunându-le că are să le facă o comunicare importantă și că în consecință îi așteaptă în ziua sosirii sale la Londra la ora zece în locuința sa. Stapleton urma să le aducă atunci la cunoștință dorința lui miss Amery de a spune totul ce știa în afacerea Rolleston și era de presupus că cei doi aveau să se ducă imediat la locuința acesteia spre a-i asculta depoziția. Gerald spera că-i vor îngădui poate să asiste la interogatoriu, așa ca să poată inspira curaj Beatricei pentru spovedania ei dezagreabilă.

*

Grey apăru exact la ora zece la locuința lui Stapleton. Era mai distant ca totdeauna și refuză țigarea care-i fu oferită, declarând că vrea pentru moment să aștepte sosirea lui mister Smaile. Acesta sosi câteva minute mai târziu și-l aduse spre uimirea tuturor pe dr. Shea.

— Vă rog să mă iertați că am întârziat puțin, spuse el intrând, dar am fost reținut de o afacere foarte însemnată. L-am adus pe dr. Shea, deoa-

rece poate da unele explicații în legătură cu chestiunea însemnată care m'a reținut.

— Mă bucur fără îndoială că vă văd aici, d-le doctor, îi spuse Stapleton lui Shea, mă tem însă că cele ce am să spun privesc numai pe acești doi domni pe cari i-am invitat. Poate că-mi vei face plăcere să mă vizitezi și d-ta cu alt prilej.

— Cu plăcere, spuse dr. Shea, țin însă să vă atrag atenția că am venit aici numai în urma insistenței d-lui Smaile și că nici nu știu despre ce întrevvedere este vorba aici. Era gata să plece spre ușă atunci când Smaile îi apucă brațul.

— Un moment domnule doctor! spuse el. Se întoarse apoi spre Stapleton:

— M'ați invitat pe mine și pe d. Grey spre a ne face comunicări foarte însemnate. Presupun că aceste comunicări sunt în legătură cu asasinarea lordului Stapleton. Așa-i?

— Exact! răspunse Stapleton. Informația se referă la această chestiune dar țin să repet că este destinată numai urechilor dvs. În afara de aceasta mai trebuie să se aibă în vedere că nu vorbesc numai în numele meu ci a altei persoane și nu știu dacă sunt îndrituit să-i desvăluie secretul față de cineva care nu este însărcinat oficial cu lămurirea cazului.

— În cazul acesta socot chiar că cel mai bun lucru pe care-l am de făcut este să mă retrag, spuse doctorul și se îndreptă din nou spre ușă.

— Dece atâta grabă, doctore? spuse surâzând

Smaile. La drept vorbind mister Stapleton, nici eu nu mai sunt însărcinat oficial cu descoperirea criminalului; iar legătura mea cu lordul Rolleston nu mai există de câțeva vreme. Cu toate acestea m'am ocupat particular cu lămurirea cazului și aș dori ca mai înainte de a ne spune d-ta ceva, să insist să dați ascultare celor ce am a vă spune eu și doctorul Shea.

Stapleton era atât de uimit, încât nu mai știa ce să spuie. În locul lui răspunse mister Grey.

— Din moment ce mister Smaile ne-a informat că nu se mai ocupă de acest caz ca mandatar al lordului Rolleston, ci numai particular, aș dori să-i aduc la cunoștință lui mister Stapleton, că am venit aici în calitate de reprezentant al Scotland Yardului și că ar face poate bine să facă depoziția numai în prezența mea, în loc să mai dea oarecari explicații unor terțe persoane fără legătură cu acest caz. Detectivul strânse buzele așa că gura lui apărea acum numai ca o linie subțire, colțurile lăsându-se disprețuitoare în jos. Cum Stapleton ezita să răspundă, continuă :

— Presupun mister Stapleton că depoziția dvs. va lămuri misterul asasinării lordului Rolleston ?

— Cred că vă așteptați la puțin prea mult, răspunse Stapleton, în orice caz o sumedenie de lucruri vor deveni mai explicabile.

— V'am fi foarte recunoscători pentru acest lucru, mister Stapleton, spuse Smaile. După părerea mea misterul acestui caz este lămurit.

— Ce face ! strigară într'un glas Stapleton și Shea, în timp ce Grey îi aruncă o privire întunecată.

— E așa precum spun, repetă Smaile. Enigma a fost deslegată.

— Vreți să spuneți cu asta că ați descoperit pe asasinul lordului Rolleston ? întreabă Stapleton.

Smaile dădu din cap.

— Eri mi-a predat mărturia sa scrisă.

— Știați de asta mister Grey ? întreabă Stapleton.

— Nu, o aud pentru prima oară. Imi pot permite să vă întreb, continuă Grey adresându-se detectivului particular, unde se află în momentul de față acea mărturie scrisă ?

— La Scotland Yard unde am depus-o mai adineauri.

Urmă o clipă de tăcere, după care dr. Shea întreabă repede :

— Și cine este acela, mister Smaile ?

— Dați-mi voie să vă povestesc dela început, spuse acesta. Cred că mister Stapleton nu se va mai opune ? Să luăm prin urmare loc și să lămurim chestiunea fumând o țigară.

Iși aprinse o țigare, luă loc, iar ceilalți îi imitară exemplul.

— Cred că mister Grey va fi și dânsul de acord, spuse Smaile, că lucrul cel mai straniu în cazul acesta a fost poziția în care a fost descoperit lordul Rolleston. Era ciudat că șezând la masa lui de lucru, n'a schițat nici un gest de apărare. În al

doilea rând, ceeace ne-a părut curios era faptul că pusese singur pe masă revolverul cu care a fost împușcat, iar cea de a treia, cum a putut asasinul să intre în casă, din moment ce Jacobs încuiase ușa. Din toate acestea am crezut că pot trage următoarele concluzii.

Lordul Rolleston nu putea să fi pus revolverul pe masă decât dintr'un singur motiv: fiindcă se temea de un atac oarecare. Căci din depozițiile lui Jacobs și ale lui mister Stapleton reeșea limpede, că revolverul se afla în mod obișnuit în sertarul biroului.

Dece a fost atât de fără grijă în cazul acesta lordul Rolleston, m'am întrebat eu, din moment ce se aștepta la un atac și a stat totuși cu spatele la asasin, ba mai mult a lăsat arma la locul ei de unde putea să fie luată cu ușurință de acesta ?

— Nu existau decât două explicații: fie că nu știa că asasinul este în spatele lui—fie că adormise și nu-l auzise pe criminal — sau că a socotit că prezența criminalului este atât de naturală, încât nu s'a speriat, ci a continuat pur și simplu să continue să scrie scrisoarea pe care o începuse. Prima ipoteză nu este prea verosimilă, deoarece nu e de crezut că lordul Rolleston să fi adormit la masa sa de lucru, după masă, mai ales atunci când aștepta o doamnă la ceai. Tot atât de puțin probabil este ca fiind treaz să nu fi auzit când a intrat cineva în casă și a deschis ușa apartamentului său.

Aflând dela Jacobs că ușa din afară era încuiată, nu mai rămânea decât că asasinul a intrat înăuntru, lordul Rolleston deschizându-i personal ușa sau având el singur o chee. Prima ipoteză nu este plauzibilă, deoarece este de crezut că după ce lordul Rolleston a dat drumul înăuntru vizitatorului, nu se va mai fi așezat la masă ca să continue să-și facă corespondența. Din toate acestea reiese limpede că crima a fost comisă de cineva care avea o chee a casei și a cărui apariție n'avea nimic neliniștitor pentru lordul Rolleston. Cu alte cuvinte: trebuie să căutăm pe asasin în primul rând printre angajații casei. Cred mister Grey că până aci îmi dai dreptate?

Grey dădu din cap, cu colțurile gurii puțin cam lăsate.

— Poate că ai dreptate, replică el, dar mai sunt și alte împrejurări care trebuiesc să fie luate în considerație, spre exemplu doamna care era așteptată de lordul Rolleston și mănua găsită lângă cadavru.

— Bineînțeles, replică Smaile, am aflat însă că lordul primea foarte rar vizite de femei. Dacă printre vizitatorii săi obișnuiți ar fi fost și doamne, care să fi venit atât de des, încât el să-și fi putut face corespondența în prezența lor sau care să fi avut cheia locuinței, atunci fără îndoială că asupra persoanei care l-a vizitat în după amiaza zilei de 20 Octombrie ar fi apăsător o bănuială serioasă. În felul acesta trebuie însă să excludem a-

cestă presupunere. Nu, criminalul trebuia să fie căutat printre angajații casei și prima mea misiune a fost să-i cercetez mai îndeaproape.

Toți și-au putut stabili însă un alibi, și în afară de aceasta, la Jacobs, care trebuia să fie luat în primul rând în considerație, lipsea orice motiv. Întâmplarea mi-a venit atunci în ajutor. Am descoperit într-o statueta de porțelan depe cămin o scrisoare de amenințare pe care o primise chiar în după amiaza aceea lordul Rolleston. Prin urmare aceasta era cauza mult căutată a crimei, căci omul care-l amenința atât de serios pe lordul Rolleston ar fi putut trece cu ușurință în timpul certei la fapte, devenind un criminal. Pe de altă parte era de neînțeles cum ar fi putut lordul Rolleston să întoarcă spatele unui individ, care-l amenințase atât de grav chiar atunci.

În ceea ce privește pe doamna pe care o aștepta lordul Rolleston la ceai, trebuie să admitem că a fost găsită mai apoi alături de cadavru. Ceva mai târziu am aflat că doamna aceea a fost văzută de cineva și în cele din urmă i-am putut stabili și numele. În ceea ce mă privește pe mine am fost totdeauna de părere că n'are nici o legătură cu crima.

Stapleton făcu în clipa aceea o mișcare, ca și când ar fi voit să spuie și Grey ar fi avut și el poftă să obiecteze ceva. Smaile îi privi însă pe amândoi și spuse :

— V'ăș ruga domnii mei să mă lăsați să-mi

termin povestirea ! Nu mai am mult. Și când cei doi dădură din cap își mai aprinse o țigare și continuă :

— Părea cu toate acestea că am ajuns într'un punct mort. Prietenul meu dr. Shea îmi dădu însă o sugestie în urma unei convorbiri pe care o avusesese cu miss La Trobe, care aruncă o lumină nouă asupra afacerii. Lui trebui să-i mulțumim că am descoperit în cele din urmă pe criminal. L-aș ruga să povestească însă singur la ce rezultate au dus cercetările pe care le-a făcut în lipsa mea.

Doctorul roși de plăcere atunci când auzi lauda detectivului. Apoi își începu raportul, mai întâi nesigur, apoi cu tonul lui obișnuit :

— După cum ați aflat, sugestia care i-a adus foloase atât de mari lui mister Smaile mi-a venit în urma unei convorbiri cu miss La Trobe. Văzându-l pe Griffith care sta la ușa lui Malmesbury House am ajuns să vorbim despre fostul portar Egan și cu prilejul acesta am aflat că Egan avusesese o fată, care era admirată de toată lumea pentru frumusețea ei. Toți bărbații îi făceau curte, iar lordul Rolleston nu trecea niciodată pe lângă ea fără să schimbe câteva cuvinte. Curiozitatea mi-a fost deșteptată și am rugat-o pe miss La Trobe să-și continue povestirea. Fata se căsătorise cu un lucrător dela o fabrică din Barnet și s'a mutat acolo. Ce era curios este că miss La Trobe n'a mai văzut-o revenind.

Știți prea bine că tânăra femeie a murit în a-

ceeaș zi în care a fost asasinat lordul Rolleston și că din pricina aceasta Egan portarul nu se afla la postul lui. Mi s'a părut ciudat că ambele lucruri s'au produs în ziua de 20 și m'am întrebat dacă scrisoarea de amenințare nu este datorită poate lui Blake, ginerele lui Egan.

Mister Smaile nefiind pe vremea aceea la Londra, m'am hotărât să fac singur cercetări. Am plecat la Barnet și am constatat următoarele: copilul fusese născut la 19 Octombrie, dar a trăit numai câteva ore. Mama a murit douăzeci și patru de ore mai târziu. Blake apăruse ultima dată acasă în seara zilei de 19, s'a dus a doua zi ca de obicei la fabrică și n'a mai reapărut decât după trei zile, exact înaintea înmormântării. Avea capul legat și un braț bandajat, părând să fie foarte uluit. Mai apoi a povestit că a fost trântit la pământ de un motociclist, dar n'a dat amănunte. M'am interesat la fabrică unde lucra în momentul acela și am aflat efectiv că a lipsit între 20 și 23 Octombrie și că a apărut abea în ziua de 24 bandajat, la lucru. Am cerut raportul săptămânal pe care-l dădea regulat ca lucrător șef și l-am adus lui mister Smaile. Am comparat scrisul cu acela al scrisorii de amenințare și am ajuns la concluzia că aceasta nu fusese scrisă de nimeni altcineva decât de Blake. Cu aceasta misiunea mea era terminată, iar mister Smaile vă va spune acum în ce împrejurări a ajuns la celelalte rezultate.

Tăcu și-l privi pe Grey, care rămase însă cu chipul neschimbat.

— Oricât de mulțumitoare erau constatările prietenului meu dr. Shea reluă Smaile, cu toate acestea nu-mi era suficient spre a-l învinui pe Blake de crimă. Căci dacă Blake ar fi putut să pătrundă în locuința lordului cu ajutorul cheii lui Egan, cu toate acestea nu era de presupus că lordul a rămas calm la masa lui de lucru, la intrarea neșteptată a lui Blake. Pe de altă parte Blake nu a putut fi rănit în luptă cu lordul Rolleston, deoarece nu se vedeau nicăieri urme de luptă.

Mi-am luat înaintea de toate informații asupra lui Blake și am stabilit că povestirea lui e adevărată. Fusese călcat de o motocicletă și a fost dus la spitalul cel mai apropiat, rănit la cap și la braț. A zăcut colo vreme de trei zile, prin urmare și în ziua de 20 Octombrie pe vremea când lordul Rolleston a fost asasinat, iar alibiul său era indiscutabil.

În afară de el mai exista în singur om care l-ar fi putut urî pe lordul Rolleston și care putea să fi comis crima. Cred că știți la cine mă refer...

— Egan ! strigă Stapleton și sări în picioare.

— Da sir, răspunse Smaile. Egan l-a ucis pe lordul Rolleston !

CAPITOLUL XX.

DESLEGAREA ENIGMEI

— Egan ! strigă și doctorul Shea. Sărmanul Egan, cine ar fi crezut-o ?

— Ai dispus să fie arestat? întrebă Grey.

— Nu, răspunse Smaile, dreptatea oamenilor nu-l mai poate ajunge. A murit eri de dîmineată, dar cu câteva zile mai înainte a declarat în fața unor martori că a comis fapta, iar originalul mărturiei mi-a fost dat abea eri după amiază. L-am vizitat imediat pe Blake cu care am mai stat de vorbă mai înainte și l-am determinat să-mi spuie toate amănuntele care-mi lipseau pentru elucidarea completă a cazului. Nu a mai făcut nici o greutate aflând de moartea lui Egan. Am redactat încă eri seară un raport scurt asupra cazului și l-am dat odată cu mărturia scrisă a lui Egan, autorităților.

— Sunt fericit mister Smaile, spuse Stapleton, și nu știu cum să vă mulțumesc. Nici nu vă dați seama cât de mare însemnătate are pentru mine lămuririle date.

— Poate că bănuiesc, spuse el surâzând viclean. Presupun însă că doriți să aflați ultimele rezultate. Nu va dura prea mult.

Nici Egan și nici Blake n'au bănuit nimic de relațiile care au existat între Rolleston și fata aceea. Tatăl și-a crescut cât mai bine copila, dar n'a avut totuși posibilitatea să-și păstreze influența asupra ei și după ce trecuse de anii copilăriei. Pe de altă parte lordul Rolleston era un seducător cu mult prea multă experiență, ca să nu fi isbutit să-și atingă ținta la fata aceasta. În plus se mai adaugă că într-o zi observă că este gravidă. A des-

tăinuit tatălui și logodnicului ei greșala făcută, dar a refuzat cu tărie să spuie numele seducătorului. Și cum lordul Rolleston se ferise să se trădeze cu ceva, tatăl și logdnicul fetei s'au străduit zadarnic să afle numele aceluia care era vinovat de nenorocirea copilei.

Bine înțeles că Blake a fost ca un nebun în primele zile, dar cum fata i-a jurat că bărbatul acela abuzase numai de neștiința ei și că între ei nu mai existau de multă vreme nici un fel de legături, a ertat-o și a rugat-o să se căsătorească imediat cu el, așa ca pruncul să nu se nască în afara căsătoriei. Ea primit după multe ezitări și s'au mutat la Barnet. În noaptea de 19 Octombrie a născut un copil care a trăit numai câteva ore. Curând după aceea a început și ea să alătureze. Tatăl ei a stat toată vremea la căpătâiul patului și din cuvintele ei rătăcite a înțeles curând cine a fost seducătorul.

Blake, care a aflat cele spuse de soția lui în delir, dela Egan, i-a scris în disperarea lui o scrisoare de amenințare lordului și a pus imediat scrisoarea la cutie. Scrisoarea i-a fost predată a doua zi la ora patru și jumătate lordului Rolleston de către Jacobs.

Blake m'a asigurat că nici nu i-a trecut prin minte să-l ucidă pe lordul Rolleston. Nu este un pătimaș și tot ce voia, era să-i dea o lecție serioasă lordului. Nici n'a luat vreo armă la el atunci când și-a cerut liber dela fabrică în după

amiază aceea și s'a dus la gară spre a pleca la Londra. Era atât de iritat și distrat, încât a fost lovit de o motocicletă. Când și-a revenit în fire se afla la spital.

În ziua următoare a citit în ziare că lordul Rolleston a fost ucis și a bănuit imediat că ucigașul nu poate fi altcineva decât Egan. A cerut să i se dea cât mai repede drumul acasă și când a venit tocmai la înmormântarea soției sale, l-a găsit pe Egan cu mințile aproape rătăcite. Murmura neconținut: I-am făcut-o! I-am făcut-o! și nu înțelegea întrebările ce i se puneau. În zilele următoare s'a mai calmat și i-a povestit lui Blake cum s'au întâmplat lucrurile. În felul acesta și pe baza mărturiei scrise am putut să reconstitui fără discuție crima.

Fiica lui Egan a murit în ziua de 20 Octombrie cam pe la amiază. Fratele nenorocitului părinte a reușit mai târziu să-l smulgă de lângă patul morții și să-l determine să mănânce ceva. Egan plecă apoi și rudele lui l-au văzut rătăcind peste ogoare. Atunci când m'am interesat cine l-a văzut în după-masa aceea, am găsit mai mulți oameni cari susțineau acesta, că l-au zărit pe Egan în apropiere de Barnet. Cred că nu există decât o singură explicație. Văzând după mai mult vreme că Egan nu mai revine, fratele acestuia și soția lui au început să se îngrijoreze și l-au căutat pe câmp. Cum bătrânul Egan seamănă foarte bine cu fratele său și în afară de toate mai era și o zi cețoasă, este po-

sibil ca oamenii să-l fi confundat pe fratele mai mic cu cel mai mare. Un lucru este însă sigur și anume că s'a dus la gară și a luat primul tren spre Londra. Aici a sosit la patru și jumătate, s'a urcat în tramvai și a venit la Malmesbury House. A intrat prin ușa de serviciu fără să fie văzut de nimeni. Căci Jacobs se afla în bucătărie unde pregătea ceaiul. Egan a urcat scările, a deschis ușa locuinței lordului Rolleston, a trecut prin salon în biroul unde lordul Rolleston sta la masa de lucru scriind și atunci când auzi pași crezu probabil că este Jacobs care s'a reîntors deoarece a uitat ceva la serviciul de ceai.

L-a văzut atunci pe Egan și a întrebat uimit:

— D-ta ești? Ce cauți aici? Credeam că ai plecat. Aștept de altfel o doamnă și ași dori să nu fiu deranjat. Iși aminti subit de ceva. Luă scrisoarea de pe masă și i-o dădu lui Egan. Pune-o imediat la cutie! spuse el și te rog să nu mai revii!

Cred, spuse Smaile că voia să-l îndepărteze cât mai repede pe Egan și numai de aceea i-a dat scrisoarea pentru lady Swinley. Egan a luat scrisoarea și a observat deabea atunci revolverul.

Lordul Rolleston scria mai departe — probabil că începuse scrisoarea pentru mrs. Hazeldean — și întrebă în treacăt, fără să ridice privirea de pe masă. „Ce mai face fata d-tale? Sper că bine”. Întrebarea aceasta indiferentă îl înfură peste măsură pe Egan care era iritat și din cauza spuselor

lordului privitor la doamna pe care o aștepta. Iși aminti subit de moartea grea a fiicei sale și de faptul că nimeni altul, decât bărbatul din fața sa nu era vinovat de ea.

Dădu drumul scrisorii, puse mâna pe revolver și trase asupra lordului Rollestone strigând: „Din moment ce fiica mea a murit să nu mai trăiești nici tu!”

Probabil că lordul Rollestone se întoarse puțin când a văzut că omul pune mâna pe revolver, căci glonte nu l-a nimerit dela spate ci lateral. A căzut cu capul pe masă, iar sângele lui a pătat scrisoarea pe care o scria tocmai.

Trebue să știți că toate amănuntele pe care le dau acum nu sunt cuprinse în mărturia lui Egan. Le datorez expunerii făcute de ginerele său, căruia bătrânul i s'a spovedit de mai multe ori înainte de moarte.

După ce a tras focul ucigaș Egan a părăsit imediat casa prin ușa de serviciu și s'a înapoiat la Barnet. A aruncat mai întâi mecanic la cutie scrisoarea pe care o ridicase de jos.

Așa s'au petrecut lucrurile.

— Nu ne-ai spus, interveni doctorul cum de ai obținut mărturia.

— Știți prea bine că Egan a fost dus după completa lui îmbolnăvire la sanatoriul catolic dela St. Johns Wood. Fiind un catolic frcevent, nu m'am îndoit nici o clipă că se va spovedi într'o bună zi unuia dintre preoții de acolo.

Printr'un prieten am făcut cunoștință cu un preot catolic care activa acolo, pater Dominikus. Știam bine că acesta nu va desvălui niciodată ce aflase la spovedanie. I-am spus de aceea că Egan este învinuit de o faptă gravă și că există dovezi împotriva lui. Deoarece însă din spusele medicilor reșea că nu mai are decât câteva zile de trăit, n'am întreprins nimic spre a se dispune arestarea lui.—Este dela sine înțeles, i-am spus eu, că nu este nevoie să desvăluiți cele ce vi s'a spus la spovedanie. Un nevinovat este bănuit însă că a comis crima. Dacă Egan moare fără să fi făcut vreo destăinuire față de martori, atunci nevinovatul acela, riscă să fie pedepsit pentru o faptă pe care nici n'a făcut-o și în afară de aceasta Egan ar muri cu încă un păcat. Incercați de aceea să obțineți dela Egan o mărturie care să corespundă cererilor legii și care să poată fi folosită drept dovadă după moartea lui.

Cuvintele mele l-au impresionat mult pe Pater Dominikus și deși nu m'a lăsat să întrevăd cu nimic că Egan i-a spus deja despre crimă, mi-a făgăduit cu toate acestea să-mi împlinească dorința. Nu m'am mișcat prin urmare când am primit eri o scrisoare din partea lui prin care mă ruga să-l vizitez cât mai curând. Când am fost eri după masă la dânsul mi-a spus că Egan a murit și mi-a predat mărturia scrisă care a fost făcută față de martori. După cum v'am spus am predat-o azi autorităților.

Se ridică și ceilalți îl imitară.

— Mi-aș mai îngădui numai o întrebare, spuse Grey. Am venit aici azi în urma dorinței d-lui Stapleton ca să ne facă o declarație. Mai intenționați să ne faceți declarația aceea mister Stapleton?

— Cred spuse el, că nu mai am nimic interesant de adăugat, după cele ce ne-a spus mister Smaile. Voiam numai să vă aduc la cunoștință constatările unei terțe persoane care n'are nimic comun cu crima. Din moment ce enigma a fost însă deslegată, îmi face impresia că depoziția mea nu mai prezintă nici un interes. Dacă autoritățile vor insista însă să o fac mă voi supune. Poate că vei fi atât de amabil mister Grey să aduci lucrul acesta la cunoștința superiorilor dvs.

— O voi face mister Stapleton, spuse Grey, și deoarece nu mai am nimic de făcut aici, vă salut.

— Sărmanul Grey, exclamă doctorul atunci când ușa se închise în urma detectivului. A primit lovitura pe care n'o va uita prea curând.

— Mister Smaile, spuse Stapleton, îți sunt foarte îndatorat și nu știu cum voi putea să-mi plătesc datoria. Nu știți poate ce însemnătate are pentru mine mărturia lui Egan, care se datorește numai dvs. !

— V'am mai spus că o persoană crede că o bănuiesc, spuse surâzând Smaile. Imi dați voie să vă felicit depe acum pentru evenimentul care cred că se va produce peste puțin ?

In editura «EXPRES» au apărut.

Fortul groazei de Van Wick Musson

*

Craniul de aur de Franck L. Packard

*

Corabia de mărgean de H. de Vere Stacpoole

*

Sfera purpurie de Franck L. Packard

*

Strigoii de Carter Dickson

*

Egan nu e vinovat de John Daye

*

Vor apare:

Ultimul Sacrificiu de Gustave Almer

*

O răzbunare Sinistră de Francis Beeding

*

Dece n'a fost ucis Mussolini de Captain B. Newman